RENÉE SHANN

Murmurul valurilor

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Pe fundalul întunecat al clădirilor din port, siluetele se micșorau treptat, strigătele de adio deveneau mai slabe. Pacheboul "Vulcania" se îndepărta de chei. Pentru majoritatea călătorilor, o manevră de plecare printre atâtea altele. Pentru unii, o clipă decisivă din viață, un pas în viitorul necunoscut.

Christie Irvine se prinsese de balustradă, cu ochii ațintiți cu fascinație asupra apei negre care se extindea fără încetare la picioarele sale, presărată cu gunoaie greu de definit, dominată de zidul gros al cheiului.

Brusc, își îndreptă din nou privirea spre mulțimea de pe chei, străduindu-se să distingă siluetele familiei sale. În sfârșit, în mijlocul tuturor acestor forme reduse la dimensiuni de păpuși, recunoscu cu un oftat de ușurare eșarfa galbenă a mamei sale, impermeabilul roșu-aprins al surorii sale June. Ridică brațul și agită mâna din toate puterile, ca și când acest gest o lega încă de ele. Dar curând, burnița făcu să dispară totul într-o masă anonimă. Micul punct roșu, minuscula pată galbenă, deveniseră invizibile.

Strigătele melancolice ale pescărușilor deveneau din ce în ce mai insistente. Un remorcher scoase o lugubră tânguire de sirenă. În jurul lui Christie, pasagerii se întorceau unul după altul pentru a ajunge la căldura și confortul pachebotului. De acum, totul se terminase. Plecase.

Nu mai putea face cale-ntoarsă.

Rămase mult timp acolo, cu coatele rezemate de balustradă, pierdută în gânduri, fără să remarce frigul pătrunzător care o cuprindea, fără măcar să vadă că era aproape singură pe punte. Nu se gândea decât la familia sa. În acea clipă, probabil se întorceau la mașină și vorbeau despre ea. Mama trebuia să fie îngrijorată, să se gândească la prima scrisoare pe care Christie promisese s-o scrie. Ca întotdeauna practică, June se străduia probabil să încurajeze pe toată lumea, să le dea acea încredere pe care Christie însăși fusese incapabilă s-o simuleze, în ciuda siguranței de fațadă....

Oare tocmai făcuse cea mai mare nebunie din viața sa? Era într-adevăr totul așa cum credea ea că este? Hotărârea sa nu fusese dictată pur și simplu de inconștiența tinereții? Sau nu fusese decât despărțirea de Stephen singurul motiv al plecării sale grăbite, ca o fugă? Ar fi plecat dacă s-ar fi împăcat? Dacă s-ar fi căsătorit, cum era prevăzut, ar fi ascultat în cinstea unchiului Noll, chemării acelei scrisori care îi căzuse pe neașteptate din cer?

Greu, imposibil de spus... Crezuse că-și îngropase visurile confuze ale copilăriei sub realitățile rezonabile ale vieții, voise să-și domine setea de aventură, gestul irațional de plecare, de necunoscut. Dar aceste instincte fuseseră trezite din nou, și mai puternice, pentru că fuseseră atât de profund îndepărtate, odată cu sosirea scrisorii și cu orizonturile pe care i le deschidea. Căsătoria cu

Stephen, căsătorie foarte scurtă, cu siguranță, n-ar fi fost suficientă să-i domolească vreodată această sete....

Cu un frison, Christie reveni cu picioarele pe pământ. Era frig. Și o uitase pe doamna Allen! Încă un semn al destinului, sosirea neașteptată a doamnei Allen. Fără ea, ar fi îndrăznit oare să facă pasul hotărâtor, să plece la celălalt capăt al lumii? Întristată că o neglijase atât de mult timp, Christie se smulse din gânduri și traversă puntea superioară în grabă pentru a se repezi pe scara care cobora pe puntea B.

Fu ușurată s-o găsească pe bătrâna doamnă așezată liniștită în cabină, la masă, în fața ceaiului. La zgomotul ușii, întoarse capul:

– Tu ești, Christie? întrebă cu o voce calmă. Pe vremea asta, probabil ești înghețată.

– Ba nu, mă simt foarte bine. Îmi pare rău că v-am părăsit atât de mult timp.

Christie străbătu cabina din doi pași și verifică dacă tava era bine pusă pe măsuță și dacă bătrâna doamnă nu riscă să se frigă. Deoarece doamna Allen era oarbă.

Se ducea să petreacă o vacanță lungă cu fiul său, cercetător la Compania Științifică Internațională și trimis la o stație din Bermude. Acesta nu voise ca mama sa să călătorească singură, iar ea avea groază de avion.... Și așa, prin intermediul unui coleg al tatălui său, Christie acceptase s-o însoțească. Nu intenționa să se întoarcă decât trei săptămâni mai târziu, dar acest pretext neașteptat o făcuse, ca să spună așa, să se grăbească. Totul părea să se fi coalizat pentru ca să plece. Nu mai rezistase.

După ceai, o ajută pe doamna Allen să-și despacheteze valizele și să se instaleze. Când Christie își termină propriile pregătiri, se duse

să se așeze în fața oglinzii ovale de la măsuța de toaletă. Fără să vrea, îndoielile îi reveniră și observă o licărire de îngrijorare în adâncul ochilor săi albaștri. Și dacă toți ceilalți aveau dreptate, dacă aventura sa se transforma într-un dezastru? Fără îndoială, ar avea noroc dacă ar scăpa doar cu un faliment financiar..... Nu, nu va da greș! Va munci mai dur decât o făcuse vreodată. Un an. Era limita pe care și-o stabilise, de acord cu părinții săi. După un an, va reveni, se va întoarce acasă. Dar, dacă va da greș, ce-i va mai rămâne din această moștenire neașteptată, cea mai ciudată care-i putea reveni unei fete de vârsta sa? Respinse aceste gânduri deprimante. Nu i se va întâmpla nimic. De altfel, tatăl său făcuse tot ce era necesar pentru a pune la loc sigur suma pentru biletul de întoarcere acasă, în caz că.... Ea se opusese, era prea ușor. Dar tatăl său se arătase de neclintit asupra acestui punct. Întotdeauna trebuia prevăzut ce-i mai rău, pentru a nu avea de suferit. Și exista un mare risc dacă aventura în care Christie se îmbarcase orbește, lua o întorsătură proastă. Nu știa deloc spre ce se îndrepta. Știa doar că unchiul Noll murise în câteva ore în urma unei crize cardiace și că făcuse din nepoata sa legatar universal. Tot ce avea, era o casă și o mică afacere de export de scoici, pe o foarte mică insulă – Kalinda – în largul Pacificului!

La început, nu-i venise să creadă. Încă îndurerată după despărțirea de Stephen, nu văzuse în această veste incredibilă decât una din glumele proaste cu care o copleșea fratele său mai mic: "Vei deveni o așa-zisă femeie din Tahiti?" Când tatăl său îi spusese că poate ar trebui să facă ceva cu această moștenire neașteptată, ridicase din umeri cu mânie. În cele din urmă, June, iar ea – mereu cu capul pe umeri și cea mai rațională din familie – fusese cea care-i deschisese ochii. Christie trebuia să meargă ea însăși la

Kalinda, să-și dea seama la fața locului. Avea niște economii. De ce să nu facă o călătorie? Ce leac mai bun pentru necazurile ei sentimentale? În cel mai rău caz, va face o călătorie frumoasă, își va lua o vacanță...

Fără tragere de inimă, Christie le scrisese agenților unchiului Noll și consultase un avocat. Și apoi, brusc, își făcuse apariția neașteptată această doamnă Allen. Atunci, totul mersese foarte repede. Cu siguranță, destinul își spusese cuvântul. Se pregătise fără să mai întârzie.

Puțin mai liniștită de acum, Christie se ridică și se duse să se așeze lângă doamna Allen. Dar aceasta reluă cu amabilitate:

– Draga mea micuță, țin să-ți spun imediat că nu vreau să mă tratezi ca pe o invalidă. Nu-ți vei petrece timpul cocoloșindu-mă. Tot ce-ți cer, este să mă supraveghezi în timpul meselor, pentru că nu mă prea descurc bine la masă. În afară de asta, du-te să te distrezi cu oamenii de vârsta ta.

– Am tot timpul să mă duc să mă distrez, răspunse Christie. N-am deloc intenția să vă las singură toată ziua. Fără dumneavoastră, probabil nici măcar n-aș fi fost aici în această clipă și, fie doar pentru asta, vă datorez recunoștință.

Doamna Allen zâmbi și nu insistă. Dar când, a doua zi seara, o simți pe Christie așezându-se în cabină cu o carte, o întrebă de ce nu se ducea să danseze în Salonul de Argint, sau măcar să-și petreacă seara la discoteca de la bord.

– Pe vremea mea, îi spuse cu un zâmbet, acesta era visul tuturor tinerelor fete! Să plece spre tropice, să întâlnească vreun ofițer de marină tânăr și frumos, care să le facă declarații de dragoste sub cerul înstelat.... Desigur, asta nu se întâmpla niciodată așa în

realitate. Prima mea croazieră, ce deziluzie! Singurii doi ofițeri tineri și frumoși de la bord erau atât de curtați de toate fetele, încât erau insuportabil de înfumurați. Și singurul celibatar de pe tot vaporul era un tenor de vreo cincizeci de ani, care purta perucă și spărgea urechile tuturor urlând arii din "Tosca" tot timpul....

– Totuși v-ați distrat bine, nu?

– Bineînțeles. Dar nu cred că ideea pe care ne-o făceam noi despre distracție este aceeași cu cea a tinerelor de astăzi. Tu ești atât de serioasă, atât de sigură de tine, atât de pregătită să faci față problemelor vieții....

Doamna Allen oftă și-și aranjă zgribulită șalul pe umeri.

– Așa că, draga mea micuță, reluă ea, la optsprezece ani, traversezi deja jumătate din lume pentru a trăi pe o insulă și a conduce o afacere despre care nu știi nimic, înconjurată de străini, la mii de kilometri de casă, de familie și de prieteni.... Dacă aș fi vorbit doar de un asemenea lucru părinților mei, asta atât de demult încât nici măcar nu îndrăznesc să precizez cât, s-ar fi îmbolnăvit! M-ar fi expediat la țară la vreo mătușă bătrână și mi-ar fi tăiat subvenția până mi-ar fi venit din nou mintea la cap.

– Asta nu s-a schimbat foarte mult, răspunse Christie zâmbind. Dacă n-ar fi fost vorba de fratele tatei, acesta n-ar fi acceptat niciodată. Dar cum aveam banii mei, iar căsătoria mea se destrămase....

– Știu, o întrerupse doamna Allen cu bunătate. Dar nu este oare cam radical, ca mijloc de a-ți schimba ideile?

– Nu este doar asta....

Christie ezită o clipă, cu privirea ațintită asupra imensei întinderi cenușii a Atlanticului, pe care nici măcar n-o vedea.

– Vedeți, reluă, mi-am dorit mereu să călătoresc. Nu numai să plec în vacanță în Grecia sau Spania timp de o lună, ci să călătoresc într-adevăr, departe, foarte departe. Și să trăiesc viața țării în care voi merge. Nu știu cum să vă explic, dar întotdeauna am avut impresia că există ceva ce mă așteaptă în altă parte, am avut mereu un fel de agitație care mă împiedica să rămân pe loc. Când m-am logodit cu Stephen, am crezut că prin căsătorie mă voi vindeca de aceste himere. La rândul lui, îmi repeta că-mi voi da repede seama că paradisurile exotice au devenit orașe din beton, cu circulația blocată de mașini; că tehnica este pe cale să transforme lumea mai repede decât am putea-o noi vizita vreodată și că trebuie să ne obișnuim cu asta....

– Stephen nu pare deloc un tânăr bărbat cu o gândire foarte pozitivă. Oare nu este expert în calculatoare?

– Da.... Mă întreb dacă s-ar fi putut înțelege cu unchiul Noll. Unchiul Noll era oaia neagră a familiei. Tata spune că de la el am moștenit gustul de aventură. În timpul războiului, tata era prea tânăr, dar unchiul Noll, fratele său mai mare, s-a înrolat cu entuziasm. În timpul campaniei din Tripoli, în deșert, s-a împrietenit cu un alt rătăcitor ca el și au hotărât să facă înconjurul lumii muncind, îndată ce se va restabili pacea. Câțiva ani mai târziu, prietenul a întâlnit femeia visurilor sale și s-a stabilit. Unchiul Noll s-a întors în Anglia pentru a face la fel. În acea perioadă l-am întâlnit pentru prima dată.... Nu-l voi uita niciodată...

– Erai încă foarte mică?

– Era în ziua când împlineam șase ani. Am auzit soneria de la intrare și am văzut intrând un bărbat care mi s-a părut uriaș, cu pielea tăbăcită. June, sora mea mai mică, era îngrozită de vocea sa

groasă, dar eu l-am adorat imediat. Nu, nu voi uita niciodată.... A făcut o scenă pentru că a sosit de ziua mea de naștere și nu avea niciun cadou pentru mine. Așa că, până la ceva mai bun, mi-a dat una din acele cochilii uriașe de melc marin, știți, o scoică având în interior sidef irizat, cu extremitățile ascuțite în spirală. Unchiul Noll mi-a spus că voi putea auzi zgomotul mării, ducând-o la ureche.... Nu-mi reveneam!

– Dar el, a revenit cu adevărat din călătorii?

– N-a rămas pe loc mai mult de șase luni. Iarna îi părea atât de frig, după țările calde în care trăise, încât și-a făcut valiza și a plecat în două zile. Am fost neconsolată. În timpul sejurului său mă răsfățase în mod scandalos și-l adoram ca pe un zeu. Apoi, a revenit pentru câteva săptămâni, cinci ani mai târziu și de atunci nu l-am mai văzut niciodată. Detesta să scrie scrisori. Totuși, a făcut efortul de a-mi scrie acum un an, în clipa în care m-am logodit cu Stephen. M-a rugat să nu mă căsătoresc imediat, să aștept cel puțin cinci ani. Fără să-l fi văzut vreodată pe Stephen, mi-a spus că era sigur că nu este bărbatul care-mi trebuia. Desigur, a avut dreptate și până la urmă mi-am dat seama de asta.... Dar în acea clipă eram furioasă pe el. Împărtășeam toate prejudecățile familiei în ceea ce-l privea, eram convinsă că nu era decât un copil mare, incapabil să facă față responsabilităților. Totuși, îl înțelegeam și simțeam că, din punctul său de vedere, avea dreptate să trăiască așa cum o făcea.

– Fiecare trebuie să trăiască așa cum înțelege, copila mea.

– Este adevărat, răspunse Christie gânditoare. Iar Unchiul Noll nu făcea rău nimănui. Desigur, fusese mai întâi un hoinar, poate un leneș, așa cum îi reproșa tata, așteptând să rămână fără un ban înainte de a începe să muncească. Și apoi, a început afacerea cu

scoici. Kalinda se pare că este plină și a observat că există o piață considerabilă: colecționari, fabricanți de bijuterii, artizani. Și-a făcut repede o clientelă în toată lumea și-mi spunea că nu-și mai dorea nimic. Atâta timp cât n-ar fi avut decât să străbată nisipurile de pe plajă pentru a aduna scoici, jurase să nu mai părăsească vreodată micul său paradis terestru....

Christie se întrerupse brusc, jenată că vorbise atât de mult. Doamna Allen părea că aținise și-și clătina capul. Christie făcu gestul de a se ridica pentru a pleca, dar bătrâna doamnă întoarse capul spre ea, zâmbind.

– Și intenționezi să mergi să trăiești în acel paradis?

– Desigur! Soarele, marea la ușa mea, este un vis, nu-i așa? Nu, nu știu, adăugă dându-și seama cât de pueril îi era răspunsul. Oricum, nu mă aștept să fie atât de idilic cum am spus și presupun că va trebui să muncesc din greu dacă vreau să profit de toate astea.

Doamna Allen zâmbi și ezită puțin:

– Pot să-ți vorbesc sincer, mica mea Christie? Iartă o bătrână doamnă care flecărește, dar trebuie să-ți spun ce gândesc. Și apoi, cred că orbirea mi-a dat un pic darul de a citi în suflete. Ne-am întâlnit de puțin timp, dar cred că te cunosc...

Se strădui să atenueze cu un zâmbet seriozitatea preambulului și reluă:

– Vezi, tocmai ai suferit o grea încercare sentimentală, iar destinul ți-a trimis un foarte ciudat mijloc de a uita. Aproape toate am visat la ce ți se întâmplă, să mergem departe, să ne pierdem în derută, chiar în pericol. Dar cele mai multe, am revenit repede la realitatea de fiecare zi, cea a căsătoriei și maternității. Și găsim profunde satisfacții, iubind și consacrându-ne ființelor dragi. Ai

dreptate să pleci în căutarea vieții care-ți trebuie, Christie. Dar fii foarte atentă ca această căutare să nu se termine prin a deveni un scop în sine și să ne înlocuiască bucuriile și durerile unei vieți reale.

Înainte de a răspunde, Christie rămase îndelung gânditoare:

– Nu cred că mă voi lăsa astfel îndepărtată de la realitate, spuse cu seriozitate. În definitiv, nu sunt unchiul. El era bărbat și lumea așteaptă altceva de la bărbați decât de la noi. A făcut războiul, a văzut multe lucruri care i-au îndepărtat iluziile, i-au dat alte motive decât ale mele pentru a vedea oamenii și societatea în lumina lor cea mai crudă. Nu-l pot condamna că a vrut să evadeze....

– Evadarea, da, acesta este cuvântul....

Doamna Allen oftă cu tristețe înainte de a continua:

– Să evadeze.... Oare nu toți căutăm asta mereu, puțin? Fericirea este întotdeauna un pic mai departe, la colțul străzii, în spatele colinei care ne desparte de ea. "Măcar dacă", ne repetăm deseori.... Dar fericirea nu este niciodată o problemă de loc sau de împrejurări, să-ți amintești ce-ți spun, draga mea copilă. Ființele sunt cele care ne pot face rău, nu locurile sau lucrurile. Dar acestea sunt și ființele care ne oferă marile noastre bucurii, singurele noastre fericiri....

***

Călătoria continuă liniștit. După frigul și furtuna din primele două zile, norii făcură loc căldurii soarelui și mării calme, iar Christie nu mai simți timpul trecând. Doamna Allen nu mai făcuse vreodată aluzie la mica sa predică și insistă pe lângă tânăra sa însoțitoare să

profite de plăcerea traversării. Când veni în sfârșit ziua despărțirii, Christie se simți cuprinsă de tristețe la ideea de a nu mai avea plăcuta prezență a bătrânei doamne pentru a o lega de țară.

Pentru ea, rămânea de făcut cea mai mare parte a drumului. Vaporul trebuia s-o ducă până în Panama. De acolo, va lua avionul spre Papeete, apoi spre Tamautoa, de unde un cabotier o va lăsa la Kalinda, în largul Pacificului. Fiecare etapă o îndepărta tot mai mult de casă, adâncind-o tot mai mult în necunoscut. Când Christie coborî în sfârșit din avion la Tamautoa, era epuizată și simțea un fel de amețeală.

Aterizase noaptea și parcursese în întuneric o insulă necunoscută, stranie, în obscuritatea unui taxi care o ducea la hotel. Se simțea pierdută, mai mult ca niciodată pradă unei bănuieli care o dezorienta. Atunci, la recepția hotelului i se întinsese o scrisoare de la mama sa. Pentru ea fu o bucurie dulce-amară și în timp ce o citea în camera mică, anonimă, i se umpluseră ochii de lacrimi. Scrisul atât de familiar îi umplea sufletul de tandrețe, făcând-o să simtă și mai crunt distanța care o despărțea de tot ce știa, de tot ce iubea. Oare se va lăsa pradă fricii și descurajării, acum când era atât de aproape de țintă?

A doua zi se duse să-i vadă pe agenții unchiului său. Ei îi vor spune tot ce trebuia să știe despre "Kalinda Shell Supplies Ltd.", despre unchiul Noll, despre prietenii săi.... Deoarece cu siguranță trebuia să-și fi făcut mulți prieteni de când trăia acolo. Oh, dacă ar mai fi fost acolo!

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi putut s-o învețe, atâtea întâmplări pe care i le-ar fi putut povesti, atâția oameni despre care i-ar fi putut vorbi.... "Măcar dacă...."

Scoase din valiză plicul care conținea singurele fotografii pe care le avea de la unchiul Noll și le privi îndelung. Unchiul Noll așezat pe o verandă, cu niște necunoscuți. Unchiul Noll pe o plajă, cu un grup de copii polinezieni, cu zâmbete largi și ochi negri. Încă una cu unchiul Noll pe o altă plajă cu nisip alb ca zăpada, în fața unei pirogi care se legăna pe apele albastre ale unei lagune.... Curând, va vedea acele peisaje, le va recunoaște, va începe să umple numeroasele necunoscute ale poveștii unchiului Noll, despre care nu știa aproape nimic. Puse fotografiile înapoi în plic și scoase de acolo scrisoarea notarului său către agenții necunoscuți, certificând că era într-adevăr nepoata domnului Oliver Irvine și legatara sa universală. O dată formalitățile rezolvate, nu va mai pierde timpul făcând turism la Tamautoa. Va merge imediat la Kelinda. Cu siguranță trebuia să se fi adunat corespondență acolo, comenzi de onorat, plăți și încasări. Ce noroc, se gândi Christie, că lucrase într-un birou și cunoștea bazele administrației unei afaceri comerciale. Nu-i va trebui mult pentru a o pune în ordine și a porni din nou afacerea.

În acea noapte, Christie dormi puțin și prost, așteptând cu nerăbdare primele raze ale soarelui. Își făcuse deja toaleta și se îmbrăcase când camerista chinezoaică îi aduse în sfârșit micul dejun. În picioare pe balconul camerei sale, lăsă ceaiul să se răcească, incapabilă să renunțe la contemplare. Ce frumos era! Aproape putea să atingă valurile mici de apă transparentă precum cristalul, care veneau să foșnească pe nisipul irizat ca sideful. Neliniștile din ajun dispăruseră și Christie se bucura intens de minunile pe care le vedea pentru prima dată. Era într-adevăr un paradis. Un paradis terestru.

Părăsi în grabă hotelul și merse pe străzi. La fiecare pas, era copleșită din toate părțile de emoții și tentații. Tarabele portative ale

negustorilor străluceau în toate culorile și degajau toate mirosurile. Îi trebui mai mult de un sfert de oră să meargă de-a lungul străzii principale auzind sute de limbi cu toate accentele de pe pământ. Cu excepția a două construcții înalte, cu aspect modern, nu văzu decât case pitorești din lemn prelungite cu copertine și terase, prăvălii nesigure, construcții greu de definit, dar mereu pline de viață, cu zgomote de voci, râsete și parfumuri.

Copleșită de aceste valuri de senzații noi, dezorientată, Christie înainta încet; depăși partea animată și comercială a străzii, pentru a ajunge în sfârșit la un bulevard mai lat și cu aspect rezidențial, unde se vedeau vile înconjurate de grădini vaste. O clădire înaltă și albă, fostă rezidență a guvernatorului, arbora un drapel și o placă anunțând că era vorba de sediul guvernului. O alta, mai puțin bine întreținută, era ocupată de redacția unui ziar din Tamautoa și de Radio Tamautoa.

Nicăieri vreo urmă de birourile Teyburn & Cope, Ltd, agenția unchiului Noll.

Șovăind, se întoarse din drum, străbătu din nou sectorul comercial care se anima tot mai mult, întrebând în drumul său. Spre stupoarea sa, află că domniiTeyburn & Cope aveau o clădire prost întreținută, nu departe de hotel. O casă? se gândi Christie. Nu sunt exportatori? Cum pot avea o casă? Era fără îndoială o greșeală...

Câteva clipe mai târziu, intră cu pas hotărât într-o dugheană în care te mișcai cu greu. Numele era chiar acolo, deasupra ușii. Merse acolo cu conștiința împăcată.

Sprâncenele încruntate și mina sa severă șterseră zâmbetul de bun venit pe care i-l adresa deja Lonnie Teyburn.

– Sunt Christie Irvine, declară ea.

Iată scrisoarea notarului meu. Binevoiți să-mi înmânați cheile casei. Aș vrea să merg cât mai curând posibil la Kalinda.

Teyburn își stinse țigara strivind-o stupefiat în scrumieră.

– Ei, asta-i bună... spuse în sfârșit.

Rămase plantat acolo, privind apariția neașteptată. În cele din urmă, se hotărî să-și miște trupul gras, acoperit cu o cămașă kaki, cu mâneci scurte, șifonată, și un șort prea lung și făcu un gest în direcția unei deschideri prevăzute cu o perdea din corali.

– Bine ai venit la Tamautoa, fetițo! Ar fi de preferat să-l vezi mai întâi pe asociatul meu.... Numai să nu-i provoci o criză cardiacă, sărmanul.

– De ce i-aș provoca o criză cardiacă? replică tăios Christie. Și vă atrag atenția că nu-mi place să fiu tratată ca o "fetiță".

Bărbatul gras, prost bărbierit, izbucni în râs și-i întinse mâna înclinându-se ceremonios.

– În acest caz, bună ziua, domnișoară Irvine! Într-adevăr, nu trebuia să mă îndoiesc. Ești chiar micul trandafir al bunului și bătrânului Noll. Adorabil... și cu spini. Vino pe aici.

Christie se află într-un birou foarte mic, încărcat cu mobile cu sertare pentru documente, pline de praf, de hârtii și agende. Un bărbat scund, chel, cu tenul galben, așezat în spatele unei mese gata să se prăbușească sub dosare în dezordine și mostre de obiecte greu de definit, o privea cu ochi rotunzi.

– Privește puțin ce ne-a picat din cer, îl anunță Teyburn. Moștenitoarea atât de așteptată...

– Nu se poate! exclamă Cope.

O privi pe Christie cu o stupoare mai profundă decât o făcuse asociatul său.

– Ești.... Ești nepoata lui Noll Irvine? Cea care locuiește în Anglia? Asta-i bună...

– Evident! răspunse Christie, exasperată. Ce este atât de extraordinar?

– Dar.... Dar nu ești decât o copilă!

Înainte să răspundă, cu o proastă dispoziție din ce în ce mai evidentă, interveni Teyburn:

– Vezi, unchiul tău ne-a vorbit foarte mult despre tine și ne-a arătat fotografii. La drept vorbind, nu semeni deloc cu....

– Firește! exclamă Christie. Fotografiile datează de la ultima sa călătorie în Anglia. Aveam unsprezece ani.

– Cum trece timpul, oftă Cope. Noi ăștia, ne mulțumim să îmbătrânim, în timp ce fetițele devin tinere femei. Femei tinere și frumoase, adăugă cu un oftat și mai zgomotos. Ei bine, domnișoară Irvine, ia loc să vorbim puțin. Vrei să bei ceva?

Christie se așeză cu precauție pe un scaun cu fundul din împletitură din paie, rugându-se să nu se prăbușească sub greutatea sa. Începea să se simtă neliniștită. Ce voiau să însemne toate astea, de ce această stupefacție, aceste reticențe? Oare era ceva dubios în afacerile unchiului Noll?

– Mulțumesc, spuse ea mai puțin dur. Și acum, îmi veți explica despre ce este vorba? Ce se întâmplă? Este o greșeală, sau ceva mai rău? Lonnie Teyburn și Ben Cope schimbară o privire.

– Nu, nu-i o greșeală, oftă în sfârșit Ben Cope. Unchiul ți-a lăsat tot ce avea. Poate n-a făcut un testament după toate regulile, dar i-am fost martor și totul este perfect legal.

– Nu-ți putem spune dacă a lăsat bani lichizi, preciză atunci Teyburn, turnându-și un pahar mare de suc de papaia. Noi am făcut

doar să ajungă testamentul la notarul din Londra, a cărui adresă ne-a dat-o. Vezi, domnișoară Irvine, noi nu suntem juriști. I-am folosit de agenți pentru exporturi unchiului tău, nimic mai mult. Așa că, dacă ai intenția să discuți....

– Să discut? îl întrerupse Christie privindu-l cu ochi mari de uimire. Despre ce să discut? Pentru ce?

O nouă tăcere se lăsă peste încăperea mică și plină de praf și Teyburn vorbi din nou în cele din urmă:

– În locul tău aș accepta propunerea, declară. Este perfect realist și....

– Propunerea? Ce propunere?

Timp de câteva minute, se priviră toți trei cu o uluială comică. În sfârșit, Teyburn – care părea înzestrat cu o minte mai ageră – reacționă pocnind din degete.

– Spune-mi, când ai plecat din Londra?

– Pe paisprezece. De ce?

– Marțea trecută? Acum înțeleg! Ultima noastră scrisoare a sosit probabil la Londra exact după plecarea ta. Păcat că nu ne-ai anunțat de sosire.

– Știu, admise Christie, ar fi trebuit să vă telegrafiez ca să vă anunț. Dar notarul v-a scris pe larg, cerându-vă informații. N-ați primit încă scrisoarea lui?

– Nu, nu încă. Știi, corespondența nu ajunge prea repede la noi. Nu este decât un avion pe săptămână și un vapor la fiecare cincisprezece zile... În orice caz, ți-am transmis o ofertă de cumpărare pentru afacerea unchiului tău.

– Dar n-am intenția să vând! Intenționez să preiau afacerea eu însămi, doar pentru asta am venit până aici.

Cei doi bărbați schimbară din nou o privire neîncrezătoare. Timp de câteva minute, se lăsă iar tăcere, de-abia tulburată de fâșâitul ventilatorului din tavan. Christie își șterse enervată transpirația care începuse să-i apară pe frunte.

– Nu vreau să vând, repetă ea cu încăpățânare.

Ben Cope dădu din cap cu un aer îndoios.

– Să te ocupi singură de afacere? O mână de femeie ca tine? Este imposibil, biata mea micuță. Nici măcar nu cunoști insulele...

– Voi învăța, îl întrerupse Christie. Totuși, n-am făcut tot acest drum degeaba....

– Nu degeaba, o întrerupse Teyburn. Ia cele cinci sute de lire pe care ți le propune cumpărătorul și vizitează Polinezia. Cel puțin vei păstra o amintire frumoasă de la unchiul tău.

Christie îl privi, sufocată:

– Cinci sute de lire? Dar este absurd! Nu este nici măcar prețul biletului meu de întoarcere!

Teyburn ridică din umeri cu fatalism și-și consultă ceasul.

– Ascultă, domnișoară, ne pierdem timpul. Vom merge să-l întâlnești pe Matt...

– Cine este Matt?

– Matt Denham. Este vecinul tău și el a făcut propunerea.

– Vrea să cumpere totul pentru cinci sute de lire? Are tupeu! izbucni Christie.

– Nu știi totul, draga mea micuță, interveni Cope. Cel mai bine este să-l întâlnești pe Denham și să discuți direct cu el. Permite-mi doar să-ți spun ce știu. Unchiul tău împrumutase două sute de lire pentru a-și cumpăra vaporul. Se înțelegeau foarte bine amândoi și Noll nu i-a înapoiat niciodată această sumă...

– Mă angajez să i-o înapoiez până la ultimul bănuț, îl întrerupse Christie. Dar nu se pune problema să vând.

– Așteaptă să vezi "proprietatea", spuse Teyburn pe un ton ironic. Poate în acea clipă îți vei schimba părerea.

– Lasă-mă să termin, reluă Cope, cu o privire spre asociatul său. Vezi, spuse el, întorcându-se spre tânăra fată, nu este doar asta...

Christie se simțea din ce în ce mai încurcată. Oare ce va mai descoperi? Îi fu greu să nu se strâmbe, atât de tare o sufoca nodul pe care-l simțea că i se formează în gât.

– Vezi, Matt Denham s-a opus să vadă străini venind să preia afacerea cu scoici a bătrânului Noll. Spune că asta i-ar putea compromite propria muncă. Desigur, cu Noll se înțelegea perfect. Dar acum, că el nu mai este, vrea neapărat să rezolve totul cu moștenitoarea sa, pentru a rămâne singur pe insulă. Și apoi, dacă-mi permiți să-ți spun ce gândesc, cred că n-ar fi rău pentru tine. Ești foarte tânără, pici pe neașteptate din Anglia.... Nu este un loc pentru tine. Vei observa curând că am dreptate.

Dar Christie deja nu-l mai asculta. Tremurând de indignare, se îndreptă pe scaun:

– Vreți să spuneți că acest Matt Denham a hotărât, așa, singur, să scape de mine, chiar înainte să fi văzut casa unchiului meu, pentru a rămâne singur pe insulă și să-și păstreze scumpa sa liniște? Vreți să spuneți că pretinde că mă duc pe capul lui?

– Într-un sens da, admise Teyburn.

– Ei bine, să nu conteze pe mine pentru asta!

– Te cred pe cuvânt, spuse Teyburn cu un zâmbet amuzat.

– Are motivele sale, interveni Cope. Face lucrări importante de cercetare științifică, având subvenții guvernamentale...

– Puțin îmi pasă ce face! izbucni Christie. Poate să se ocupe în continuare de ele cum înțelege, așa cum eu am intenția fermă să fac ce-mi place la mine acasă!

Cei doi asociați schimbară din nou o privire lungă.

– Știi măcar cum arată Kalinda? întrebă în cele din urmă Ben Cope. Știi cum trăia unchiul tău?

– Desigur, răspunse Christie cu un aer sfidător. Mi-a trimis fotografii, mi-a vorbit despre viața sa. Pare un adevărat paradis terestru.

– Problemă de gust, răspunse Teyburn, clătinând din cap. În ce mă privește, Kalinda seamănă cu un colț pierdut de lume și lipsit de minimum de....

– Mulțumesc pentru avertismente, domnilor, îl întrerupse Christie. Am luat notă. Dar pot să vă cer să-l anunțați pe acel.... domn să nu-și mai facă iluzii în ce mă privește? Teyburn izbucni în râs în fața acestei desfășurări neașteptate de intenții războinice.

– De ce nu imediat? spuse în sfârșit, ridicându-se. Poate este acolo, acum. Am putea să-i spunem totul prin viu grai.

– Nu, Lonie, lasă-mă să-i vorbesc, interveni Cope. Până atunci, să mergem să-i arătăm domnișoarei Irvine paradisul pe care l-a moștenit. La urma urmei, Kalinda este chiar o insulă frumoasă. Ar trebui să fie acolo destul loc pentru două persoane, nu? Este exact și părerea mea, își spuse Christie, ridicându-se la rândul ei.

– Mă grăbesc să văd ce mutră va face el, încheie Teyburn cu o ironie accentuată. Sau.... Cope îl întrerupse cu un gest.

Christie îi privi surprinsă. În ce o privea, n-avea nici cea mai mică grabă să-l întâlnească pe Matt Denham.

Dacă ar fi putut, *ea* s-ar fi străduit să scape de el.

Capitolul 2

Insula Kalinda apăru la orizont îndată ce vasul ajunsese în larg. Un punct verde de smarald se desprindea din sipetul de un albastru-închis format din contopirea mării cu cerul. Christie privea fascinată.

Lonnie Teyburn, care se erijase în ghidul și însoțitorul său, îi adresă un zâmbet amuzat.

– Este încă departe, dar se apropie, fetițo.

Christie se obișnuise cu manierele prietenești și aspre ale celor doi negustori și nu se mai formaliza. Îi zâmbi la rândul său.

– Privește în urma ta, reluă Teyburn. Vei vedea cele trei vârfuri vulcanice din Tamautoa...

– Nu vreau să privesc în urmă! protestă Christie. Nu vreau să văd decât Kalinda mea. Acea casă care se distinge acolo, este a unchiului Noll?

– Nu, este laboratorul oceanografic al lui Matt Denham. Palatul tău este puțin mai departe, de-a lungul plajei. Un fel de colibă cu acoperiș din palmier....

Restul răspunsului se pierdu în râcâitul cocii pe corali. Unul dintre marinari sărise deja pe uscat și trăgea ambarcațiunea pe nisip. Teyburn o luă pe tânăra fată în brațe ca pe un copil și o duse pe plajă fără să se ude.

– Bine ați venit în regatul Kalinda, Alteța Voastră, îi spuse cu o seriozitate ironică.

Christie rămase pironită acolo unde o lăsase, o siluetă subțire, în blugi și bluză în dungi roșu cu alb, pierdută pe o imensă plajă de nisip alb. Teyburn îi luă valizele cu un gest hotărât și dădu impresia că va înainta spre casa care se zărea mai departe.

– Așteaptă! strigă tânăra fată. Mai vreau să privesc, nu-mi vine să cred.... Spune-mi dacă visez!

Fără să răspundă, Lonnie Teyburn continuă să meargă, urmat de un marinar care căra o geantă mare cu provizii, cumpărate la Tamautoa înainte de plecare. Christie li se alătură. Mica trupă înlătură lianele care umpluseră deja luminișul în care se înălța coliba. Un fel de verandă, formată dintr-un ieșind al acoperișului, era mai sus cu o treaptă. Lemnul părea ros și albit de apa sărată și de soare. Teyburn împinse ușa și se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Christie să treacă. După o scurtă ezitare, aceasta făcu un pas și pătrunse în noua sa locuință.

Era uimitor de luminoasă și, evident, totul rămăsese exact în starea în care o lăsase Noll Irvine. Cu un nod în gât din cauza simplității pe care o vedea, care-i părea mai degrabă sărăcie lucie, Christie făcu încet înconjurul căsuței. În camera de zi, o măsuță, două scaune cu fundul din împletitură de pai, o canapea lungă din ramuri de palmier constituiau tot mobilierul, împreună cu o mică sobă ciudată, de încălzit cu lemne, lângă care un vraf de miez de

nucă de cocos uscat, părea gata să alimenteze focul. Pe pereți, o ramură de coral se învecina cu o reproducere proastă a unui tablou de Gauguin. O etajeră încărcată cu cărți și broșuri cu paginile șifonate, era la îndemână deasupra banchetei din ramuri de palmier. Cât despre cameră, era de-a dreptul monahal în simplitatea sa; un pat din fier, o comodă prost executată, un dulap de haine și o oglindă pusă pe o măsuță.

Îl auzi pe Lonnie Teyburn spunând în spatele ei:

– Ai noroc că nu este sezonul ploilor. Încă se văd urmele de mucegai.... N-ai face mai bine să te întorci cu mine și să petreci câteva zile la hotel?

– Nu, protestă Christie. Voi rămâne aici, fie și doar pentru a-mi da seama la fața locului de ce-mi trebuie și de lucrurile de aranjat.

– Și tu.... intenționezi să gătești pe mașina asta? o întrebă Teyburn arătând cu dezgust soba cu lemne.

– Mă voi descurca.

Christie arboră un zâmbet încrezător, deși departe de adevărata sa stare de spirit. Voia mai ales să fie lăsată singură.

– Bun, spuse Teyburn cu o mină sceptică. Anexa din spate este depozit și birou. Am verificat rezervorul de apă. Încă este în stare bună, dar ai face mai bine s-o fierbi înainte de a o bea. Și mai ales, să nu înghiți orice, înainte de a ști ce este, ai înțeles?

– Am înțeles.

– Ești sigură că nu vrei să-ți schimbi părerea și să te întorci cu mine?

– Sigură.

– Cum vrei, spuse Lonnie cu un oftat profund. În tot cazul, Cope și cu mine vom veni să te vedem poimâine.

Și nu uita că Matt are un radio, dacă vrei să ne trimiți un mesaj urgent.

Ieși din casă și se întoarse spre plajă. Înainte de a se urca pe vas, se întoarse și făcu din mână semne largi de rămas-bun. Rezemată de balustrada din lemn a verandei, Christie îi răspunse la salut și rămase sprijinită în coate mult timp, pentru a privi îndepărtându-se mica ambarcațiune, până nu mai fu decât un punct alb pe imensitatea oceanului. Atunci, cu un oftat, se smulse din gândurile sale și intră în "casa ei".

O clipă, fu descurajată de amploarea muncii la care trebuia să se înhame. Avea multe de făcut pentru a face cabana locuibilă... Se opri îndelung în partea pe care n-o vizitase încă, pompos botezată "birou" și "depozit". Nu era nimic mai mult decât o încăpere modestă. Pe un birou de lemn se afla registrul de comenzi pe care-l răsfoi distrată și un teanc de corespondență adunată de la moartea unchiului său. Pereții erau împodobiți cu etajere pe care se aliniau cutii de forme și dimensiuni diferite, conținând rezervele de scoici. Luă automat de ici și colo și privi cu o surprindere admirativă scoici pe care nu le văzuse niciodată: unele minuscule, în culori strălucitoare și lucioase ca perlele sau nasturii; altele mai mari, ascuțite, rotunde, în spirală, netede, irizate.... Cum va face oare să le recunoască? Sfârși prin a abandona cu regret toate aceste comori misterioase. Trebuia să amenajeze totuși puțin locuința, să-și despacheteze valizele, să pregătească cina.

La întoarcerea în camera de zi, se simți subit doborâtă de oboseala acumulată de mai multe zile. Se întinse, căscă, se sperie o clipă că nu poate aprinde lampa. Deoarece se înnopta foarte repede; încă nu știa că la tropice, nu există crepuscul, nici zori de zi. În

ultimele licăriri ale zilei, privi marea. Nu, totuși nu putea încheia ziua fără a plonja în ea... Cât ai clipi din ochi, se dezbrăcă, își îpuse repede costumul mic de baie, din două piese, alergă pe nisip și se aventură în apă.

Aceasta i se păru caldă și mângâietoare ca mătasea. Sub ultimele raze ale soarelui roșiatic ce se afunda în mare, laguna căpătase reflexe indigo. Foarte repede, deveni albastru-închis. Atunci, aproape brusc, soarele cedă locul unui imens covor de catifea presărat cu stele sclipitoare ca diamantele. Christie se simți cuprinsă de un minunat sentiment de bine. Plutind cu încântare în această apă învăluitoare și plăcută ca un puf, se lăsă îndelung pradă unei fericite visări. În sfârșit, fără tragere de inimă, ieși din apă ca o naiadă, acoperită de picături care semănau cu perlele. Nu avea nevoie să se șteargă, se gândi, întinzându-se cu voluptate în aerul cald încă, ce-i mângâia pielea. În pas elastic, urcă plaja spre lumina ca ambra care strălucea slab în spatele ferestrei casei sale.

"Casa sa!" Totul era al ei. Cel puțin pentru un an. Poate pentru totdeauna, dacă lucrurile mergeau bine. Seara aceea, trebuia s-o consacre acelor zei necunoscuți și ospitalieri care îi rezervaseră o primire atât de încărcată de frumusețe și de plăcere. Va trage canapeaua din ramuri de palmier sub verandă și va dormi sub cerul liber. Va monta bătrânul fonograf al unchiului Noll și va asculta discurile răgușite care vor vorbi despre un trecut pe care ea nu-l cunoștea. Era un paradis...

Fredonând un cântec vesel, sări sub verandă și împinse ușa... O siluetă se înălța în umbră și o văzu prea târziu pentru a evita să dea direct peste ea. Cu un țipăt de groază, se dădu înapoi, până simți balustrada de lemn tăindu-i spatele. Inima îi bătea să-i spargă

pieptul... Atunci, simți o mână puternică prinzând-o de umăr și strângând-o....

– Liniștiți-vă! îi strigă o voce bărbătească. Haideți, nu voiam să vă sperii. Iertați-mă...

Christie nici măcar nu auzi și se eliberă violent. Necunoscutul se dădu și el înapoi, stupefiat. Tânăra fată îi văzu în sfârșit fața în lumină.

– Cine sunteți? Ce faceți aici? exclamă ea, mai mult furioasă decât speriată. Cum îndrăzniți....

Cuvintele i se opriră în gât, în timp ce se priveau cu atenție. Bărbatul părea jumătate nemulțumit, jumătate amuzat. Tânăra fată simțea încă arsura mâinilor sale străbătându-i corpul și făcându-i pielea de găină. Înainte ca ea să poată lua prosopul, căzut în timpul scurtei lupte, bărbatul îl ridicase și i-l aruncă.

– Vă repet, reluă necunoscutul, îmi pare rău că v-am speriat. Dumnezeule... Imbecilul de Teyburn va auzi vorbindu-se despre asta!

Christie se înfășură înfrigurată în prosopul mare plușat. Toată starea de bine dispăruse și se simți tremurând. Voia să intre, să se îmbrace, dar intrusul nu făcea nici cel mai mic gest să plece de acolo.

– Sunt Matt Denham, reluă el pe un ton brusc. Când l-am văzut pe Lonnie Teyburn în această după-amiază, mi-a spus că nu sunteți decât o copilă și, sincer, am venit să văd dacă vă simțiți bine. Găsesc nesăbuit din partea sa că a abandonat o copilă singură pe această insulă...

– Curiozitatea, nu-i așa? îl ironiză Christie pe un ton neplăcut.

Tremurând încă, se ghemui pentru a se preface absorbită în aprinderea focului din sobă.

– Este omenește, nu? Nu așa, nu veți reuși niciodată.

O dădu la o parte cu un gest nerăbdător. Firește, se gândi Christie cu ciudă, focul nu se aprinde atât de repede ca mine. Când bărbatul se ridică, îi arătă ușa.

– Iată-vă curiozitatea satisfăcută, îi spuse tăios. După cum vedeți, sunt foarte bine și n-am nevoie de nimic. Mulțumesc că mi-ați aprins focul.

Intrusul îi ignoră gestul de concediere și rămase pironit în același loc, privind-o cu atenție pe tânăra fată, fără să întoarcă privirea.

– Nu veți rămâne aici, spuse în sfârșit. Este o nebunie.

– Sunt aici și n-am intenția să cedez intimidărilor.

– Ben și Lonnie v-au transmis propunerea mea?

– Da, replică ea tăios.

Denham ezită, înțelese că momentul era prost ales pentru a discuta afaceri. Expresia i se îmblânzi.

– Bun, doriți să vă îmbrăcați și vă grăbiți să mă vedeți plecat. Vom mai vorbi despre asta mâine...

– Nu mai este nimic de spus. Sunt aici acasă și înțeleg să rămân atât de mult timp cât îmi va plăcea. Este clar? În plus, insula este încântătoare și m-am îndrăgostit de ea...

– Îndrăgostită! De o insulă...

Disprețul care apărea în vocea sa n-o impresionă pe Christie. Ridică din umeri, se duse în cameră și se îmbrăcă în grabă. Când se întoarse, el era în același loc.

– Dar până la urmă, reluă bărbatul cu încăpățânare, cum veți face? Nu știți nimic despre scoicile lui Noll. Veți fi singură, fără nicio companie feminină, fără nicio resursă...

– Țineți atât de mult să scăpați de mine? îl întrerupse tânăra fată.

Ce v-am făcut? Dacă vă este teamă că intervin în activitățile dumneavoastră, liniștiți-vă. N-am nici cea mai mică intenție să vă văd, cu atât mai mult să vă deranjez.

Matt Denham oftă și se duse să se sprijine de canatul ușii.

– Înțeleg, spuse. V-a vorbit Lonnie.... Ei bine, în parte este adevărat. Dacă persistați în nebunia de a vrea să vă ocupați de scoici, activitățile dumneavoastră s-ar putea să mă deranjeze în munca mea. Sunteți o amatoare, nu știți ce trebuie să faceți, mergeți la pieire...

– Nu vom mai reveni asupra acestui lucru! ripostă Christie cu mânie. Ce fac, mă privește doar pe mine. Dacă-mi place să am necazuri, am dreptul, nu?

Vizitatorul își reluă tirada, prefăcându-se că ignoră întreruperea.

– N-aveți nici cea mai mică idee cum este în sezonul ploilor, să ai hainele lipite de piele, fără să poți face nimic pentru a scăpa de umezeală, fără nimic pe insulă care să satisfacă cele mai elementare nevoi. Patul vă va fi acoperit de mucegai, încălțămintea va pieri în bucăți. Nu veți putea face nici foc, dacă nu veți avea precauția de a vă pune combustibilul la adăpost.

În timp ce vorbea, îi luase ibricul din mâini și turnă apă în ceainic. Christie îl lăsă s-o facă fără să se opună, dominată fără să vrea de prezența acelui bărbat care părea că umple încăperea cu statura lui. Se duse să se așeze în fața mesei și-și puse obosită capul în mâini.

– Oare de ce vreți să scăpați de mine? îl întrebă cu tristețe.

– Încerc doar să vă deschid ochii....

Pentru prima dată, o umbră de zâmbet îi jucă pe buze lui Matt Denham, în timp ce o privea pe tânăra fată.

– Vă numiți Christie, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap, fără să răspundă.

– Degeaba ați crescut față de fotografiile lui Noll, sunteți încă o fetiță. Nu sunteți pregătită să înfruntați viața de aici.... Oh, desigur, rămâneți pentru câteva săptămâni de vacanță, se grăbi să adauge văzându-i mișcarea de protest. Dar după ce profitați de ele, întoarceți-vă acasă, printre ai dumneavoastră. Înainte ca decepția să fie insuportabilă. Înainte ca visul pe care vi l-ați făcut despre paradisul terestru să se facă țăndări sub loviturile realității.

– Dar nu vreau să plec! Aici, cel puțin trăiesc. Este realitatea cu care vreau să mă măsor.

O licărire de amuzament trecu prin ochii lui Matt.

– Pentru că nu există într-adevăr nimic asemănător acasă? o întrebă pe un ton ironic. Nu sunteți puțin prea tânără pentru a face pe blazata?

– Ajunge, ripostă Christie cât de tăios putu. Oricum, aveam nevoie... de o vacanță ieșind din obișnuit. Vă veți osteni și veți vorbi în zadar, nu voi pleca.

Era gata să-i spună adevărul, că nu venise decât pentru a uita despărțirea de Stephen.

– Altceva, reluă Christie cu o voce nesigură. Cele două sute de lire pe care le-a împrumutat unchiul Noll, intenționez să vi le înapoiez. Până la ultimul bănuț....

– Nu se pune problema, răspunse Matt ridicând din umeri.

Era deja în ușă, gata să plece. Descumpănită, tânăra fată se ridică pe jumătate:

– Nu rămâneți să beți ceaiul?

– Nu, mulțumesc. Bună seara, Christie.

Stupefiată, aceasta îi privi silueta dispărând în noapte și auzi nisipul scârțâind sub pașii săi. Plecase. La fel de brusc cum apăruse.

Așadar, acesta era Matt Denham!

Încă sub șocul surprizei, Christie își turnă o ceașcă de ceai fierbinte și se duse să se ghemuiască pe canapeaua din ramuri de palmier. Apariția neașteptată a lui Denham o luase complet pe nepregătite. Nu se aștepta să-l vadă astfel. Și-l imaginase ca pe un bărbat mai în vârstă, cu pielea tăbăcită de soare și de apa de mare, unul din acei aventurieri călițI sau un locuitor blazat din colonii, ca Lonnie Teyburn. Nu, nu era pregătită să țină piept unui bărbat atât de energic, atât de atrăgător sub bronzul care nu-i ascundea frumusețea pielii. Nu se așteptase să vadă un atlet cu mușchi de oțel, sub cămașa ușor răscroită. Fără să vrea, fusese fascinată de privirea directă a ochilor cenușii, de fermitatea gurii care accentua cuvintele, obligându-te să fii atent... Și totuși, era același bărbat care îi declarase fără să respecte regulile de politețe, că n-o vroia la Kalinda. Era hotărât să scape de ea cu orice preț!

Christie nu și-l putea alunga din minte pe Matt Denham. În timp ce se pregătea să se culce, deveni conștientă de liniștea înconjurătoare. Nimic nu venea să tulbure calmul supranatural al nopții. Nimic nu putea s-o distragă de la faptul pe care începuse în sfârșit să-l înțeleagă: era singură pe Kalinda. Singură. Cu Matt Denham.

***

A doua zi dimineață, când se trezi, totul era la fel de liniștit. Sub razele soarelui deja sus, apa lagunei căpăta tonuri aproape magice,

alături de albul strălucitor al nisipului de-a lungul plajei. Un spectacol feeric, care o copleși cu o bucurie debordantă. Uitând orice altceva, se repezi în apa caldă, abandonându-se mângâierilor îmbinate ale soarelui și mării.

Îi fu greu să nu cedeze tentației de a se lăsa pradă lenei. Dar avea atâtea de făcut.... O luă, cu regret, înapoi pe drumul spre căsuță, adună în trecere două nuci de cocos, oferite de natura căreia voia să i le ia. Decepționată că erau atât de tari, le aruncă pe nisip, sub cocotieri. Oare cu ce să înceapă? Cum putuse supraviețui unchiul cu atât de puține lucruri? O ceașcă ciobită, două farfurii desperecheate, un bol, câteva tigăi deformate..... Fără să mai vorbească de absența totală a perdelelor, fețelor de masă și a altor lucruri care făceau farmecul unei case bine întreținute! Slavă Domnului, se gândi cu amuzament, avusese precauția să se înarmeze cu esențialul. Dar ce însemna "esențialul" într-un asemenea paradis?

Respinse cu eroism o a doua tentație, cea de a lăsa totul baltă și de a pleca să descopere noul său domeniu. Dimineața trecu cu treburile casnice. După-amiază, se strădui să pună ordine în hârtiile găsite pe biroul unchiului. Va avea tot timpul să exploreze insula...

Seara, nu mai rezistă și plecă pe plajă, în direcția clădirilor de la celălalt capăt al lagunei. Pe măsură ce se apropia de ele, distingea detaliile. Totul în jurul ei se trezise din toropeală, păsările de mare plonjau, strigau, se intersectau într-un balet vertiginos. O briză ușoară făcea să foșnească palmierii.

Așadar, asta era locuința lui Matt Denham. Un bungalou verde se ridica lângă o construcție lungă din prefabricate, pe o mică movilă care domina laguna. La debarcaderul din scânduri, nici urmă de vapor. Niciun zgomot nu se auzea din casă. Îndemnată de

curiozitate, Christie se apropie de o fereastră a clădirii lungi și joase și se ridică pe vârful picioarelor pentru a privi în interior. De-a lungul pereților, așezate pe un fel de bănci lungi din lemn, rezervoare și acvarii alternau cu instrumente cu aspect științific și grafice prinse în ace pe pereți. Ușa era larg deschisă. Urcă cele două trepte cu hotărâre și ciocăni la ușă.

În interior domnea o lumină verzuie, ca și când se afla într-un acvariu. Pe o masă de lângă ușă, un teanc de hârtii și un stilou. Ceva se agita în rezervoarele de apă. La celălalt capăt al clădirii, Christie văzu o ușă închisă, care dădea se pare în altă încăpere. Totul era liniștit. În vârful picioarelor, Christie se apropie de un rezervor și privi peste margine. Atunci, își înăbuși un strigăt.

O caracatiță părea s-o privească urât, făcându-și tentaculele să se unduiască. Fascinată, Christie se adânci în contemplarea respingătoarei creaturi, gata să țipe dacă animalul, deranjat din siesta sa, se hotăra să pedepsească intrusa.... O clipă mai târziu, strigătul de groază pe care și-l stăpânea cu greu, scăpă: două mâini îi strângeau pumnii ca două menghine.

– Vrei s-o vezi mai de aproape? îi murmură o voce la ureche.

În acea clipă, Christie recunoscu mâinile bronzate și se întoarse încet, străduindu-se să-și recapete calmul.

– Nu, mulțumesc, răspunse eliberându-se. Ai obiceiul să-ți ataci vizitatorii prin surprindere?

– Nu când se anunță în prealabil! Cărui fapt datorez surpriza vizitei dumitale?

Christie se prefăcu că ignoră ironia tonului.

– Voiam să te întreb câteva lucruri. Strict pentru afaceri, liniștește-te....

– În acest caz, vino pe aici, răspunse Matt Denham arătându-i ușa deschisă. Ne vom simți mai bine în casă, pentru a sta de vorbă.

Când tânăra fată intră în camera mică de zi a bungaloului verde, reușise să-și recapete siguranța și privi în jurul său uitând umilința de a fi fost surprinsă.

Locuința lui Matt Denham era și mai austeră, dacă era posibil, decât cea a unchiului Noll. Dar totul era de o curățenie impecabilă și pereții goi din scândură erau lipsiți de cel mai mic ornament. O ușă din scânduri rare părea să dea într-o cameră, iar la celălalt capăt, o mică bucătărioară se ghicea într-un spațiu înfundat. Mobilele se reduceau la strictul necesar. Pe masă, Christie remarcă totuși cu surprindere un bol mare de pământ ars, care conținea un buchet aranjat cu grijă din flori de frangipanier îmbinate cu frunze. Dar florile erau pe jumătate ofilite și uscate și totul distona cu sobrietatea încăperii. Când ridică ochii, remarcă licărirea de ironie cu care o observa Matt. Roși iar și se duse să se așeze grăbită într-un fotoliu de răchită pe care i-l indicase cu mâna.

– Și despre ce afaceri este vorba? o întrebă. În cele din urmă, îmi vei accepta propunerea?

– Încă nu se pune problema! replică ea. Voiam doar să-ți cer detalii asupra modului în care lucra unchiul. Cum făcea pentru a identifica și a găsi scoicile? Eu am scrutat în zadar plaja, n-am găsit nimic....

– Evident. Nu vei găsi nimic pe nisip, decât după o furtună.

– Atunci, cum făcea? Se ducea pe reciful de corali?

– Uneori. Dar nu te sfătuiesc să faci la fel. Îți trebuie încălțăminte specială și mai ales o cunoaștere a mareelor și a curenților, pe care n-o ai încă.

– Unchiul folosea pescari?

– Da, răspunse Denham, ezitând. Doi tineri din Tamautoa. Plonjau....

– Așadar de asta am găsit tot acel echipament, labele de cauciuc și măștile? Erau chiar și butelii de oxigen.

– Nu te sfătuiesc să încerci să te folosești de ele. Cât despre vas, este la loc sigur. L-am pus eu însumi la adăpost după moartea unchiului dumitale.

– Bineînțeles, spuse Christie cu un zâmbet ironic. Cele două sute de lire pe care i le-ai împrumutat....

– Cred că ți-am spus că nu vreau să mai aud vorbindu-se de ele, o întrerupse tăios Denham. Oricum, vasul rămâne aici, cel puțin deocamdată.

– Altfel spus, n-am dreptul să mă folosesc de nimic, nu-i așa? Nu sunt decât o puștoaică neîndemânatică și inutilă și nu trebuie în niciun caz să mă amestec în nimic. Oare nu-ți trece prin minte că-mi dau perfect seama de ignoranța mea și că nu sunt destul de proastă pentru a mă arunca orbește în aventuri? Totuși, trebuie să învăț!

– Oare merită osteneala?

Christie se încruntă, descumpănită.

– Osteneala? Nu înțeleg....

– Vreau să spun, merită oare osteneala să înveți toate astea, cu riscurile pe care le comportă, pentru un simplu capriciu? Haide, privește lucrurile în față! Te amuză, pentru că totul este nou. Dar când noutatea va trece... Tânăra fată îl întrerupse cu mânie și scoase din poșetă un vraf de hârtii.

– Să n-o luăm de la început! exclamă ea. Ascultă, am deschis corespondența care s-a adunat de la moartea unchiului Noll. Erau

acolo trei cecuri de plată a expedierilor pe care le-a făcut și asta ar trebui să ajungă pentru a-ți înapoia banii...

– Și din ce vei trăi? o întrerupse Matt.

– Nu-ți face griji pentru mine. Ce mă interesează mai mult, este că am găsit comenzi, dintre care una foarte importantă, de cinci mii de dolari, a unui colecționar american. Dacă nu greșesc, asta face mai mult de două mii de lire sterline, la cursul actual.

Expresia lui Matt Denham se înăspri:

– Pot să știu ce-ți cere acest colecționar?

Christie îi întinse comanda, pe care o studie cu grijă înainte de a i-o înapoia.

– Ce vrei să fac eu? o întrebă dur.

– Evident, nu-ți cer să mergi să pescuiești dumneata! replică tânăra fată pe un ton exasperat. Dar sunt o grămadă de scoici în depozit, cu care să satisfac cu siguranță cea mai mare parte a acestei comenzi.

Din nefericire, nu sunt încă destul de la curent pentru a le identifica și n-am pe nimeni altcineva în afara dumitale căruia să-i cer acest serviciu....

În fața expresiei încăpățânate a interlocutorului său, Christie înțelese că nu aștepta decât pretextul unui refuz. Sări în picioare, plină de mânie.

– Am înțeles, reluă ea, nu te obosi să răspunzi. Îmi pare rău că am venit să te plictisesc cu problemele mele și poți să fii liniștit: nu voi mai veni niciodată să-ți cer ceva. Voi găsi pe altcineva, mai amabil decât dumneata!

Își vârî hârtiile în poșetă și din trei pași fu la ușă. Matt Denham o privi în tăcere cu o licărire de dezaprobare glacială în privire.

– Du-te, declară Matt tăios, cere-i cui vrei. Dar, dacă vrei părerea mea, ar fi mai bine să le scrii acestor clienți și să le explici că nu vei putea satisface comenzile. Este limpede?

– Perfect limpede. Dar n-am nevoie de sfaturile dumitale și nu le-am cerut.

Fără să adauge un cuvânt, Christie ieși din casă cu capul sus și fără să-i arunce o privire. Nu simți nici măcar căldura razelor de soare care o mângâiau și se lăsă copleșită de mânia pe care și-o stăpânise cu greu. Matt Denham era într-adevăr cel mai odios bărbat, cel mai arogant pe care-l întâlnise vreodată în viață. Îi va arăta ce crede despre părerile sale!

Capitolul 3

A doua zi când acostă cabotierul, Christie era încă foarte furioasă pe Matt Denham. La salutul plin de bună dispoziție pe care i-l adresă Lonnie Teyburn de la debarcader, răspunse printr-un gest distrat, absorbită de gânduri și de maniera în care îi va povesti întâmplările neplăcute și-l va face să-i împărtășească indignarea. De-abia fusese atentă la faptul că Teyburn nu debarcase singur. O fată înaltă, suplă, îmbrăcată într-o rochie albă imaculată i se alăturase lui Matt Denham, venit în întâmpinarea sa și începuse cu el o conversație animată. Silueta subțire a lui Christie, cu blugi prespălați și bluză în dungi, părea subiectul conversației. Dar aceasta avea altceva în minte.

– Oh, Lonnie! Niciodată n-aș fi crezut că poate fi atât de odios! spuse Christie, respirând greu, precedându-l spre căsuță. Intră. Totul este încă în dezordine, nu știu de unde să încep.... Sunt atât de mulțumită să te văd! Ce face Ben Cope?

– Își face griji în legătură cu tine. Sărmanul, la vârsta sa și-a descoperit subit o inimă tandră și o conștiință! Serios, reluă Teyburn

prăvălindu-se pe un scaun, amândoi suntem îngrijorați. N-ar fi trebuit să te lăsăm să vii singură aici. Noll, unchiul tău....

– Mi-a lăsat moștenire niște whisky pe fundul unei sticle, îl întrerupse Christie. Îți va ajunge deocamdată?

– Nu refuz niciodată acest gen de invitație. Ține, adăugă cotrobăind într-o geantă, ți-am adus câteva lucrușoare.

Puse pe masă două sticle cu apă minerală, pâine proaspătă, fructe, o sticlă cu vin bun franțuzesc și o duzină de cărți de buzunar cu coperte pestrițe.

– Nu prea știam dacă este genul de lectură care ți se potrivește, reluă el. Dar este tot ce am găsit mai bun....

– Ești foarte amabil, Lonnie. Și Ben de asemenea....

Christie simți un nod în gât, sub efectul unei emoții neașteptate. Când îi întâlnise pe cei doi asociați pentru prima dată, îi considerase o pereche de bătrâni aventurieri convinși.

Acum, observă că erau plini de atenții, denotând reale calități sufletești, de o amabilitate aspră mult mai reconfortantă decât răceala orgolioasă a lui Matt Denham, în ciuda fizicului de june prim și a manierelor rafinate.

După ce-și bău whiskyul la umbra verandei, Lonnie Teyburn se duse să scotocească în cutiile cu scoici. Spre profunda dezamăgire a lui Christie și rușinea bătrânului său prieten, acesta se dovedi incapabil să recunoască mai mult de o duzină din scoicile din stoc. Măcar dacă unchiul Noll și-ar fi dat osteneala să-și eticheteze comorile! se gândi Christie cu ciudă.

– Ei bine! Se va găsi un mijloc de a rezolva această problemă, îi spuse Teyburn cu un zâmbet încurajator. Când te gândești să vii la Tamautoa?

– Lunea viitoare. Aș vrea să trec pe la bancă, să depun cecurile și să fac câteva cumpărături.

– Ei bine, vom sărbători această ocazie. Ben și cu mine te vom invita la cină în cel mai bun restaurant de acolo, de acord? Încă n-am uitat complet cum se înnoadă o cravată, să știi....

– De ce nu? Iată, voi profita chiar să-mi petrec noaptea la hotel și a merge la coafor. Îmi va face bine să regăsesc puțină civilizație.

Încurajată de prietenia bătrânului său prieten, Christie îl însoți veselă la debarcader, ceva mai târziu. Atunci își aminti de vizitatoarea lui Matt Denham, care nu venea să ia vaporul.

– De fapt, cine este această fată înaltă în alb, care a debarcat adineaori? întrebă ea distrată.

– Melanie Haydon, răspunse Lonnie cu un zâmbet malițios. Este ceva la Rezidența Generală. Și una din cuceririle lui Matt Denham.

– Una din cuceriri? Totuși, nu există atât de multe posibilități pe aici....

– Ce crezi, fetițo? răspunse Teyburn izbucnind în râs. Să știi că nu ești singura frumusețe din insule! Doctorul Chalmers are o nepoată cum nu se poate mai încântătoare. Și are o infirmieră franțuzoaică ce de-abia a sosit la spital, ca să nu spun decât atât....

Își marcă fraza printr-un fluierat de admirație ironică, rotindu-și ochii extaziat.

Dar Christie nu-i împărtășea buna dispoziție. Fără să știe de ce, se simțea curios de jignită că nu vedea "cucerirea" lui Matt Denham reluând cabotierul care o adusese pe insulă.

– Cu siguranță o va conduce el mai târziu, sub strălucitorul clar de lună din Pacific, spuse Teyburn pornind pe pasarelă. Ei bine, micuță Christie, pe luni. Și să fii cuminte!

Oare ce altceva putea să facă pe Kalinda, decât să fie cuminte? se gândi Christie cu amărăciune. Privi vaporul complet alb îndepărtându-se de mal și dispărând treptat la orizont, unde cerul era nuanțat de apus în culori somptuoase. Curând, cucerită de splendoarea naturii, tânăra fată își uită resentimentele și încheie ziua cu o nouă vioiciune.

A doua zi dimineața, avu o surpriză extraordinară. O pirogă traversa laguna, pentru a veni să acosteze în fața casei ei. Doi tineri polinezieni săriră pe nisip și veniră să-i spună, într-o engleză foarte stâlcită, dar cu un zâmbet seducător, că-i trimisese domnul Lonnie, că totul era aranjat, că vor lucra pentru ea și-i vor aduce multe scoici frumoase și că n-o va costa decât o sută de *tans* pe zi, pentru fiecare dintre ei. Lonnie făcuse mai mult decât să-și țină promisiunea: "găsise un mod" de a rezolva problema. Christie se simți cuprinsă de un val de recunoștință.

Așadar, își spuse, în cele din urmă lucrurile se vor aranja. Fusese o proastă să se lase impresionată de Matt Denham, sau să se lase descurajată de niște mici dificultăți! Liniștită, își petrecu ziua scotocind prin lucrurile unchiului său. Găsi un carnețel vechi în care el își notase noțiunile de bază dintr-un catalog, cu prețurile curente ale scoicilor. Studie comenzile și facturile, puse ordine în repartizarea pe clase și începuse chiar să recunoască unele scoici. Putu astfel să pregătească primele elemente ale comenzilor pe care le primise și redactă scrisori pentru clienți, explicându-le că preluase succesiunea de la unchiul său și că le va livra marfa cât mai curând posibil. Tot ce trebuia, pe viitor, era să nu se mai gândească la acel odios Denham și la uneltirile sale și să-și ia afacerile în mână. Atunci, totul va merge bine. Cei doi tineri pescari îi vor aduce comori... Cine

știe? Poate chiar un exemplar din acea rarisimă "Glorie a mării", care, ea singură, valora mai multe sute de lire....

După-amiaza nu se terminase când ei se întoarseră, încărcați cu o găleată plină cu mai multe pungi de pânză, al căror conținut îl vărsară într-un ciubăr. Nu trebuia atinse până la întoarcerea lor, îi spuseră. Deja traversau plaja alergând veseli și se îmbarcară în piroga lor.

Christie se feri să le atingă captura. Cu un amestec de mirare și silă, se adânci în contemplarea scoicilor necunoscute, încă acoperite de alge și de lucruri pe care nu le văzuse niciodată. Era sigură că marea majoritate a scoicilor erau încă prevăzute cu locuitorii lor.... și nu avea nici cea mai mică intenție să-i trezească! Se mulțumi să umple recipientul cu apă de mare și să-l tragă la umbră, înainte de a se întoarce să se cufunde în hârțogărie.

Când se înseră, cei doi tineri pescari nu se întorseseră. Nici urmă de piroga lor și Christie fu surprinsă. Totuși, spuseseră că se vor întoarce.

Oare proasta lor cunoaștere a limbii engleze o făcuse să se înșele? Poate nu se gândiseră să vină decât a doua zi?

A doua zi, cei doi tineri tot nu apăruseră. Era o vreme superbă, ideală. O ușoară briză marină răcorea aerul care părea să vibreze, atât de pur era. Christie se simți repede cuprinsă de îngrijorare și se duse să ia vechiul binoclu al unchiului pentru a cerceta orizontul și a vedea dacă nu venea piroga. Încet, scrută marea, văzu piscurile din Tamautoa apărând în oculare, aproape să le atingă. Oare angajații ei erau atât de capricioși? Vor veni cel puțin pentru a-și lua plata....

– Dacă-i cauți pe cei doi puști, nu-ți pierde timpul. Nu vor mai veni.

Christie tresări. Era atât de absorbită în contemplarea sa, încât nici nu-l văzuse pe Matt Denham apropiindu-se de ea. Se întoarse, cu fața întunecată și încruntată.

– Ce vrei să spui? îl întrebă tăios. De unde știi că nu vor mai veni?

– Mi-am luat libertatea să-i concediez ieri. I-am și plătit. Să nu te lași păcălită dacă-ți cer salariul. În atitudinea sa, nu exista nici cea mai mică urmă de scuză, nici cea mai mică stânjeneală. Anunța cu răceală un fapt, nimic mai mult. Mai întâi, Christie fu atât de sufocată, încât trebui să facă un efort pentru a înțelege.

– Ce? bâigui în sfârșit, gâtuită de furie. I-ai plătit? I-ai concediat? Dar.... cu ce drept? Cum îndrăznești?...

– Ești furioasă, observă cu răceală Matt. La drept vorbind, aș fi avut aceeași reacție dacă cineva și-ar fi permis să-mi facă același lucru.

– Este prea mult! izbucni Christie. Ai o îndrăzneală, un tupeu.... Este inimaginabil! Pretind o explicație și scuze!

Cu un aer mereu la fel de rece, Matt dădu din cap.

– Într-adevăr, intenționez să-ți explic de ce am făcut-o. Dar asta va lua un anumit timp. Dacă n-ai fi plecat furioasă în acea zi, aș fi avut ocazia s-o fac înainte de a avea loc acest incident neplăcut. Aș fi avut de asemenea șansa de a-ți spune în mod rezonabil de ce ridic obiecții la prezența ta pe Kalinda.

– Obiecții, explicații! Ai avut timp destul să inventezi! De ce nu mărturisești pur și simplu că nu-ți place mutra mea, sau că vrei să păstrezi Kelindo doar pentru tine? Ar fi mai cinstit!

– Nu, ar fi greșit, răspunse Matt fără să-și piardă calmul. N-am nimic împotriva ta și n-am intenția să-mi însușesc Kalinda, care de altfel nu-mi aparține.

– Atunci, de ce nu mă lași în pace? Sunt aici acasă. Unchiul mi-a lăsat moștenire această casă în deplină proprietate și nimeni nu mă poate împiedica să fac ce-mi place aici. Este limpede?

– Mi-e teamă că nu este deloc atât de simplu, răspunse Denham. Unchiul tău ți-a spus cum a achiziționat aceste câteva pogoane de nisip?

– Desigur! Le-a cumpărat de la un australian. Am titlurile de proprietate, adăugă pe un ton sfidător.

– Pe acel australian, nu-l cunoștea decât de mai puțin de o oră și l-a întâlnit într-un bar din Sydney. Dacă n-ar fi fost fără un ban și dacă unchiul tău n-ar fi avut șansa să aibă câteva lire în buzunar, n-ai fi fost aici, acum.

– Ei și? După câte știu, nu este nimic ilegal!

– Nu sunt atât de sigur, răspunse rece Matt. Se pare că australianul nu avea drepturi depline asupra acestui teren. Cu siguranță, l-a achiziționat fără să plătească nimic, ca "prim ocupant al terenului", cum se făcea deseori în acea perioadă. De când insulele au protectorat australian, se descoperă în fiecare zi neregularități de acest gen. Până la urmă, s-ar putea foarte bine să n-ai mai multe drepturi pe această insulă decât am eu.

Nu briza fu cea care o răcori și-i ciufuli părul, care o făcu pe Christie să se înfioare. Cuvintele pe care tocmai le rostise Denham îi dăduseră un sentiment aproape de panică. Oare chiar venise de atât de departe degeaba?

– Dar.... de ce? bâigui în cele din urmă. De ce-mi spui asta acum?

Bărbatul văzu că teama înlocuia treptat furia din ochii tinerei fete. Domolindu-se, îi atinse ușor brațul.

– Du-te și pune-ți cei mai groși pantofi.

Vreau să-ți arăt ceva pe bariera de corali și-ți voi explica de ce ți-am povestit toate astea.

Dominându-și indispoziția și ranchiuna, Christie se supuse și i se alătură lui Matt Denham câteva minute mai târziu. El i-o luă înainte de-a lungul plajei și la capătul barierei de corali care înconjura laguna, o luă de braț pentru a o conduce. După doi pași pe corali, Christie înțelese de ce o făcuse să fie prudentă și să-și pună tălpi rezistente.

– Nu este atât pentru a evita să te tai, îi explică Matt. Însă tăieturile de coral sunt uneori veninoase și riscă să se infecteze. Fii atentă, vom înainta destul de departe în larg.

Christie plecă ochii și-și concentră toată atenția asupra locurilor în care punea picioarele. Mareea era în puncul său cel mai scăzut. Totuși, bariera era aproape toată scufundată în circa zece centimetri de apă. Muchia pe care mergeau era frecvent întreruptă de crevase sau de găuri și ridicăturile deveniseră alunecoase de la alge. Pentru Christie era prima dată când se aventura astfel și putea să admire de aproape coralii minunați și își uită resentimentele față de bărbatul care o susținea cu o mână sigură. Sub ochii săi uimiți se desfășura un spectacol feeric de plante marine, pești și creaturi ciudate, în culori mai vii și mai variate decât cele ale curcubeului, înviorate se pare de apa transparentă precum cristalul.

– Este frumos, nu-i așa? spuse brusc Matt, ca și când îi ghicise gândurile. Totuși, dacă știința nu intervine foarte repede, toată această minunăție este condamnată inevitabil la dispariție.

– Cum asta? Și de ce?

– Deoarece coralul este pe cale să moară, să fie măcinat. De asta sunt aici, îmi petrec timpul făcând cercetări asupra acestei probleme.

Iată, privește....

Ajunseseră la un fel de ieșind peste o groapă din lagună. Matt se aplecă și trase de o ramură de coral, care se rupse fără rezistență. Când o scoase din apă și i-o arătă în plină lumină, Christie văzu imediat că era decolorată, moartă, ca tot grupul din acel loc.

– Și iată cauza, adăugă el.

Îi arătă cu degetul o stea de mare. Dar nu una din acele mici creaturi încântătoare ca cele care se văd pe plajele europene. Aceasta era enormă, îngrozitoare, de cel puțin treizeci de centimetri în diametru. Brațele îi erau înarmate cu spini lungi, cu aspect amenințător. Christie nu-și putu stăpâni un frison.

– Iată vinovata, reluă Matt. Sunt poreclite "coroanele de spini". De mai mulți ani deja au devenit o adevărată plagă în această regiune de țărm. Încep să atace Marea barieră de corali a Australiei și se întâlnesc până în Borneo și Philippine. Drama este că nu se pot omorî fără să se elimine în același timp alte creaturi nevinovate. Asta face ca de luni și de ani, echipele noastre de cercetători să înfrunte problema, fără succes până acum. Aceste stele de mare se înmulțesc cu o viteză fenomenală și s-ar putea chiar să distrugă o parte a faunei marine și să compromită alimentația și supraviețuirea locuitorilor arhipelagului.

– Dar nu există niciun alt pește sau crustaceu care s-o poată ataca? întrebă Christie. N-ai putea crea o specie oarecare....

– Nu este nevoie, o întrerupse Matt Denham cu un zâmbet. Cunoaștem perfect dușmanul natural al "coroanei de spini"; este o moluscă, tritonul. Înțelegi acum unde voiam să ajung?

Christie oftă profund.

– Da, "Charania Tritonis", spuse ea.

Este una din rarele scoici pe care le cunosc. Este de asemenea și cea mai frumoasă...

– Și oricum, noi am interzis culegerea și vânzarea sa colecționarilor. Cel puțin până vom găsi un alt mijloc de a combate acest pericol. Iată care sunt ocupațiile mele aici. Iată de ce trebuie să intervin pentru a te împiedica să păgubești coralul, fără să știi ce faci.

Christie nu răspunse nimic. Făcură cale-ntoarsă, în tăcere și se întoarseră pe țărm. Tânăra fată se opri doar în fața treptelor bungaloului. Gânditoare, trasa pe nisip semne de neînțeles, cu vârful piciorului.

– Înțeleg, spuse în cele din urmă. Dar de ce nu mi-ai explicat toate astea încă de la început?

– Este adevărat, ar fi trebuit, admise Matt. Dar, pentru a fi pe deplin sincer, credeam că nici măcar n-ar fi meritat osteneala. Mă așteptam să te plictisești după câteva zile de viața de aici; atunci, ar fi fost suficient să te mai descurajez puțin, pentru ca să pleci singură.

Se întrerupse și un zâmbet ușor îi juca pe buze:

– Am greșit, neglijând misterele psihologiei feminine. Fără îndoială, ar fi fost mai bine să te conving să rămâi...

Christie zâmbi la rândul său, înainte de a întoarce privirea spre el:

– N-ai fi avut mai mult succes. Oricum, să știi că intenționez să rămân. Acum, că-ți cunosc motivele, sunt gata să-ți scuz metodele arogante și nu voi căuta să prind tritoni. Dar....

Își întrerupse fraza, crezând că n-avea rost să meargă mai departe și că atmosfera se lămurise o dată pentru totdeauna. Dar tăcerea se prelungea, devenind apăsătoare. Surprinsă, întoarse din nou capul spre Matt Denham. Acesta o privea cu un aer glacial.

– Nu m-am făcut bine înțeles, Christie...

– Spune-mi domnișoară Irvine, te rog, îl întrerupse scurt.

– Fie, domnișoară Irvine, spuse bărbatul pe un ton ironic. Se pare că n-ai înțeles importanța celor ce ți-am spus. Kalinda este interzisă pescuitorilor de scoici. Complet și definitiv.

– Complet și definitiv? repetă Christie cu un aer sfidător. Și în numele cui, te rog?

– Fără îndoială, știi că dispun de autoritate oficială. Și regret că mă obligi să mă folosesc de ea. Dacă persiști, pot obține un decret în patruzeci și opt de ore, care să declare Kalinda zonă protejată. Asta ar rezolva problema o dată pentru totdeauna. Christie se strădui să respire adânc înainte de a răspunde. Nu se aștepta la asta.

– Înțeleg, spuse în sfârșit, strângând din dinți. Nu vei fi mulțumit până nu voi fi izgonită de pe aceste locuri, așa este?

– Vei putea rămâne cât vei vrea, să te distrezi jucându-te de-a Robinson Crusoe pe o insulă pustie. Cu condiția să te mulțumești cu atât...

– Hotărât lucru, n-ai înțeles nimic! N-am mijloacele de a mă distra, nici intenția de a mă juca. Trebuie să trăiesc, să-mi câștig existența.

– Atunci, du-te în altă parte. Kalinda este ultimul loc din lume unde să-ți exersezi talentele comerciale. Este mare păcat că nu ți-ai dat osteneala să te informezi puțin, înainte de a veni.

– Am venit, sunt acasă și am intenția să rămân aici. Este clar?

Fără să-i aștepte răspunsul, se întoarse și fugi cu pași mari să caute refugiu în căsuța sa.

Orele weekendului trecură lent, interminabile. Toate treburile domenstice din care Christie își făcuse o bucurie, își pierduseră orice

interes, orice rațiune de a fi. Hotărâtă să înlăture orice posibilitate de a-l întâlni întâmplător pe Matt Denham, își petrecu zilele rătăcind pe insulă, întorcându-se doar la apusul soarelui. Dar serile în singurătate deveniră apăsătoare. Se afla singură cu gândurile sale, care deveneau repede îngrijorătoare.

Oare de ce o detesta Matt Denham atât de mult? Nu, își spuse, nici măcar nu mă detestă. Nu-l interesez. Nu exist pentru el decât pentru că-l deranjez: o puștoaică iresponsabilă, cu capul plin de visuri confuze și idei prostești... "Oare când te vei hotărî să crești?", îi aruncase Stephen în față, cu câteva zile înainte de despărțire. Și acum, începea din nou, cu un altul, cu un străin ostil, indiferent. Întotdeauna va fi așa, cu toți bărbații? Nu va putea niciodată să facă să fie luată în serios de cineva, să se facă acceptată pentru ce era cu adevărat? Oare greșise venind la Kalinda, fusese o nesăbuință, o dovadă în plus de iresponsabilitate? Trecuse de-abia o săptămână și deja toți vechii demoni reveneau s-o hărțuiască și toată disperarea sa se materializa din nou...

Sosi în sfârșit ziua de luni. Se pregăti cu înflăcărare, așteptând cabotierul cu nerăbdare. Debarcând la Tamautoa, se duse să rețină o cameră la hotel, înainte de a se întâlni cu Lonnie Teyburn și Ben Cope, singurii prieteni pe care-i avea în acea parte de lume. Când le povesti conversația sa cu Matt Denham, aceștia trebuiră să fie totuși de acord că el avea într-adevăr autoritatea cu care se lăudase.

– Suntem vinovați, admise Ben Cope. Ar fi trebuit să te prevenim. Dar n-am vrut să riscăm să te descurajăm complet, chiar înainte de a fi pus piciorul pe insulă.

– Totuși, interveni Teyburn cu un aer gânditor, Matt nu este un tip atât de rău.

Mă întreb de ce se comportă într-un mod atât de nesuferit.

– Fără îndoială pentru că nu mă poate suferi, spuse Christie oftând.

Ei făcură tot ce putură, cu o impresionantă solicitudine, pentru a-i ridica moralul și a o face să uite gândurile negre. Ședința sa la coafor contribui mai ales la redarea optimismului său: să-și simtă părul lung, blond-cenușiu redevenind mătăsos și suplu, după tratamentul aspru pe care i-l impusese soarele și apa de mare, o făcu să redevină ea însăși. Cele două scrisori de la familie, care o așteptau la hotel, reușiră s-o aducă în formă. Când, la sfârșitul zilei, se alătură lui Teyburn și Cope, practic uitase de existența lui Matt Denham.

Hotelul în care descinsese și unde se afla restaurantul, era singurul loc cu activitate pe insulă și cei doi negustori cunoșteau acolo pe toată lumea. Erau foarte mândri să fie văzuți în compania unei tinere atât de frumoase și avură o plăcere aproape copilărească s-o prezinte tuturor celor care apărură în acea seară.

Astfel Christie făcu cunoștință cu comandantul portului din Tamautoa, cu un căpitan scoțian de cursă lungă, cu fermecătoarea tânără infirmieră franțuzoaică de care Lonnie îi vorbise în termeni entuziaști, cu nepoata doctorului și cu încă o duzină de necunoscuți ale căror nume fu incapabilă să și le amintească. Lonnie și Ben, în al nouălea cer, petrecură seara răsfățând-o și copleșind-o cu atenții. Vechile relații ale unchiului său o copleșiră cu invitații și propuneri de a o ajuta în afaceri. Când în sfârșit se duse să se culce, Christie era epuizată, dar încântată.

Dar mulțumirea îi va fi de scurtă durată. Când a doua zi se întoarse la Kalinda, Christie observă că rezervorul de apă dulce era gol. Și nicio sursă nu exista în toată insula.

Capitolul 4

Mai întâi, Christie nu reuși să creadă în îngrozitoarea realitate descoperită. Nu mai era apă! Se înverșună asupra robinetului, îl închise, îl deschise iar. De fiecare dată, același lucru: câteva picături de apă. Apoi, nimic. Curând, nu mai fură nici măcar picături. Până la urmă, renunță la eforturile inutile și ieși din casă, cu ochii întorși spre cerul exasperant de albastru. Ce se va întâmpla cu ea?

Disperarea făcu loc unei furii neputincioase. Măcar dacă ar fi observat înainte de a pleca la Tamantoa. Măcar dacă insulele aveau izvoare. Măcar dacă ar fi avut mai multă grijă și n-ar fi scos atâta apă din rezervă.

Măcar dacă... O ultimă privire la soare o convinse de inutilitatea speranțelor sale. Nu va ploua. Și nu va avea altă posibilitate decât să meargă să-i ceară cu umilință apă lui Matt Denham, sau să recurgă la el, pentru a trimite un mesaj radio și să ceară să-i aducă apă cu vaporul.

Această perspectivă îi făcu pielea de găină. Să meargă să se umilească în fața acelui individ! Să meargă să mărturisească faptul că

atenționările sale fuseseră justificate! Totuși, nu avea de ales: nu va putea trăi fără apă potabilă.

Agitată, făcu inventarul resurselor sale: două sticle cu apă minerală pe care i le adusese Lonnie, sucurile de fructe pe care le cumpărase ea la Tamautoa, sticla cu vin... Din fericire, își spălase rufele la hotel și putea face baie în lagună. Dar oare cât timp va putea rezista? Lonnie sau Ben vor veni săptămâna aceasta? Orice, da, orice va fi mai bine decât să se ducă să ceară ajutorul lui Matt Denham.

În acea zi, pentru prima dată, trebui să treacă peste ritualul cești de ceai. Nu bău mai mult nici a doua zi dimineață. Pentru a evita eforturile prea mari care îi puteau stârni setea, își petrecu zilele cosând sau citind, la umbră, în curenții slabi de aer. Inactivă, frustrată, aproape se hrănea cu ura sa față de Matt Denham. Din acea vineri în care practic o amenințase, nu-l mai văzuse. Puțin îi păsa că ea murea de sete sau de febră! Insula era liniștită, parcă pustie. Nu vedea nicăieri nici urmă de activitate a odiosului vecin. Nici măcar de vizitatoarea sa, acea Melanie Haydon, snoaba antipatică de a cărei siluetă înaltă și rochie albă imaculată își amintea. Oare ce punea la cale?

Nu știa de ce, dar chiar și absența lui părea amenințătoare. Oare plecase la Tamautoa? Poate luase chiar avionul spre Australia, poate va prezenta un raport autorităților, pentru a obține acel decret de expulzare, ca să scape de ea. Era singură, cu adevărat singură pe insulă. Și fără apă.

În seara celei de-a doua zile, bău cu economie două înghițituri din a doua sticlă cu apă minerală. Pe fund, nu mai rămăsese decât echivalentul unui pahar, cel mult. Iar când aceste ultime picături se vor epuiza...

Îi fu greu să adoarmă și când o făcu căzu într-un somn agitat, cu coșmaruri, din care se trezi tresărind. Pe la miezul nopții se trezi brusc, complet, cu gâtul uscat de o sete mistuitoare. Atunci, îi veni subit o idee și scoase un strigăt de bucurie și de ușurare. Da, avea de băut! O provizie nelimitată de băutură! Nu avea decât să aștepte până a doua zi dimineața. Până atunci, bău cu lăcomie ce mai avea pe fundul ultimei sticle de apă și adormi din nou, liniștită.

Săptămâna trecută, văzuse fără să dea atenție, pe cei doi polinezieni răcorindu-se înainte de a se urca din nou în pirogă. Cu o abilitate datorată experienței, tăiaseră o ramură, o înțepeniseră între două pietre și se folosiseră de această unealtă rudimentară pentru a despica niște nuci de cocos pe care se osteniseră doar să le adune. Își aminti de asemenea de laptele de cocos pe care îl înghițiseră cu evidentă mulțumire. Aproape îi simțea dulceața răcoroasă umezindu-i buzele. Problemele dispăruseră în mod miraculos. Da, într-adevăr, Kalinda era un paradis terestru...

Când ajunse în sfârșit în locul în care își amintea, lucrurile nu se petrecură atât de ușor cum sperase. Desigur, ramura ascuțită era încă acolo. N-avea altceva de făcut decât să se aplece pentru a aduna câte nuci de cocos voia. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, fu incapabilă să spargă coaja a cărei rotunjime făcea să devieze vârful ascuțit al ramurii. Când în sfârșit reuși să deschidă o nucă, o făcu atât de prost, încât sfărâmă fructul. Prețiosul lapte se pierdu și se răspândi în nisipul care îl absorbi imediat. Mai hotărâtă ca oricând să reușească, se îndârji. În sfârșit, o nucă se deschise cum trebuia și Christie scoase un strigăt de triumf. Dar acesta se schimbă într-un urlet de durere: o mișcare greșită și vârful ascuțit al crengii ajunse să-i zgârie antebrațul.

Cu ochii plini de lacrimi, se prăbuși în genunchi pe nisip, ținându-și brațul rănit. Nuca de cocos se rostogolise deja pe panta plajei și se duse să se piardă în clipocitul lagunei. Nici măcar nu fusese atentă la asta.

Clătinându-se, se întoarse în casă și se lăsă să cadă pe un scaun, în timp ce încerca să se lege cu o batistă prea mică pentru a opri curgerea sângelui. Curând nu se simți bine și era gata să leșine. Îndoită, se agăță cu disperare de scaun și nu remarcă umbra care tocmai trecuse pragul.

– Ce naiba faci iar?

– M-am... rănit.

Matt Denham reușise să audă murmurul dureros. Din doi pași străbătu încăperea și îngenunche lângă Christie.

– Arată-mi.

Îi smulse pansamentul improvizat și privi cu atenție rana larg deschisă.

– Bănuiam că se va termina prost, spuse el. Te-am văzut de departe cum te chinuiai cu acele nuci de cocos, este o minune că nu ți-ai scos vreun ochi! De ce naiba n-ai venit să-mi ceri să ți le sparg?

Christie se întoarse, pentru a nu-i arăta lacrimile.

– Lasă-mă. Nu ți-am cerut nimic. Mă pot descurca foarte bine singură...

– Cu bucățica asta de cârpă? Ești serios rănită și trebuie să pui un pansament. Aș putea pune pariu că n-ai nici măcar o trusă de prim-ajutor, nici măcar un rulou de plasture....

Cu un gest disprețuitor, împinse cu piciorul batista mică udă de sânge.

– Haide, vino, reluă Matt. Voi încerca să aranjez asta.

Îi înfășură rana cu propria batistă, evident mult mai mare și o luă de mână pentru a o ajuta să se ridice. Bruschețea manierelor sale îi dădea aspectul unui profesor exasperat că trebuia să corecteze iar prostiile idiotului clasei. Christie o simți și se opuse. Cu un gest brusc, încercă să se elibereze din strânsoarea lui Matt.

– Ți-am spus să mă lași în pace! strigă, stăpânindu-și lacrimile.

Simțind-o că era în pragul unei crize de nervi, Matt rămase nemișcat, stupefiat. Suspine înăbușite ridicau pieptul tinerei fete și începu să tremure cu zvâcniri necontrolate. Fără să vrea, Matt se simți cuprins de compasiune. Întinse o mână și-i atinse timid umărul.

– Haide, Christie, nu-ți fie teamă. Nu este atât de grav cum pare. Știu că nu mă poți suferi, dar fi rezonabilă. Lasă-mă măcar să te pansez până te voi arăta doctorului Chalmers...

– Dar nu despre asta este vorba! izbucni Christie suspinând. Este.... Este.... Oh! și apoi... Nu. Lasă-mă singură. Pleacă!

Din ce în ce mai surprins de această reacție absurdă, Matt nu se mișcă; o privi pe Christie care-și afundase capul în mâini și plângea încet, cu umerii tremurând. În sfârșit, ridică ochii spre el și bărbatul văzu teamă în ei.

– Nu.... înțelegi! reluă Christie cu o voce sacadată. Nu este vorba de rană. Este.... rezervorul! Este gol, înțelegi, gol! Și tu-mi spui să fiu rezonabilă! Îmi spui că nu este atât de grav! Nimic nu merge! Nimic! Dumnezeule, Dumnezeule, de ce trebuie ca totul să-mi meargă prost?

Vocea i se frânse brusc și se prăbuși din nou pe scaun, suspinând din nou.

– Și apoi.... mi-e sete. Mi-e atât de sete...

Cu o mișcare nervoasă, se ridică și rămase plantată acolo, neștiind unde să se ducă, asemenea unui animal rănit și speriat, care aștepta moartea. Fără măcar să-și dea seama, Christie se află în brațele lui Matt, strânsă lângă el, cu obrazul pe pieptul liniștitor. Rămaseră astfel îndelung, fără să se miște, în timp ce ea îi povestea incoerent pățaniile. Matt o asculta în tăcere. În sfârșit, tânăra fată se desprinse ușor și îndepărtă cu o mână distrată șuvițele de păr care-i căzuseră pe față.

– Ți-am murdărit cămașa de sânge, îi murmură.

– N-are importanță! Să mergem, vino.

De data aceasta, Christie nu mai opuse rezistență. Matt o luă de talie cu un braț ferm și o conduse de-a lungul plajei, susținând-o energic până la micul bungalou.

Primul lucru pe care i-l dădu, când o făcu să se așeze, fu un pahar mare cu apă limpede cu gheață. Tânăra fată îl bău dintr-o înghițitură, cu un aer de deplină încântare.

– Încă unul?

Ea dădu afirmativ din cap, fără să răspundă.

– Am un mic generator electric luat cu preț redus de la armată. Păcat că unchiul tău a murit fără să aibă timp să instaleze unul, cum avea intenția. Vezi, îmi pot oferi chiar luxul de a avea gheață. Atenție, o să te doară....

Puse pe masă o cutie albă marcată cu o cruce roșie și scoase de acolo un dezinfectant cu care badijonă din abundență brațul lui Christie.

– Dă-i drumul, răspunse tânăra fată. Sunt curajoasă...

În timp ce Matt punea o compresă foarte subțire și confecționă pansamentul, Christi bău al doilea pahar cu apă.

Își regăsise complet calmul. Când bărbatul termină, ea oftă profund.

– Mulțumesc... Matt. Mă simt mult mai bine.

Amuzat, acesta o privi cu sprâncenele ridicate.

– Este prima dată când îmi spui pe nume.

– Nu-ți place asta? îl întrebă, îngrijorată.

– Ba da, dimpotrivă... domnișoară Irvine!

– Știu, mi-ai spus Christie încă de la început și în acea zi, asta nu mi-a plăcut. Mă făceai să par o.... o... În niciun caz nu voia să-i mărturisească faptul că se simțise naivă, stângace. Oare nu exact asta îi reproșa el? Dar reticența îi fu inutilă și licărirea malițioasă pe care o văzu trecând prin privirea sa îi dădu de înțeles că el ghicise.

– Mă pot folosi de radioul tău pentru a-l chema pe Lonnie? reluă tânăra fată pentru a schimba conversația jenantă.

– Desigur, răspunse Matt. Este în cealaltă încăpere. Du-te, simte-te ca acasă.

În fața ironiei sale, Christie își mușcă buzele. Încă nu-și revenise complet pentru a se angaja încă o dată într-o dispută cu el.

– Știi foarte bine că nu știu să mă folosesc singură de un asemenea aparat, se limită să spună. Poți măcar să mă ajuți?

– Evident. Dar s-ar putea să n-avem nevoie deocamdată. Ți-e foame?

– Ei bine... aceste două delicioase pahare cu apă au fost poate cam ușoare, ca mic dejun. Dar, cum aproape am reușit să mănânc o nucă de cocos....

– Atunci, mă vei ajuta să-mi mănânc micul dejun. Sunt lihnit. Tocmai mă așezam la masă când te-am văzut făcând dansul scalpului în jurul nucilor de cocos.

– Nu, mulțumesc. Mai bine te las în sfârșit liniștit.

– Rămâi. De altfel, vreau să-ți vorbesc.

Tonul ironic îi dispăruse din voce, pentru a face loc autorității pe care Christie o cunoștea foarte bine. Prea slabă pentru a protesta, se supuse și se duse să ia loc la măsuța pe care el o așezase pe verandă. Apetisantul miros de cafea care venea din bucătărie o făcu să înțeleagă brusc că-i era la fel de foame pe cât îi fusese de sete și o făcu să-și uite temerile. Oare ce voia să spună prin "vreau să-ți vorbesc?" Va vedea....

Chiflele erau proaspete, compotiera cu fructe îi sporea pofta de mâncare și cafeaua era delicioasă. Christie se repezi asupra lor, fără falsă rușine. Matt o privea făcând-o, cu un aer de amabilitate pe care nu i-l văzuse vreodată mai înainte.

– Ei? o întrebă turnând o nouă ceașcă de cafea. Te simți mai bine?

Christie zâmbi și-i întoarse privirea.

– De mii de ori mai bine, mulțumesc. Și masa aceasta mi-a făcut probabil cu atât mai multă plăcere, cu cât a fost neașteptată. Știi, Matt.... îmi pare rău că m-am comportat ca o proastă adineauri și te-am deranjat de la micul dejun. Știu că nu ne-am înțeles foarte bine de la sosirea mea, dar.... mi-a făcut plăcere să te văd în dimineața asta.

Luat pe nepregătite, bărbatul nu răspunse imediat.

– Îmi întinzi o ramură de măslin? o întrebă în cele din urmă.

Surprinsă, Christie înălță capul.

– Ce ramură de măslin? Încercam pur și simplu să-ți mulțumesc.

Fără să știe de ce, se simțea dezamăgită de reacția sa neprevăzută. Făcu gestul de a se ridica să plece, dar își aminti că Matt voia să-i vorbească.

– De altfel, ce voiai să-mi spui?

Matt ezită și se aplecă asupra ei:

– Spune-mi, Christie, de ce te încăpățânezi pentru lucruri mici și de ce ții ascuns în tine pe cele care contează?

Tânăra fată îl privi, sincer surprinsă:

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg...

– N-are nicio importanță, poate vei înțelege mai târziu. Ei bine, te-ai mai gândit la ce ți-am spus în acea zi? Ce intenționezi să faci?

La aceste cuvinte, Christie se simți încă o dată cuprinsă de descurajare. În ciuda timpului frumos și a luminii strălucitoare, nu mai vedea decât ideile sale negre. Așadar, o lua de la început. Respecta regulile de politețe, se străduia să fie amabil, dar nu era decât o nouă tactică pentru a-și atinge același scop: s-o facă să plece de pe insulă. Și ce era mai rău, în ce o privea, era că nu mai putea să-l combată, nici să-i țină piept. Înțelesese că munca pe care o făcea el era de sute de ori mai importantă decât ce voia să facă ea cu scoicile. Era la Kalinda dintr-un capriciu, trebuia să admită în mod sincer. Matt făcea parte dintr-o echipă științifică ale cărei obiective aveau prioritate față de motivele sale personale. Și asta era teribil de greu de spus... Christie era destul de onestă cu ea însăși pentru a recunoaște că nu făcuse decât să cedeze mirajului insulelor paradiziace din Mările Sudului. Măcar dacă ar fi avut timp, cât de puțin timp, pentru a profita de asta și să plece fără să-și piardă iluziile...

– Sărmana Christie! De ce primire rea ai avut parte în micul tău regat! Tânăra fată tresări, incapabilă să înțeleagă dacă aceste cuvinte nu constituiau ecoul propriilor gânduri. Totuși, nu. Gura lui Matt Denham încă se mișca. Așadar, el le rostise? Christie oftă, tristă.

– Cu atât mai rău! spuse în sfârșit. Măcar să fi fost o clipă fericită.

– Haide, nu este totuși sfârșitul lumii.

– Într-un fel, da. Venind aici, am venit într-o altă lume. Și când mă voi întoarce acasă...

Ezită, străduindu-se să adauge o tentă de umor cuvintelor sale, pentru a-și ascunde tristețea profundă:

– ... Îmi va fi greu să-i explic familiei mele că am fost gonită de o stea de mare.

Matt izbucni în râs.

– Imaginea este frumoasă, dar nu este așa o catastrofă! Să mergem mai degrabă să vedem ce nu este în regulă cu cisterna ta.

Se ridică zâmbind bine dispus și așteptă ca ea să i se alăture pe trepte.

De o jumătate de oră, Christie uitase că nu mai avea apă. Schimbarea din atitudinea lui Matt Denham era aproape prea frumoasă pentru a fi adevărată. Oare fusese suficient ca ea să nu se simtă bine și să se declare învinsă? Evident, își spuse cu cinism, dezamăgită, Matt își putea permite să facă pe mărinimosul, acum când am cedat. Știe că voi pleca în curând...

Razele calde ale soarelui nu reușiră să-i potolească frisoanele, în timp ce mergea în tăcere alături de Matt Denham. Recunoștea cu greu că greșise, că familia ei avusese dreptate s-o pună în gardă, că acest Matt Denham avusese dreptate s-o considere o puștoaică fără importanță. Ce va face, întorcându-se? Își va găsi o slujbă fără responsabilități, într-un birou, ca mii de alte fete de vârsta sa? Perspectiva aceasta o deprimă și mai mult. Fără o vorbă, intră în căsuță și se așeză pe canapeaua din ramuri de palmier, în timp ce Matt dispăru în spatele clădirii. Brațul o durea. Nici nu voia să

meargă să vadă cu ochii ei cisterna goală, o nouă dovadă a înfrângerii sale, a incapacității de a se adapta la viața din Kalinda. La ce bun...

– Poți face o baie, dacă vrei.

Tresări la sunetul vocii plină de bună dispoziție a lui Matt Denham, care o privea zâmbind.

– Nu glumi, nu este nostim, îi răspunse. Aproape am smuls robinetele încercând să fac apa să curgă. Și, crede-mă, nu pentru a face baie...

Haide, vino să vezi singură. Bărbatul o precedă spre robinet și umplu ceainicul sub privirea sa neîncrezătoare.

– Unchiul tău drag instalase un filtru, îi explică Matt. Iar filtrele de apă, în cazul în care nu știi, au tendința să se înfunde din când în când, dacă nu sunt curățate. Lucru pe care bunul Noll, fără să vreau să nu-i respect memoria, avea o regretabilă tendință de a-l neglija. Ca și nepoata sa.

– Nici măcar nu știam că există acest filtru...

– Ar fi fost suficient să urci scara asta și să verifici singură. Când depinzi de o rezervă limitată a unei resurse atât de rare și prețioase ca apa dulce, trebuie să știi că nu poți să te mulțumești să invoci norocul sau providența. Cu siguranță, cunoști proverbul: "Ajută-te și Dumnezeu te va ajuta...."

– Evident! exclamă Christie ridicând cu ciudă din umeri. Știi bine că am o mulțime de lucruri de învățat.

Matt ridică mâinile într-un gest de domolire.

– Bun, bun! N-am spus nimic. Dumnezeule, cât de susceptibilă ești! Încercam doar să-ți spun că ăsta este un exemplu al greutăților vieții în acest "paradis terestru". În general, o femeie nu se gândește la acest gen de defecțiune. Un bărbat nu se va gândi la unele lucruri

care femeilor li s-ar părea firești. Asta este viața... Ceea ce mă surprinde, de când ai sosit aici, este să te văd încercând să adopți un mod de viață pentru care n-ai fost pregătită, atâta tot. De când ai observat că nu mai curge apa?

– De luni dimineață.

– Cum? Ai petrecut trei zile fără apă potabilă? Dar de ce naiba nu mi-ai spus nimic?

Era tot atâta stupoare cât mânie stăpânită în tonul vocii sale. Christie se înfioră.

– Nu voiam să te deranjez, îi răspunse timid.

– Asta este mândrie prost înțeleasă!

– Poate... Matt, oare chiar te interesează soarta mea? adăugă pe un ton nesigur.

Bărbatul tăcu. În cele din urmă, răspunse cu bruschețe:

– N-am obiceiul să spun lucruri pe care nu le gândesc. Poți să spui la fel?

Christie îl privi o clipă fără să știe dacă tocmai apăruse un nou element, care schimba subtil relațiile dintre ei. Oare bruschețea sa nu servea doar să mascheze... dar ce, cu exactitate? În definitiv, nu făcea decât să dea dovadă de sentimente omenești elementare. Încă voia s-o alunge de pe insulă. S-o împiedice să moară de sete, nu însemna că arăta vreun interes oarecare pentru ea... Încet, Christie înconjură casa, urcă cele două trepte ale verandei și se rezemă cu coatele de balustrada de lemn. O clipă mai târziu, el veni să i se alăture în tăcere.

– Știi, Matt, spuse în sfârșit tânăra fată, cu o voce gâtuită, nu cred că sunt așa cum îți închipui tu. N-am venit aici doar pentru a scăpa de Dumnezeu știe ce, nici măcar pentru simpla plăcere de a călători.

Dacă am venit aici, este pentru că reprezenta o provocare, o victorie asupra necunoscutului și greutăților, un mijloc de a-mi face o viață nouă, independentă. Nu știu dacă ești în stare să înțelegi...

– Mă crezi în asemenea măsură lipsit de imaginație? o întrebă Matt cu un zâmbet ironic.

Christie ezită, apoi se îndepărtă cu o ridicare din umeri de balustradă și intră în casă. O clipă mai târziu, reveni întinzându-i un cec.

– Ține, spuse ea. Voiam să ți-l dau ieri, dar am avut alte probleme în minte. Reprezintă jumătate din datoria unchiului. În câteva zile, când voi pune ordine în lucrurile sale, voi vinde ce nu voi putea lua, mai ales vasul și-ți voi da restul. De acord?

Matt privi micul dreptunghi din hârtie cu un aer sever, fără să facă nici cel mai mic gest pentru a-l lua.

– Credeam că ți-am spus deja limpede că nu vreau să mai aud vorbindu-se despre asta.

– Este exact, dar am dreptul să nu fiu de acord. Pentru mine, nu se pune problema să accept moștenirea unchiului fără să-i plătesc datoriile. Te rog, Matt, ia cecul.

Fără să răspundă, bărbatul întinse mâna, luă cecul, îl rupse în patru și aruncă bucățile pe nisip.

– Iată, îi spuse. L-am luat. Așa îți convine?

– În niciun caz! protestă Christie. Oricum ți s-ar interpreta atitudinea, asta înseamnă că îmi faci cadou acești bani. Un cadou pe care refuz să-l accept.

– Nu-ți fac niciun cadou, Christie.

Mă mulțumesc să uit o mică datorie care nu este a ta, ci a unui mort. Nu este același lucru.

– Ba da, este exact același lucru. Unchiul ar fi fost de acord cu mine și o știi. De ce insiști astfel să refuzi să-ți înapoiez banii?

– Ascultă, Christie. Nu vreau să spun nimic rău despre unchiul tău, pe care l-am iubit mult. Dar știu ce ți-a lăsat și asta nu reprezintă o moștenire demnă de acest nume. Niciun ban lichid. Un vas, practic descompletat, o cocioabă pe jumătate prăbușită, o afacere care nu aduce nimic...

– În aceste condiții, de ce voiai să cumperi toate astea, dacă sunt atât de fără valoare?

– Am motivele mele. Dar îmi dau seama că nu voi avea timp să ți le expun. Aștept o vizită și cred că a sosit.

Christie ridică ochii și văzu cabotierul alb care se apropia încet pe apa liniștită a lagunei. Fără să vrea, nu se putu stăpâni să nu râdă ironic evocând silueta elegantă a Melaniei Heydan.

– Ah, da! spuse. Încântătoarea ta prietenă...

– Nu, nu este vorba despre încântătoarea mea prietenă, cum spui, ci de doi savanți foarte demni, cu care trebuie să examinez unele dintre rapoartele și studiile mele asupra coralului și a "coroanei de spini". Voi reveni când vor pleca și vom relua această conversație. Am să-ți fac o propunere. Ai cu ce să te ocupi până atunci?

Tonul său ironic produse în Christie o nouă izbucnire de mânie. Cu ce să se ocupe! Ce altceva fac de când am sosit? se întrebă. Dar se stăpâni și se limită să dea din cap. Matt traversa deja plaja cu pași mari, în direcția debarcaderului.

Doar când fu din nou singură, Christie se întrebă ce voise să spună printr-o "propunere".

Capitolul 5

După ce îl privise pe Matt întâmpinându-i pe cei doi bărbați și intrând cu ei în clădirea lungă și joasă a laboratorului, Christie își reluă treburile casnice. Ce bine era să aibă din nou apă curentă! Dar învățase lecția și se strădui să economisească prețiosul lichid. Pe măsură ce timpul trecea și casa își regăsea ordinea și curățenia, Christie trebui să se stăpânească să nu se întrerupă și să meargă să vadă dacă Matt Denham nu reapărea pe plajă. Fără îndoială, vizitatorii săi vor rămâne toată ziua. Nu va mai veni să-i spună care era misterioasa propunere, pentru a-i satisface în sfârșit curiozitatea. Se va mulțumi oare să-i repete acea ofertă ridicolă de a cumpăra afacerea unchiului Noll? După tot ce-i spusese, ar fi fost absurd. Chiar dacă îi propunea să-i cumpere casa, la ce i-ar folosi? De altfel, el nu intenționa să rămână pentru totdeauna pe Kalinda. Da, vasul! Christie nici măcar nu-l văzue! Oare cum era? Fusese prea obosită de propriile gânduri, prea orgolioasă pentru a-i cere lui Matt să i-l arate.

Când în sfârșit după-amiaza se încheie, Christie se simți din nou deprimată. Din cauza rănii care o durea încă, preferă să nu se ducă

să-și facă baia în lagună, regretând cu tristețe că nu poate profita de acea minunată răcorire. În acea seară, atmosfera îi părea extrem de apăsătoare, sufocantă. Se simțea jilavă, lipicioasă. Nu era nici măcar cea mai ușoară briză.

În cele din urmă, se hotărî pentru o jumătate de măsură, luă un prosop de baie și se duse să se întindă pe nisip, pe marginea apei, cu o carte. Dar să citească era un efort. Își simți pleoapele îngreunându-se și, în ciuda tuturor eforturilor, închizându-se. Adormi fără măcar să-și dea seama.

Curând se înseră. Cerul se acoperi cu nori grei și negri, iar vântul începu să sufle aducând primele picături de ploaie, picături mari care se izbeau în nisip cu un zgomot surd. Dar acest avertisment fu de scurtă durată. Înainte să-și dea seama că cerul își deschisese ecluzele, ploaia începu să cadă în averse puternice. Când Christie simți în sfârșit pânza de apă învăluind-o complet, era mai udă decât dacă ieșise din lagună.

Împotmolindu-se și poticnindu-se în obscuritatea amenințătoare, se înfășură în prosopul greu de ploaie și de nisip și începu să alerge spre casă. Ea ceruse ploaia! Rugile îi fuseseră ascultate. Dar nu se aștepta la un asemenea potop! În sfârșit, își spuse cu bună dispoziție, era de preferat mai mult decât destul, iar rezervorul îi va fi repede plin ochi.

Ajunsă la adăpost în casă, aprinse lampa, făcu focul în soba pe care o pregătise înainte de a ieși, puse apă în ceainic și încercă să se usuce. Și, ieșind din cameră unde tocmai își pusese haine uscate, auzi un zgomot îngrijorător de apă care picura prin acoperiș. Pe dușumeaua din sală, era deja o baltă.

Acoperișul din frunze uscate fugise în mai multe locuri.

O adevărată strecurătoare... Speriată, blestemându-și unchiul și indiferența sa, puse mâna pe toate recipientele pe care le putu găsi și le așeză cum putu mai bine sub crăpăturile cele mai importante. Ploaia nu părea că vrea să se domolească. Dacă va continua astfel, în mai puțin de un sfert de oră casa va fi complet inundată! Pradă panicii, mută recipientele pentru a strânge apa care acum curgea din ce în ce mai tare. Nici măcar nu-l auzi intrând pe Matt Denham.

În picioare în ușă, evaluă scena dintr-o privire:

– Las-o baltă, îi spuse. Îți pierzi timpul.

Christie se întoarse, cu un strigăt speriat.

– Nu te-am văzut venind! Privește! Plouă în casă.

– Văd, spuse Matt zâmbind. Să mergem, pune-ți un impermeabil și vino cu mine. Nu-ți poți petrece noaptea aici. Ți-ai adus măcar un impermeabil? reluă încruntându-se.

– Da, unul din gabardină...

– Nu se poate! izbucni bărbatul cu un râs zeflemitor. Din gabardină! În sfârșit, voi încerca să găsesc un impermeabil, trebuie să am unul undeva. În seara asta te vei uda și gata.

– Dar.... dar.... n-am intenția să ies în seara asta, pe ploaie! Nu intenționez nici să-ți cer să scoți vasul pe o asemenea vreme, pentru a mă duce la hotel.

– Nu se pune problema să te duc la hotel. Pur și simplu vei veni la mine, până când această.... baracă va fi din nou locuibilă.

Christie îl privi stupefiată, fără să poată răspunde. Nu, nu vorbea serios! Nu va locui la el până va înceta ploaia și acoperișul va fi reparat! Asta va putea dura zile...

– Haide, vino, am pierdut destul timp, reluă Matt pe un ton autoritar. Și să nu discuți. Ia-ți ce-ți trebuie pentru noapte și vino.

Christie era încă incapabilă să reziste și se supuse în tăcere. Câteva clipe mai târziu, mergea alături de Matt Denham pe plajă, atât de absorbită în gândurile sale confuze, încât nici măcar nu observă că ploaia se oprise la fel de brusc cum venise.

Spre ușurarea sa, Matt rămase calm și detașat și o făcu să înțeleagă fără ambiguitate, că trebuia să fie utilă. Puse masa și termină pregătirea unei cine excelente. Imediat ce-și băură cafeaua, Matt se duse în laborator și o lăsă să strângă masa și să spele vasele. Când totul fu aranjat, Christie se așeză și răsfoi distrată o revistă australiană. Dar nu-și putea stăpâni curiozitatea în legătură cu Matt Denham, pe care îl vedea de acum în atâtea lumini diferite și uneori contradictorii. Oare cine era cu adevărat? N-avea nicio idee despre adevărata sa personalitate, iar ambianța în care trăia nu-i dădea niciun element. Fără fotografii, fără semne ale gusturilor și intereselor sale. Nu știa nici măcar de unde venea, de când era la Kalina, cât timp intenționa să rămână aici. Era oare din acea specie de lup singuratic al cărui rol îl juca?

– Vino, îți voi arăta casa.

Revenise în tăcere și o privea din ușă. Christie i se alătură și el o însoți într-o parte a bungaloului pe care tânăra fată n-o cunoștea. Dincolo de bucătărie, era o mică sală de duș cu pardoseala albastră și o cameră cu un pat supraetajat, o comodă și un dulap mare, alb.

– Nu este Ritz, dar este mai bine decât în cocioaba unchiului tău, îi spuse. Sunt cearșafuri în comodă și pături împăturite pe patul de sus. Îți convine? Totul este în regulă?

Christie zâmbi crispat:

– Bineînțeles. De ce mă întrebi?

– Într-adevăr, n-am niciun motiv.

Dacă Sammy vine să-ți facă o vizită în timpul nopții, cheamă-mă.

– Sammy? Cine este Sammy?

– Îl cunoști. Este calmarul, sau mai degrabă caracatița pe care ai privit-o într-o zi. Am adunat-o pe jumătate moartă de pe coral și am îngrijit-o. De altfel, își va găsi curând libertatea.

– Ca mine, altfel spus, murmură Christie cu amărăciune.

– Nu, nu chiar. Tu n-ai nimic dintr-o caracatiță...

– Oricum, mulțumesc! exclamă tânăra fată, fără să știe dacă trebuie să râdă sau să fie jignită.

Se întoarse, prefăcându-se că verifică moliciunea saltelei. În sfârșit, fără să stea cu fața la gazda sa, reluă:

– Matt... Este un ultim lucru pe care aș vrea să ți-l cer. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ce faci, că m-ai salvat de apă, în sfârșit...

Se întrerupse o clipă, prefăcându-se că netezește cuvertura.

– Aș vrea doar să fiu sigură că nu ți-ai făcut idei în ce mă privește... Tăcerea care se lăsă o făcu să înțeleagă dimensiunea gafei sale și-și simți obrajii îmbujorându-se. Nu era puțin cam târziu să pună această întrebare și, mai rău, nu era o prostie să i-o pună lui Matt Denham? Căută cu înfrigurare cuvintele care să șteargă efectul dezastruos al celor spuse, dar nu găsi nimic. În cele din urmă, Matt vorbi pe un ton rece:

– Ai dreptate să roșești. Vrei să privești această ușă? Cu siguranță, este singura care se încuie cu cheia, în tot arhipelagul.

– Iartă-mă, Matt, reuși să articuleze tânăra fată. Îmi dau seama că am spus o prostie. Dar, voiam să te fac să înțelegi de asemenea că, în ce mă privește, eu... eu.... nu-mi fac idei greșite... Unii bărbați ar putea crede că eu sunt cea care.... venind aici, așa... provoc.... în sfârșit, înțelegi.

– Nu, nu înțeleg, îi răspunse tăios. Mai întâi, eu nu sunt "unii bărbați", cum spui. Apoi, ar trebui să fii orb sau imbecil să nu-ți dai seama că ești foarte departe de fetele care provoacă bărbații, sau măcar care înțeleg să se lase agățate, pentru a folosi o expresie la modă. Oare chiar îți este atât de teamă că aș vrea să atentez la onoarea ta?

Christie se simți roșind și mai tare.

– Ei haide, nu, protestă ea slab.

Brusc, o cuprinse iar mânia. Încă o dată, râdea de ea!

– Nu, reluă Christie, n-am nicio teamă. Atitudinea ta în ce mă privește nu s-a schimbat și cu siguranță nu se va schimba vreodată. Pentru tine, voi fi întotdeauna prostuța care încurcă, puștoaica de doisprezece ani pe care ți-a arătat-o unchiul Noll în fotografii!

– Este adevărat, răspunse Matt cu ironie. La orice fac și ce spun te comporți întotdeauna ca o exasperantă fetiță răsfățată al cărui rol vrei să-l joci neapărat, chiar dacă nu ți se potrivește. Se întâmplă doar că am încă o conștiință și că nu vreau să am remușcări că te-am lăsat să faci față singură inconvenientelor "paradisului terestru!"

– Este exact ce spuneam adineauri. Ai venit să mă salvezi, cum ai fi făcut-o pentru caracatița ta! Asta îți este conștiința?

Matt izbucni într-un râs vesel.

– Haide, somn ușor, fetițo. Și nu uita să încui ușa și să pui cheia la loc sigur.

Christie îl privi ieșind, prea stupefiată pentru a-i răspunde la salut. În sfârșit, se întoarse spre oglinda care atârna pe perete, într-o ramă veche cu pictura scorojită. Fetițo! îi spusese Matt. Acum, când se privea cu un ochi critic și imparțial, înțelegea de ce. Sub bronzul auriu pe care-l dobândise, cu părul ciufulit și ochii care aruncau încă

fulgere, părea într-adevăr o fetiță înfuriată copilărește. O copilă răsfățată căreia tocmai i se luase păpușa... Se culcă zâmbind.

A doua zi dimineață, se strădui să corecteze ce avea copilăresc înfățișarea sa și să regăsească puțin din alura de tânără fată rafinată care fusese Christie Irvine, înainte de sosirea la Kalinda. Își perie îndelung și cu grijă părul, îl coafă, își puse o umbră de machiaj pe ochi și de ruj pe buze.

Dar se osteni în zadar. Matt Denham nu remarcă decât slaba sa poftă de mâncare.

– Mulțumesc, îi răspunse Christie distrată. Nu mi-a plăcut prea mult niciodată peștele la micul dejun.

– Dacă vrei să devii o adevărată locuitoare a insulelor, va trebui să te obișnuiești să-ți prinzi propria hrană, spuse Matt cu un zâmbet. Aici, peștele constituie esențialul regimului....

– Ce importanță are, pentru că nu voi rămâne?

– Se subînțelege că eu sunt trădătorul demn de dispreț care te alungă, nu-i așa?

– Mi-ai spus-o destul. Vrei să scapi de mine, nu-i așa? Nu-mi mai fac iluzii...

Se priviră îndelung, în tăcere. Christie regreta deja ce spusese. De fapt, nu mai vedea nici urmă din animozitatea și exasperarea pe care i se păruse că le văzuse mereu la Matt Denham. Se înșelase oare atât de mult în ceea ce-l privea? Fără îndoială, făcea parte dintre acei oameni care sunt întotdeauna repeziți cu străinii, iar când îi cunoști mai bine, se dovedesc plini de calități și refuză să dea o imagine falsă despre ei. În loc să se lase pradă încă de la început propriei mânii vanitoase, ar fi trebuit să fie rezonabilă și să-l înțeleagă. Atunci, poate că el ar fi reacționat altfel...

– Un trădător demn de dispreț m-ar fi lăsat cu siguranță într-o casă cu acoperișul găurit, admise zâmbind în cele din urmă. Ei bine, despre ce propunere voiai să-mi vorbești ieri?

Matt își termină ceașca de cafea și se ridică, zâmbind indulgent.

– Voi ajunge imediat la ea. Dar mai întâi să mergem să aruncăm o privire vasului unchiului tău, vrei?

Christie îl urmă cu bucurie și-l văzu dispărând în adăpostul, care se înălța lângă debarcader. O clipă mai târziu, se auzi pufăitul regulat al motorului și Christie se îndreptă, nerăbdătoare să vadă în sfârșit acel vapor despre care nu știa nimic. Când acesta apăru, își înăbuși un strigăt de surpriză admirativă.

Era superb, de un alb strălucitor și mult mai mare decât se așteptase. O nouă surpriză o aștepta când sări la bord: o parte a fundului era făcută dintr-o placă groasă de sticlă, prin care se vedeau minunile submarine.

– Ce frumos este! exclamă tânăra fată. Cunoscându-l pe unchiul Noll, mă așteptam să văd o mică ambarcațiune veche, cârpită cu bucăți de sârmă ghimpată...

Matt zâmbi, acceleră și vasul descrise o grațioasă traiectorie curbă pe apa lagunei, lăsând o urmă mărginită de spumă albă.

– Vasul acesta era mândria unchiului tău, îi spuse bărbatul. Înțelegi de ce am așteptat să ți-l arăt? În cazul în care cunoștințele tale despre navigație sunt comparabile cu cele despre scoici, aș prefera să nu risc o catastrofă...

– Cel puțin mă vei învăța?

– Cu o condiție: să nu ieși singură. De acord?

– Nici pe lagună?

– Nici pe lagună. Vei vedea de ce.

Se apropiară de bariera de corali. Matt încetini și-i arătă cu degetul fundul:

– Privește prin sticlă, îi spuse.

Christie se aplecă. Din apa limpede se vedeau apărând capetele a lungi sulițe de corali, tăioase ca briciul, care atingeau primejdios suprafața.

– Înțeleg, spuse tânăra fată. Încă o dată ai dreptate...

– Atunci, vino să iei prima lecție.

În restul dimineții, Christie nu avu decât dreptul de a observa și de a pune întrebări. Dar "Chiton", acesta era numele vasului, îi dădea frisoane de încântare. După ce Matt părăsise laguna pentru a face înconjurul insulei în larg, Christie se simți și mai bucuroasă. Punând în sfârșit piciorul pe uscat, tânăra fată rămase mult timp contemplând cu dragoste vasul, vasul său... Nu-l va vinde niciodată, își promise. Dar știu să-și stăpânească vorbele care-i veneau pe buze: era de preferat să nu rupă fragila armonie care se stabilise între Matt și ea.

După-prânz, el se duse să repare acoperișul și să astupe găurile cu frunze de palmier. Dar la sfârșitul după-amiezii, înainte să fi terminat, începu iar să plouă. Așadar, Christie trebui să petreacă încă o noapte în bungaloul verde. În chip de mulțumire, tânăra fată aduse o scoică mare, larg deschisă ca o cupă și-și petrecu aproape o oră umplând-o cu mușchi înainte de a aranja artistic în ea, frunze și flori. Matt nu păru să-i dea nici cea mai mică atenție și Christie, decepționată, nu putu nici măcar să știe dacă nu-i făcuse plăcere, sau dacă era pur și simplu indiferență.

A doua zi dimineață, soarele strălucea mai puternic decât oricând și toată insula era învăluită într-un fel de pâclă provocată de

evaporare. Cu ajutorul tinerei fete, Matt termină reparațiile acoperișului și declară că se putea muta înapoi în casă. O părăsi, spunând că trebuia să lucreze. Christie încercă să-și înlăture dezamăgirea: așadar în acea după-amiază nu va mai fi o plimbare cu frumosul vas... Cu inima grea, începu treburile casnice.

N-avusese timp să se lase absorbită de ele, că văzu sosind cabotierul. O siluetă înaltă, în alb, pe care nu-i fu greu s-o recunoască, debarcă și se îndreptă imediat spre bungaloul verde.

Așadar, își spuse Christie cu furie, asta era munca lui din acea după-amiază! Melanie tocmai reapăruse, cu formele superbe și frumusețea brună mai mult descoperită decât ascunsă de un mic costum de baie din două piese. În urma ei, Matt, în costum de baie, căra măști și labe de cauciuc pentru scufundare. Christie își stăpâni dorința de a alerga după ei și a o pălmui pe intrusă... La urma urmei, ce drept avea? Nu-i mai văzu toată ziua și, a doua zi dimineață, tânăra fată aproape uitase ridicolul acces de gelozie. Atrasă de vas, de vasul său, se duse spre locul unde era adăpostit. Matt o găsi pierdută în contemplarea sa.

– Ei bine, Christie, vrei să vezi dacă nu ai rău de mare?

În fața zâmbetului său de bun venit, tânăra fată simți dispărând orice resentiment.

– Vrei să vii să-mi prepari cafeaua? reluă Matt.

– Cu plăcere. Astăzi vom putea ieși cu vasul?

– Poate...

Christie deja nu-l mai asculta. De-abia pusese piciorul în camera de zi a bungaloului, că remarcase dispariția scoicii sale cu flori. În locul ei, cupa din pământ ars apăruse din nou, cu buchetul din flori din frangipanier.

– Unde este scoica mea? îl întrebă tăios.

– Scoica? Ah da, cu flori? Nu știu, cu siguranță undeva pe aici, spuse Matt făcând un gest vag în direcția bucătăriei.

– Era interesantă, mormăi Christie printre dinți.

Încruntată, se duse în bucătărie, căutând peste tot noi urme ale pătrunderii abuzive a Melaniei. Matt dispăru în laborator, iar Christie începu să prepare cafeaua, frământată de gânduri negre. Nu se putea împiedica să-și amintească vorbele lui Lonnie: "Ultima cucerire a lui Matt..." Oare câte o fi avut? Va figura și ea pe lista trofeelor? Ridicând din umeri, umplu cafetiera și deschise ușa:

– Cafeaua este gata! strigă. Țăcănitul ezitant al unei mașini de scris se opri o clipă și vocea lui Matt ajunse până la ea:

– Vrei s-o aduci aici, Christie?

Cu tava în mâini, se duse în încăperea mică de la capătul laboratorului, care-i servea lui Matt de birou și împinse ușa cu o lovitură de umăr. Îi turnă o ceașcă și i-o puse la îndemână. Aruncă o privire la ce făcea.

– Panglica ta nu mai este bună de nimic, spuse.

– Nici dactilografia mea, răspunse Matt. Am de lucru pentru opt zile, cu toate aceste note care s-au adunat.

– Știi.... aș putea să te ajut.

– Tu? Știi să bați la mașină?

– Desigur! răspunse indignată Christie. Am fost dactilografă profesionistă, înainte de a veni aici. La drept vorbind, aveam oroare de asta...

– Și cu toate astea, vrei s-o iei de la început?

– Oh, aici este altceva! Și apoi, nu este decât pentru a-ți face un serviciu.

Bărbatul ignoră roșeața care-i cuprinsese obrajii.

– Atunci, dacă îți face plăcere, dă-i drumul, răspunse cu un zâmbet. Cu siguranță, te vei descurca mai bine decât mine.

Avu un gest dezinvolt spre un vraf de hârtii acoperite cu o scriere măruntă și neciteață, își bău cafeaua dintr-o înghițitură și ieși din încăpere, lăsând-o pe Christie singură, cu o impresionantă cantitate de lucru. Nu reapăru decât după două ore, ceea ce ea găsi mai degrabă inacceptabil.

– Ei bine, n-ai terminat încă? o întrebă pe un ton ironic. Pentru o superdactilografă ca tine, credeam că le-ai venit de hac...

Christie nu răspunse, refuzând să se lase momită într-o nouă discuție.

– Iată, reluă Matt, am găsit asta pe recif. M-am gândit că-ți va face plăcere.

Îi întinse un superb specimen de triton, acea scoică uriașă folosită îndelung în ceremoniile polineziene și devenită un simbol rarisim al mărilor sudului. Matt o curățase cu grijă și-i lustruise suprafața interioară sidefată, care lucea ca o perlă. Christie o luă cu uimire.

– Oh, ce frumoasă este! exclamă.

Fără să se gândească, se ridicase din instinct pentru a-l săruta drept mulțumire. Luat pe nepregătite, Matt întoarse capul, buzele li se întâlniră scurt și, fără să vrea, făcu un pas înapoi. În culmea fericirii, Christie își reluă entuziasmată comentariul.

– Ce frumoasă este! Nu există decât una în colecția unchiului Noll, mult mai mică și cu marginea spartă. Asta...

Se întrerupse brusc, simțind necuviința a ceea ce tocmai făcuse și ridică ochii spre Matt. Acesta își șterse buzele cu dosul mâinii, iar

expresia din privirea sa o făcu pe Christie să uite de scoica pe care o ținea.

– Dar.... ce faci? exclamă.

– Un reflex automat, spuse Matt cu un zâmbet. Șterg urmele compromițătoare...

Christie îl privi, sufocată.

– Urmele compromițătoare?

Rămaseră astfel, față în față, ea înțelegând treptat importanța gestului său necugetat, el redevenind grav, cu o cută aspră în colțul gurii.

– Nu sunt unchiul tău, Christie. Și cred că a venit timpul să te hotărăști ce vrei să faci exact. Dacă vrei să continui să rămâi fetița inocentă, atunci așteaptă-te să fii considerată o fetiță. Dar nu intenționa să-i tratezi pe bărbați ca și când ți-ar fi unchi...

Christie rămase o clipă fără glas.

– Dar nu era decât.... Oh, și apoi, ajunge!

Se întoarse brusc pentru a-și ascunde lacrimile care îi veniseră în ochi, își luă geanta de plajă pusă pe jos și se îndreptă spre ușă, fără să-l privească.

– Nu te voi înțelege niciodată, Matt! exclamă deschizând batantul.

– Poate ar fi mai bine să încerci, răspunse acesta cu răceală.

Înainte de a trece pragul, Christie se întoarse fără să vrea. Matt împinse neglijent scoica uitată și teancul de note dactilografiate spre colțul mesei de lucru și, fără să-i acorde vreo privire tinerei fete, luă o foaie albă de hârtie pentru a continua să-și aducă rapoartele la zi. Ea trânti ușa cu putere și porni singură de-a lungul plajei liniștite.

Capitolul 6

În timpul celor optsprezece ore care urmară, Christie se învârti în căsuță ca un urs în cușcă, adresând discursuri vehemente tuturor bărbaților aroganți, vanitoși, egoiști și odioși, și mai ales celui mai arogant, vanitos și egoist dintre toți, unui anume Matt Denham. Și legământul solemn pe care-l făcu de a nu-l mai vedea niciodată nu-i aduse nicio consolare. Surprinderea de a nu-și fi găsit liniștea sufletească, fu și mai mare când, a doua zi dimineață îl auzi pe Matt strigând-o vesel, ca și când nimic nu se întâmplase. Christie își făcea baia de dimineață în lagună. În picioare pe nisip, Matt îi făcu semn cu mâna. Îi răspunse fără să-și întrerupă mișcările de bras, iar când întoarse din nou capul spre țărm, nu mai văzu decât cămașa roșie cu mâneci scurte aruncată pe nisip. O clipă mai târziu, Matt despica apa alături de ea, respirând puternic.

– Așadar, îmbufnată? o întrebă.

– Nu.

De data aceasta, Christie era foarte hotărâtă să nu se lase antrenată fără să vrea într-o nouă dispută, și nici să-l ierte. Plonjă din

nou și începu să înoate spre țărm. Din trei mișcări puternice de bras el o depăși, puse piciorul pe uscat înainte ca tânăra fată să simtă nisipul mângâindu-i genunchii și-i întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din apă.

– Ba da, ești îmbufnată, declară zâmbind.

Christie se eliberă cu un gest enervat.

– Poți să crezi ce vrei. Dar să nu-ți imaginezi că te vei putea juca de-a unchiulețul...

Matt izbucni în râs.

– Ah, deci asta era! N-ai putut suporta vorba înțepătoare de aseară, nu-i așa? Dumnezeule, ești ca un arici de mare. Nu poți accepta nici măcar o mică glumă...

– Numești asta glumă? izbucni Christie, furioasă. Oh, și apoi, la ce bun? Ești exasperant. Nu vreau să mai vorbesc despre asta...

– Cu atât mai bine! Voiam doar să-ți cer să-mi termini notițele.

Christie îl privi cu o mină dezgustată.

– Așadar, doar asta te interesează? Mulțumesc totuși că mă faci să aflu că sunt utilă la ceva...

Ajunseseră la treptele verandei. Matt se rezemă cu coatele de balustradă.

– Acoperișul rezistă bine? o întrebă.

– După toate aparențele da, răspunse tânăra fată. Dar cum n-a mai fost decât o aversă, ai face mai bine să verifici singur.

Îl lăsă să privească pe jos dacă mai erau urme umede și dispăru în cameră pentru a se îmbrăca. Când se întoarse, Matt era tolănit pe canapeaua din ramuri de palmier și o privi cu o licărire ironică în ochi.

– Vrei cafea? îl întrebă Christie stânjenită.

– Dacă faci, cu plăcere.

În timp ce o pregătea, tânăra fată se simțea din ce în ce mai împărțită între sentimente contradictorii. O jumătate din ea era încă rănită și tristă. Cealaltă o îndemna să facă pace și să reia prietenia care începuse să se înfiripe între ei, înainte de a fi întreruptă brutal de incidentul din ajun. Incapabilă să rezolve conflictul, nici măcar să simuleze degajarea pe care fete de genul Melaniei Hayden păreau s-o aibă natural, Christie oftă profund, puse cafetiera și cuțitele pe o tavă și se întoarse spre camera de zi. În ciuda reticențelor, era gata să facă pace.

Într-adevăr, făcură pace. Și zilele care urmară fură cele mai frumoase pe care Christie le cunoscuse vreodată. Matt era plin de amabilitate și de atenție față de ea. Când se decise să folosească echipamentul de scufundare al unchiului său, el o învățâ cu răbdare să-l folosească, conducându-i primele mișcări timide de bras sub suprafața lagunei. După ce-și depăși primele temeri, Christie se lăsă pradă farmecului lumii necunoscute pe care o descoperea cu uimire.

Matt fu pentru ea un ghid fascinant, explicându-i care erau ființele multicolore ale căror forme le distingea în apa limpede, plină de lumină. Când, după două zile, cilindrii de oxigen se goliră, tânăra fată nu avu timp să fie dezamăgită. Matt o dusese deja de-a lungul plajei sau pe reciful de corali, făcând-o să vadă scoici, pești, alge, sporindu-i colecția. Învățâ cu el de sute de ori mai mult decât ar fi găsit vreodată în cărți.

În sfârșit, câteva zile mai târziu, Christie îl însoți la Tamautoa, pe "Chiton". Luară cu ei buteliile de oxigen pentru a le da la reîncărcat.

– Nu te-am întrebat niciodată de unde vii, Matt, îl chestionă tânăra fată în timpul scurtei traversări.

– Poate te va surprinde, dar sunt născut foarte aproape de casa ta. Am locuit chiar la Londra, până la vreo zece ani.

– Adevărat? Nu te credeam englez. Australian sau neozeelandez.... deși nu ai accent.

Nu insistă, nevrând să pară prea curioasă.

– Am locuit la Sydney, timp de trei ani, răspunse el zâmbind. Apoi, am petrecut un timp în Statele Unite. Făceam parte dintr-o comisie de anchetă asupra poluării marine. Acolo mi s-a propus să vin să fac studii la fața locului pe Kalinda, pentru a căuta remedii împotriva degenerării coralului. În acea perioadă mi-a convenit perfect...

Nu-și termină fraza și se prefăcu absorbit în manevra de acostare. Sări pe chei, îi întinse o mână lui Christie pentru a o ajuta să debarce și aruncă o monedă micului melanezian care se repezi să prindă parâma și s-o lege de un inel. Când se eliberară de talmeș-balmeșul de frânghii și lăzi îngrămădite pe chei, Matt se opri la capătul esplanadei din fața mării.

– Am de făcut mai multe drumuri, îi spuse. Te întâlnesc la hotel pentru prânz, de acord?

– Să nu uiți să dai la încărcat buteliile pentru scufundări.

– Se va face după-amiază. Pe curând.

Christie întârzie veselă în mijlocul tarabelor portabile colorate din piața în aer liber, unde fructele și florile exotice în culori strălucitoare se învecinau într-o pitorească dezordine cu mărfurile din occidentul industrial. În cele din urmă ajunse la dugheana celor doi bătrâni îngeri păzitori.

– Iat-o! exclamă Lonnie Teyburn văzând-o intrând. Începusem să mă îngrijorez, fetițo. Voiam chiar să-ți trimit o barcă de salvare!

– Nu, răspunse Christie râzând, nu m-am scufundat cu totul.

– Unde au ajuns ostilitățile? reluă Lonnie.

– Care ostilități? Este pace universală, cel puțin deocamdată...

În acea clipă sosi Ben Cope. Curând, toți trei erau adânciți într-o conversație amicală și timpul trecu foarte repede. În clipa plecării, Christie își exprimă regretul că nu cunoștea bine arhipelagul.

– N-ai fost încă la Luna? întrebă Lonnie.

– Luna? N-am auzit vorbindu-se niciodată... Unde este?

– Este cea mai îndepărtată insulă din arhipelagul nostru. Indigenii o supranumesc Insula Lunii și este considerată o sfântă.

Lui Christie i se trezi curiozitatea, dar ezită să ceară mai multe amănunte. Dar timpul trecea și nu voia să-l facă pe Matt să aștepte.

– Cere-i lui Matt să te ducă acolo, spuse Ben Cope strângându-i mâna. Nu trebuie mai mult de două ore de traversare. Și cunoaște cu siguranță legendele locale care se leagă de ele.

Intrigată de această insulă interzisă și de legendele sale, Christie abordă subiectul cu Matt, după cafea.

– Da, am fost acolo puțin după sosirea mea aici, îi spuse el. Dar este de preferat să fie văzută noaptea. Este acoperită cu un fel de depozit sedimentar care o face să lucească asemenea argintului sub clar de lună. În jur, marea ia aceeași tentă.

– Trebuie să fie superb.

– Este o insulă vulcanică și complet lipsită de vegetație, dacă se poate numi asta superb.... Pe lângă abundența celorlalte, îmi închipui că este mai degrabă contrastul care frapează.

– Oh, Matt, aș vrea să merg acolo!

– Bănuiam! răspunse el ironic. Prietenii tăi dragi, cei doi negustori, ți-au vârât în cap această idee stranie?

– Poate nu voi mai veni niciodată pe aici.... începu Christie cu timiditate.

– Asta înseamnă, după buna logică feminină, că accepți să nu vizitezi niciodată Fidji, Samoa, Micronezia, Tahiti sau Hawaii, dar că ar trebui să vezi acea bucată de lavă imediat!

– De acord, râzi de mine!

Matt o privi o clipă cu un zâmbet ironic și sări în picioare.

– Haide, vino. Cred că voi lăsa baltă lucrurile serioase pentru această după-amiază.

Deși nu făcuse aluzie la insula misterioasă, Christie avea certitudinea că Matt se hotărâse s-o ducă să facă o excursie. Câteva clipe mai târziu, reveniseră în port. Nu le trebui mult timp pentru a pune să se umple buteliile de oxigen și Matt făcu plinul rezervoarelor de benzină, înarmându-se cu mai multe canistre pentru propriul său vas. Puțin după aceea, cu parâma desfășurată cu grijă, "Chiton" pornea în larg. Marea era ușor agitată, atât cât să legene fără a zgâlțâi prea tare vasul, soarele era fierbinte și domolit de briza mării. Christie se întinse cu voluptate pe teuga din față, după ce se unse cu soluție solară. Din când în când privea pe furiș printre pleoapele pe jumătate închise, în direcția lui Matt, așezat cu nonșalanță la bara cârmei. Fără măcar să-și dea seama, ațipi.

Fu trezită brusc de un jet de stropi.

– Unde suntem? întrebă scuturându-se. Mai avem mult?

– Aproximativ o oră. De ce întrebi? Nu ne grăbește nimic.

– Este adevărat. Dar aș fi vrut să fim deja acolo. Sunt atât de multe lucruri de văzut, de făcut. Iar viața este uneori atât de lentă, atât de scurtă...

– Asta este nerăbdarea tinereții, Christie.

Uneori este bine să hoinărești, să accepți lucrurile cum vin. Să ai timp să asculți, să vezi... Vei înțelege asta mai târziu.

Tânăra fată îl privi puțin surprinsă și pentru prima dată jenată de tinerețea și nerăbdarea pe care el i le reproșase indirect. Îl văzu pe Matt într-o lumină necunoscută, ca pe un străin mai în vârstă decât ea și pe care nu-l recunoștea. Oare se vor înțelege vreodată?

– Ți-e sete? îl întrebă ridicându-se.

– Bună idee. Cutiile sunt în dulap.

Ținându-se cu precauție, deoarece agitația mării se accentuase, Christie coborî cele câteva trepte care duceau în cabina mică și luă suc de fructe pentru ea și bere pentru Matt. Deschise cutiile și le goli în două pahare. Aproape se întorsese la postul de pilotaj fără să verse nimic, când alunecă pe o baltă de apă și scoase un strigăt, ridicând brațele pentru a proteja paharele care îi incomodau mâinile.

Rapid ca un fulger, Matt îi înconjură mijlocul cu un braț ferm. Sucul de fructe și berea se scurseseră, formând mici bălți la picioarele lui Christie.

– Am răsturnat totul! exclamă tânăra fată cu ciudă.

– Ce idee să vrei să bei din pahar! Oare nu știi că se poate bea la fel de bine chiar din cutii?

– Este adevărat...

Dar de-abia auzea vocea gravă care-i vorbea foarte aproape de ureche. Nu simțea decât palpitațiile inimii sale, căldura brațului care-i strângea încă talia, fermitatea trupului lui Matt, de care se rezemase. Cu efort, se eliberă în sfârșit și se întoarse spre el. O clipă nu văzu decât dinții albi, zâmbetul, ochii cenușii care deveniseră de un albastru profund, presărați cu puncte întunecate... Urma lăsată

de brațul lui Matt pe pielea sa goală o ardea ca un fier înroșit. Dar peste toate aceste senzații, se simțea cuprinsă de un sentiment de certitudine. O putere necunoscută se dezlănțui în ea, obligându-și vocea să treacă de obstacolele pe care încă le opunea conștiința sa.

Nu-și aminti nici măcar să fi coborât în cabină pentru a lua două cutii noi. Își veni în fire o clipă mai târziu – oare cât timp rămăsese astfel? – așezată pe patul îngust, bând distrată înghițituri de bere a cărei amărăciune o făcea să se strâmbe.

De ce oare tremura astfel de dorința irațională de a urca din nou pe punte, de a-l vedea...? În sfârșit se stăpâni, se ridică încet și se postă în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. Imaginea din fața ochilor săi era a unei necunoscute. O străină cu obrajii colorați în roz, cu ochii strălucitori și fața cuprinsă de o fericire atât de nouă, încât nu se recunoștea. O fericire atât de deplină, atât de tulburătoare, încât era incapabilă să-i recunoască adevărata cauză...

***

Când vârful vulcanic tăiat de pe Luna, negru și lucitor ca un munte din sticlă care întuneca cerul, se contura în sfârșit la orizont, Christie era încă pe cale să revină la realitate. Era prea absorbită de gânduri pentru a remarca spectacolul impresionant al insulei care ieșea din marea albastră și trebui să-și concentreze toate eforturile asupra atitudinii firești și detașate pe care trebuia să o păstreze față de Matt Denham.

– Eram sigur că vei fi dezamăgită, spuse acesta.

Termină manevrele de acostare ale lui "Chiton", de-a lungul unei platforme stâncoase naturale.

– Oh, nu sunt dezamăgită. Dar mărturisesc că este puțin înspăimântător. Este atât de gol, atât de lipsit de vegetație. Nu este nimic altceva de văzut?

– O mică plajă, de cealaltă parte. Dar aici suntem în singurul loc în care ancorarea este cât de cât posibilă. Și încă nu este cunoscută...

Lui Matt îi trebui mult timp pentru a se asigura că ancora se prinsese bine de fund și că pneurile care serveau ca bare de protecție, erau solid arimate pentru a feri flancurile delicate ale frumosului vas alb. În sfârșit, sări pe stâncă și-i întinse mâna lui Christie.

Cu excepția platformei mici pe care se aflau, toată insula părea constituită dintr-un con vulcanic cu pereții aproape verticali pe alocuri. Le trebui aproape o jumătate de oră pentru a sui o cărare abruptă, ieșind peste grohotișul unde marea cu aspect ostil venea să se spargă cu vuet. În sfârșit, drumul se lărgea ajungând la un parapet unde panta se îndulcea. Pe celălalt versant, care domina țărmul opus, Christie văzu plaja mică de care vorbise Matt și simți o profundă dezamăgire. Nu era o plajă frumoasă, cu nisip alb, ca în toate celelalte insule ale Pacificului de sud, ci un prundiș pietros, negricios și aspru, dominat de un fel de doi uriași de piatră care ieșeau din mare la una din fâșiile de pământ ale micului golf. Păreau să asigure o pază tăcută și de temut siluetelor monștrilor ieșiți din infern. Christie nu-și putu stăpâni un frison în fața acestui spectacol. Luna era adâncită într-o liniște mormântală. Nici cel mai mic strigăt de pasăre, nici măcar un fir de iarbă. Însăși marea părea că rămăsese mută de teamă.

– Un peisaj lunar, într-adevăr, spuse în sfârșit tânăra fată. N-am văzut niciodată ceva mai dezolant. Insula a fost întotdeauna așa?

– Dacă dăm crezare legendelor țării, această insulă era grădina Edenului.

– Imposibil! Probabil a ieșit din apă ca urmare a vreunui cataclism, al unei erupții uriașe. În timp ce vorbea, Christie privea cu neîncredere peisajul sinistru care o înconjura și al cărui simplu aspect interzicea ideea de viață. Paradisul terestru, aici? Începu să meargă cu teamă în spatele lui Matt.

– Cunoști acea legendă? îl întrebă.

– Toate popoarele au avut întotdeauna propria tradiție pentru a explica crearea lumii. Aici, în mările din sud, fiecare insulă, fiecare trib are versiunea sa, legenda sa. Sunt atât de asemănătoare, încât sunt practic identice, cum Pandanus este considerat în tot Pacificul ca Arborele vieții. Toate au în comun aceeași credință într-o ființă supremă, creatorul lumii, plăsmuitorul bărbatului și al femeii. Doar numele se schimbă. Cei din Tamautoa cred că această creație s-a desfășurat chiar aici. Zeul Au adunase pe insulă toată bogățiile lumii, înainte de a-i așeza aici pe Nau și Neia, bărbatul și femeia. Răul n-a existat până când Nau și Neia n-au mâncat din Copacul interzis. Atunci Au, în furia sa, a smuls soarele de pe cer și i-a aruncat în întuneric. Insula a devenit pustie și până când Au nu-i iartă pe urmașii lui Nau și ai Neiei, oamenii nu vor mai avea paradisul lor.

Se întrerupse o clipă pentru a privi cei doi uriași de piatră care se ridicau în larg.

– Iată simbolurile celor doi păcătoși. Ți-i poți imagina gata să fugă de furia lui Au și întorcându-se pentru ultima dată pentru a privi ce pierduseră.

Christie se înfioră, fără să spună nimic. Matt o luă de braț.

– Dacă am urca până la crater? îi propuse. Toți vizitatorii merg. De acolo de sus, se poate vedea tot șirul de insule, ca niște smaralde pe albastrul mării.

Christie aprobă din cap și-l urmă. Câteva clipe mai târziu, regretă, atât de grea era ascensiunea. Dar nu voia să se întoarcă atât de repede la vas, să vadă venind prea curând sfârșitul unei zile fericite. În cele din urmă, epuizată, însetată, se așeză pe o stâncă și refuză să ajungă la capătul drumului; urcau deja de două ore și picioarele refuzau s-o mai ducă. Timp îndelungat, în mijlocul unei tăceri tot mai neliniștitoare, privi în depărtare. Insulele se înșirau, pete distincte și verzi pe o mare de un albastru aproape ireal. În cele din urmă, nu protestă când Matt se ridică și-i propuse să coboare.

Întoarcerea fu mult mai rapidă. Dar nu suficient pentru a le permite să devanseze norii grei și negri care se îngrămădiseră deja de un timp la vest. Sub efectul unei brize care se intensificase, oglinda mării era de acum spartă, acoperită de valuri mici înspumate. Cu un aer preocupat, Matt observa semnele furtunii care se pregătea și-i făcea lui Christie semne nerăbdătoare. Nu ajunseseră încă la platforma unde fusese ancorat "Chiton", că începu să plouă cu picături mari.

– Nu mi-e teamă, spuse tânăra fată zâmbind. În cinci minute, soarele va reveni cu siguranță.

– De data aceasta nu! Vom avea o furtună strașnică...

Ca pentru a-i confirma avertismentul, elementele naturii se dezlănțuiră îndată ce puseră piciorul pe stâncă. Un fulger cum Christie nu văzuse niciodată brăzdă cerul, iluminând cu o lumină albă orbitoare. Tunetul izbucni imediat după aceea, cu asemenea

forță încât tresări de teamă și veni instinctiv să caute refugiu lipindu-se de Matt. Pământul părea să le tremure sub picioare. În aceeași clipă, un veritabil torent de apă se revărsă cu o furie și o putere greu de imaginat.

– Mai repede! strigă Matt pentru a acoperi vacarmul. Să mergem la adăpost!

O prinse de braț cu asprime și o trase spre vas. Străduindu-se să-și învingă groaza care o paraliza, Christie înainta ca într-un coșmar. Cei câțiva zeci de metri care rămăseseră de parcurs îi păreau mai lungi decât niște kilometri, ca și când furia ploii voia s-o ia cu ea. În sfârșit, pe jumătate sufocată, se prăbuși pe punte și ajunse în cabină, respirând greu, orbită. O nouă teamă o chinuia când ridică ochii spre Matt.

– Vom putea să ne întoarcem, pe această furtună? îl întrebă.

– Să ne întoarcem? Nici nu se pune problema! Nu, trebuie să așteptăm aici să se domolească. Ai cu ce să te schimbi?

– Nu.

– Nici eu, spuse Matt cu exasperare. Și firește, dragul tău unchi n-a lăsat nimic. Voi încerca să găsesc niște impermeabile în lada de serviciu...

Nu găsi decât unul, care aparținuse unchiului Noll. În ciuda protestelor sale, i-l dădu lui Christie și el se mulțumi să-și stoarcă doar cămașa. Înfășurându-se cum putu mai bine, Christie reuși să se dezbrace sub impermeabil. Când se întoarse, Matt izbucni în râs:

– Dacă te-ai putea privi în oglindă! Haide, răbdare. Poate furtuna se va opri înainte de a se înnopta. Până atunci, încearcă să găsești ceva să mâncăm. Inventarul proviziilor fu făcut repede. Christie cumpărase fructe și niște biscuiți. Aveau apă potabilă, dar nimic

altceva. În bucătăria foarte mică de la bord, dulapurile erau goale și reșoului îi lipsea butelia de gaz. Nu se punea problema să bea ceva cald.

Furtuna nu dădea niciun semn de potolire. De mai multe ori, "Chiton" își frecă barele de protecție de stâncă, ștergându-se îngrijorător de ea. Fulgerele iluminau cabina cu lumina lor palidă și vântul vuia. Lui Christie îi era greu să-și stăpânească teama.

Pe la ora nouă seara, Matt oftă.

– Ar fi mai bine să ne organizăm pentru noapte, spuse el.

– Pentru noapte? exclamă Christie, îngrozită. Vom petrece toată noaptea aici?

– Ai altă soluție? replică tăios Matt. Furtuna nu se va potoli înainte de a se lumina.

– Dar.... este un spațiu foarte mic, obiectă Christie.

Era adevărat. Cu pescajul mic, motorul puternic și liniile sale - elegante, "Chiton" era o ambarcație minunată pentru plimbare sau pentru observarea fundului mării, dar nu oferea pasagerilor decât cel mai rudimentar confort. Cabina era redusă la minimum și prost echipată pentru croazieră. Se găsea acolo tot ce trebuia pentru pescuit, acvarii pentru pești. Dar mica bucătărie nu fusese folosită niciodată și nu se pusese nici măcar o butelie de gaz. Păturile de pe paturile înguste lipseau cu desăvârșire, ca și becurile electrice. Evident, unchiul Noll se preocupase la fel de puțin de confortul pe mare ca și de cel pe uscat.

După o scotocire minuțioasă a locurilor, Christie nu găsi nimic din ce ar fi avut nevoie. Nicio haină uscată, niciun așternut de pat. În schimb, puse mâna pe o prelată impermeabilă, o pânză veche și un vechi joc de cărți cu colțurile rupte.

– Vom putea totuși să jucăm un pocher pentru a trece timpul, observă Matt cu ironie.

Christie ridică din umeri, obosită.

– Mă duc mai degrabă să văd dacă lucrurile noastre au avut timp să se usuce puțin.

– Bună idee! Cu genul acela de pânză de cort, ocupi loc cât patru.

Această tachinare nevinovată îi puse un nod în gât și-i veni să plângă. Impermeabilul, de patru ori mai mare pentru ea, o făcea practic să dispară în materialul rigid și semăna cu o broască țestoasă pierdută într-o carapace care nu era a sa. De ce trebuia să se simtă mereu ridicolă și inutilă în fața lui?

Furioasă, puse mâna pe hainele sale încă umede și se duse să se ascundă cât putu de bine în spatele ușii întredeschise a bucătăriei. Pantalonii săi frumoși de pânză albă erau cenușii și șifonați, fermoarul blocat de rugină. Mânecile bluzei i se lipiseră de brațe. Își perie cu furie părul, fără să-i pese de durere. De ce oare se lăsa rănită astfel de cel mai mic cuvânt pe care-l rostea Matt? În cele din urmă, mânia împotriva ei însăși se epuiză și rămase frântă, incapabilă să spună ceva. Matt o privi apărând din ascunzătoare ca o înecată demnă de milă ieșind din apă.

– Christie, nu folosește la nimic să te enervezi. Nu folosește la nimic nici să-ți pui haine ude. Ai să răcești...

– Cu atât mai bine! izbucni ea, gata să plângă. Dacă puteam măcar....

Lovitura puternică a unui val o întrerupse. Reuși să se prindă în ultima clipă, dar se lovi puternic la cot de colțul unui dulap și-i veniră lacrimi în ochi.

Din reflex, Matt întinsese mâna, o prinsese de un braț și o trase spre el.

Christie nu se împotrivi și își ascunse fața la umărul celui care-i oferea cel mai bun și cel mai sigur refugiu pe care-l visase.

– Haide, haide, spuse el cu o voce liniștitoare. Nu-i o rușine să-ți fie teamă pe o asemenea furtună. Este omenesc. Am văzut marinari călîți intrând în panică atunci când se înfurie Pacificul. Acum, ar trebui să încerci să dormi puțin.

Îi vorbea ca unui copil căruia îi era teamă de întuneric și-i privea grav fața crispată încă de teamă și enervare. Prea obosită pentru a protesta, Christie se lăsă pe patul din cabină. Matt o acoperi cu prelata și cu cea impermeabilă, stinse singurul bec care mai funcționa și se instală la rândul lui pe celălalt pat. Dar nu se întinse pentru a dormi, ci rămase pe jumătate așezat cu ochii larg deschiși în întuneric.

– Și tu? întrebă Christie. N-ai să dormi? Vei fi epuizat.

– N-am să mor din asta.

Tânăra fată redeveni tăcută, privind distrată reflexele apei care se jucau pe tavanul cabinei. Fulgerele, care se succedau mereu cu aceeași cadență, îi făceau mai puțină teamă. Nu mai simțea decât o enormă oboseală, o oboseală care, dacă se gândea bine, nu era neplăcută. Nu se împotrivi.

Nici măcar nu-și aminti să fi închis ochii. Doar când se trezi tresărind, își dădu seama că dormise. Ceva o trezise. Ciulind urechile, avu surpriza să nu mai audă nimic. Vuietul furtunii se oprise și ploaia nu mai răpăia pe ruf. Întunericul era profund și trebui să facă un efort pentru a încerca să ghicească forma lui Matt pe patul de alături. Oare unde era?

Cu gura brusc uscată de teamă, împinse convulsiv păturile improvizate și se ridică punând picioarele pe dușumea. "Chiton" se clătina încă într-o hulă profundă, făcând să se audă trosnetele și tânguirile unei coci brutalizate.

– Matt? strigă încet. Matt?

– Sunt aici, sunt aici. Umerii săi lați se încadrau în ușa cabinei și trecu pe lângă ea, pentru a se așeza în față.

– Am fost să verific ancora, reluă el. Este trecut de ora trei dimineața. Ai dormit ca un înger, Christie. Te simți mai bine?

– Da. Nici măcar nu mi-am dat seama că am dormit atât de mult. Furtuna pare că s-a calmat.

– Ce era mai rău a trecut, dar încă suflă vântul. Poți să te culci din nou. Nu ne vom mișca până nu se face ziuă.

Christie dădu din cap, dar nu se mișcă. Îl privi aprinzându-și o țigară, urmări arcul de cerc roșiatic care-i lumină fața cu o licărire slabă și începu să tremure. Epuizarea, umezeala ca gheața, veniseră de hac rezistenței sale. Se ridică și-și frecă brațele pentru a încerca să le încălzească.

– Tremuri? Nu te descoperi, haide. Culcă-te și stai la cald. Va trece. Afară este aproape mai plăcut. Vântul este călduț.

– Sunt înghețată. Fără îndoială, evaporarea....

Încercă să râdă, dar nu reuși să emită decât un mormăit.

– Iată, vezi singur, adăugă.

Îi întinse o mână pe jumătate înghețată, pe care Matt o luă cu o ușoară exclamație de surpriză. Atunci, cu un gest blând, plin de atenție, îi luă cealaltă mână și o atrase spre el, o făcu să se așeze și-i frecă ușor palmele, vorbind despre vapoare și furtuni, ca un bătrân lup de mare...

Christie asculta. Reușise să se stăpânească și să-și păstreze o aparență de calm și detașare. Dar acest calm, era departe de a-l simți. Nu mai tremura de frig, dar se înfioră în sinea sa de un frison de bucurie, de un frison minunat care lua naștere în inima sa și răspândea valuri de căldură în tot trupul.

– Dormi? întrebă Matt.

– Nu, revin la viață. Sunt pe cale să mă dezgheț, răspunse tânăra fată cu un zâmbet.

– Iată aici aplicarea unui principiu vechi de când lumea. Cea mai bună sursă de căldură este corpul omenesc. Vino să te încălzesc complet...

Fără să știe cum, Christie se află cuibărită în căușul brațelor lui, cu trupul rezemat de al lui Matt. Nu trebuia decât puțin, cea mai ușoară mișcare și capul i s-ar fi odihnit pe umărul său... Dar nu îndrăzni să distrugă echilibrul fragil al acestei clipe, să compromită fericirea necunoscută căreia i se lăsă pradă cu încântare. Acesta era Matt Denham și contradicțiile sale, își spuse. În stare să fie cel mai arogant, cel mai antipatic dintre bărbați. Dar capabil de asemenea, ca acum, să dea dovadă de o adevărată tandrețe.

Matt oftă. Ușoara mișcare a pieptului său se transmise lui Christie. Oare va trebui să întrerupă atât de repede acel abandon încântător?

– Mă simt prea leneșă pentru a mișca, spuse tânăra fată simulând un căscat.

– Lenea este un defect periculos, răspunse Matt cu o sclipire a ironiei sale obișnuite.

Dar nu făcu nimic pentru a o lăsa, nici pentru a o respinge departe de el. Printre gene, Christie îi privi mâna pusă peste ale sale,

pe care ea le încrucișase pe genunchi. Era o mână bărbătească, puternică, având degete lungi și fine, dar musculoase și terminate cu unghii îngrijite. Câteva fire de păr negru și creț apăreau pe încheietura mâinii, pentru a se desfășura pe antebrațul bronzat, în aparență tare ca abanosul. O mână care promitea atât forță, cât și blândețe...

– Ai o încredere emoționantă, fetițo, spuse bărbatul în șoaptă.

Aceste cuvinte o scoaseră brusc din gândurile sale.

– De ce? N-ar trebui să am încredere în tine?

– Poate... Oare nu ți-e teamă că profit de inocența ta, cum mi-ai spus deja o dată?

Christie percepu râsul stăpânit care se simțea în vocea sa și răspunse pe un ton de glumă:

– Nu, n-ai să faci un asemenea lucru! Nu este mai amuzant să te joci de-a unchiulețul?

Ironia sa căzu cu totul. O tăcere jenantă se lăsă între ei, prelungindu-se. Christie își simți nervii încordându-se, simți conturându-se o amenințare: trebuia să și-o dorească sau să-i fie teamă....?

– Zorii nu vor întârzia, spuse tânăra fată pe un ton de bună dispoziție forțată.

Văzu mâna lui Matt părăsindu-le pe ale sale. O simți ridicându-se și așezându-se pe părul său. Cu un deget neglijent, începu să-i răsucească șuvițele. Deschizând ochii, Christie ridică fața și-l privi direct.

– Cred că nu m-am făcut bine înțeles, spuse Matt cu o seriozitate care-i făcu inima să palpite. Ai încredere în mine, Christie?

Tânăra fată îi simți respirația caldă mângâindu-i obrazul.

Inima îi bătea dezordonat în piept, ca și când voia să iasă afară. Cu buzele tremurând, reuși să spună câteva cuvinte:

– Da... am încredere în tine, Matt.

– Prostuțo....

Nu spuse mai mult. Cuvântul se pierdu în respirațiile lor care se amestecaseră. Gurile se găsiră și se uniră într-un sărut lung, foarte lung, a cărei blândețe înfierbântată îi dădea lui Christie o încântătoare amețeală. Undeva în ea, o voce mică și timidă încerca să se facă auzită dincolo de vuietul pasiunii mai puternică decât furtuna. O voce slabă care încerca s-o facă să înțeleagă cu încăpățânare că greșea, că nu era în măsură să facă față provocării lui Matt Denham. O voce care îi spunea că sărutul său era aproape rece, indiferent, sărutul unui bărbat care se amuza cu ea, ca pisica cu șoarecele. O voce slabă care insista s-o facă să înțeleagă că n-o iubea, că nu era prea târziu pentru a-și reveni, a pune lucrurile la punct.... O clipă încă, era deja prea târziu.

Christie se eliberă din brațele sale, ascultând de o altă voce pe care o auzea în ea, vocea mult mai puternică a pasiunii, și înlănțui pieptul lui Matt, îl strânse, simți cu o bucurie sălbatică, senzuală, căldura umerilor săi care se răsuceau sub palmele ei. Brusc, ca și când un baraj se rupsese, nu mai auzi nimic, nu mai simți nimic, decât vârtejul care o ducea irezistibil cu el. Buzele lui Matt le părăsiseră pe ale sale, pentru a rătăci o clipă pe gât, pe ureche, pentru a se întoarce foarte repede să pună stăpânire din nou pe prada lor care accepta, buzele lui Christie care tremurau de o pasiune nespusă.

Când în sfârșit Matt se îndepărtă, tânăra fată tremura din tot corpul. Era incapabilă să respire, aproape sufocată, cu greu destul de

conștientă pentru a mulțumi întâmplării care-i lăsase fața în umbră. Matt respira profund, calm. Cu o mână sigură, o mângâie îndelung, ușor ca un fulg, urmând cu două degete conturul delicat al feței sale, coborând încet de la tâmplă la gâtul care fremăta. Acolo, făcu o pauză ca pentru a recunoaște mai bine frisonul care trăda emoția celei care-i cedase. Apoi mângâierea își reluă înaintarea înceată, coborî, înconjură umărul și se opri o clipă pe curba grațioasă a unui sân...

– Te-am dezamăgit, Christie? o întrebă în șoaptă.

Tânăra fată se simți cuprinsă de un calm ciudat. Cu o privire voalată, enigmatică, îl privi, luă ușor în mâinile sale mâna care tocmai o mângâiase și o ridică pentru a o săruta.

– Dacă ți-aș pune aceeași întrebare, Matt, ai răspunde cu sinceritate?

Bărbatul ezită, încordându-se imperceptibil.

– Fără îndoială, ar fi de preferat să nu răspund, spuse în sfârșit pe un ton schimbat și cu siguranță ar fi de preferat de asemenea, să nu ne facem iluzii unul despre celălalt...

Cu prefăcută bruschețe, se ridică și observă cu un aer impenetrabil fața întoarsă spre el, pe care se citeau durerea, surpriza și un început de furie. Expresia i se schimbă treptat, regăsindu-și severitatea obișnuită. În acea clipă, se aplecă și sărută buzele întredeschise ale lui Christie cu un sărut dur, aproape obraznic. Când se ridică, avea din nou personalitatea odioasă a lui Matt Denham pe care tânăra fată învățase să-l urască.

– Să spunem că ești o fată plăcut de sărutat în întuneric, micuță Christie. Îți convine răspunsul?

Capitolul 7

Încă o dată, Matt redevenise stăpân pe situație. Îi întoarse spatele lui Christie, ca și când nu se întâmplase nimic, se întinse cât era de lung pe patul pe care-l eliberase ea și se vârî sub învelitori.

– Voi dormi două ore, o anunță. Trezește-mă la ora șase fix.

Stupefiată, Christie privi silueta acelui bărbat deconcertant. De sub vechea pânză și de sub prelata impermeabilă nu i se mai vedea decât părul.

– Până atunci, să nu părăsești vasul și mai ales să nu atingi nimic! reluă bărbatul. Și învață să te descurci pentru a nu trece peste bord.

– Voi face tot posibilul...

Se străduise să vorbească pe un ton sarcastic, dar fără tragere de inimă. Disprețuindu-i în cel mai înalt grad reacțiile, Matt se întorsese deja cu fața la perete și dormea.

Când fu sigură că era complet nemișcat, Christie se ridică în liniște și ieși pe punte. Era întuneric și apa clipocea ușor lângă coca. Ghemuită în locul său favorit, la prova lui "Chiton", Christie se adânci în gândurile sale. Avea subiecte de gândire! Deoarece în

minte îi apărea o evidență, o evidență pe care n-ar fi acceptat-o nici sub tortură, dar pe care n-o putea totuși ignora.... Tocmai descoperise dragostea, cea adevărată. Dar el? Oare ce simțea față de ea? Acele clipe foarte scurte, nu fuseseră decât un joc din partea sa? Gândea oare cu adevărat cuvintele cinice pe care i le spusese la sfârșit, sau nu era decât paradă, o portiță de scăpare?

Inima îi bătea puternic.

Acum, era suficient să se gândească la Matt Denham ca inima să-i palpite.

Își dăduse el seama de sinceritatea dragostei sale? Sau își putuse imagina că se lăsa sărutată, mângâiată așa, de primul venit?

Preferă să nu se lase absorbită de întrebări atât de primejdioase și sări în picioare. Se va duce să se revigoreze, să se coafeze, să încerce să abordeze noua zi în condiții bune, cu o mică atenție. După ce se pieptănă cu grijă, se privi îndelung în oglindă și aproape reuși să se convingă că nu cedase farmecului lui Matt Denham. O crezu timp de o oră... În definitiv, această furtună oribilă, frigul, umezeala și sentimentul că era naufragiată, avusese scuze, motive. Acum, se terminase.

Și totuși.... De ce oare își dăduse Matt osteneala să flirteze cu ea, s-o sărute, s-o mângâie cu atâta tandrețe? Cu siguranță, trebuia s-o placă puțin, s-o găsească atrăgătoare... Mai ales cu mina pe care o avusese aseară, udă ca un șoarece scos din apă.

Când îl trezi pe Matt, reușise să-și ia răspunderea și să facă să tacă întrebările inutile care nu serveau decât să-i scadă încrederea în ea. La rândul său, bărbatul părea gânditor. Christie rămase discret la distanță până când își făcu și el cât de cât toaleta. Meniul de la micul dejun nu contribui să le ridice moralul.

– Haide, să ne întoarcem! spuse Matt când răsări în sfârșit soarele.

Îndată ce fură din nou pe mare, totul păru să revină la realitate. Oceanul își regăsise calmul sub o ceață ușoară, briza era revigorantă. Dar pretutindeni se vedeau urmele furtunii din ajun. Apa era presărată cu crengi rupte, nuci de cocos, palmieri smulși.

– Sper ca acoperișul meu să fi rezistat, spuse Christie.

– Sper ca insula toată să fi rezistat, răspunse Matt cu un aer preocupat.

Spre ușurarea lor, Kalinda li se prezentă sub un aspect normal. După manevra delicată de a pătrunde în lagună, Christie văzu țărmul înaintând în întâmpinarea lor. Când sări în sfârșit pe uscat, contactul cu nisipul sub picioare îi dădu o senzație ciudată. Doar atunci își dădu seama că petrecuse șaisprezece ore pe vas.

Totuși, îi păruse o veșnicie. Avea impresia că părăsise insula de săptămâni întregi.

Se despărțiră la debarcader.

– Pe curând, spuse Matt cu o umbră de zâmbet.

Christie dădu din cap fără să răspundă. Pe curând? Asta era tot ce găsea să-i spună? Extenuată, își adună lucrurile și o luă încet pe drumul spre căsuța sa. La urma urmei, ce aștepta? Să nu se mai despartă toată ziua, să nu se mai despartă niciodată? Pentru un sărut?

Casa era exact în starea în care o lăsase. Simți totuși domnind o atmosferă de singurătate, pe care n-o întâlnise vreodată. Fusese prea ocupată cu noua sa viață, cu lupta cu greutățile de fiecare zi, cu frumusețea a tot ce o înconjura, pentru a-și da seama că-i lipsea familia și căpătase obișnuința de a trăi singură. Asta oare pentru că știa că Matt Denham nu era decât la câteva minute de ea? Dacă n-ar

fi fost acolo, ar fi dat dovadă de aceeași hotărâre de a rămâne pe insulă?

Când își făcu îndelung toaleta și luă un mic dejun copios, timpul păru că se oprește în loc. În timpul orelor care treceau, interminabile, de mai multe ori știu să-și stăpânească tentația să meargă să se plimbe, ca din întâmplare, pe plajă în fața casei lui Matt. În sfârșit, după-amiază, nu mai rezistă. Sub pretextul de a-i propune câteva din cărțile pe care i le adusese Lonnie, își înfundă cu un gest hotărât o pălărie de pai pe cap și ieși din încăperea plină de umbră, se opri o clipă sub copertina de la ușă pentru a se obișnui cu lumina.... și scoase un strigăt de mânie.

Forma albă a cabotierului trasa o brazdă pe apa lagunei. Și, la pupă, se detașa cu claritate silueta de care avea oroare, cea a Melaniei Hayden. Câteva clipe mai târziu, vasul acostă și Melanie sări grațioasă pentru a se îndrepta spre bungalou.

Scrâșnind din dinți, Christie făcu stânga-mprejur și aruncă furioasă cărțile pe masă. Oare cum o putuse uita pe Melanie? "Una dintre cuceririle lui Matt...." spusese Lonnie. Dar ea, ce devenise? Un nume în plus pe lista de cuceriri?

Pradă tuturor chinurilor geloziei, măsură încăperea timp de câteva minute care i se părură ore. Cine era acea Melanie, ce era pentru Matt, ce loc ocupa în viața sa? Nu-i vorbise niciodată despre ea. Dar vorbea vreodată despre femei? Zece minute mai târziu, nu mai putu rezista tentației. Scotoci în garderobă, scoase cea mai frumoasă rochie – de culoarea coralului, care-i punea în evidență pielea bronzată. Își aranjă părul într-o coafură elaborată, își puse o umbră de machiaj pe pleoape, de ruj pe buze și o picătură de parfum. De ce ar fi modestă, față de această Melanie?

Susținută de un instinct nesigur și de tinerețea sa, Christie parcurse în pas forțat sutele de metri care o despărțeau de bungalou, ascunzând sub aspectul exterior degajat sentimentele contradictorii care fierbeau în ea. Împinse ușa anunțându-se și afișă o surpriză bine jucată la vederea rivalei sale.

– Îmi pare rău, Matt! Nu știam că ai o vizită, spuse ea cu un zâmbet larg. Venisem doar să-ți aduc aceste cărți...

Matt o privi cu atenție, fără să spună nimic, fără să dezvăluie nimic din surprinderea în fața transformării atât de radicale a fetei zăpăcite și a hainelor șifonate în care o lăsase în aceeași dimineață. Un zâmbet foarte ușor, aproape imperceptibil, îi juca în colțul gurii.

– Pune-le acolo, spuse pe un ton indiferent. Bei ceva?

– Cu plăcere.

Cu aerul degajat al cuiva care se simte acasă, Christie se duse și se așeză într-un fotoliu de răchită, aproape de fereastră.

– Cum merg afacerile? întrebă Melanie Haydon.

– Foarte bine, răspunse Christie. Viața aici este de o simplitate atât de minunată, încât oricum asta n-are mare importanță. Fără prăvălii care să te tenteze...

– Într-adevăr, nimic care să tenteze pe oricine, o întrerupse interlocutoarea sa. Pustiul... Ce păcat că tata trebuie să mai rămână un an. Mă grăbesc să mă întorc la civilizație. Cum se face că nu te vezi niciodată, draga mea? Pe meleagurile astea suntem atât de puțin numeroși, încât ne vedem cu plăcere între noi, europenii. Nu-i nevoie de invitații.... Mă mir că Matt nu ți-a spus nimic.

Christie ridică surprinsă privirea și văzu cu coada ochiului că Matt îi făcu un semn exasperat. Se mulțumi să ridice o sprânceană în mod întrebător.

– La drept vorbind, reluă Melanie punând cu grijă unul peste altul picioarele lungi și fine, toată lumea își pune întrebări pe seama ta. Modul în care trăiești aici singură, atât de tânără. Prietenii ciudați pe care ți i-ai făcut..... Și pot pune întrebări.

Christie nu-și credea urechilor și era împărțită între furie și dorința de a râde.

– Ce vrei să spui prin asta? întrebă în cele din urmă, stăpânindu-se. Dacă vrei să vorbești despre Lonnie și Ben, nu știu care este reputația lor față de așa-zișii "oameni de bine". Tot ce știu, este că m-au întâmpinat cu cea mai mare amabilitate și că sunt întru totul onești. Asta îmi ajunge. Accept oamenii așa cum sunt. Oricum, am prea multe de făcut aici pentru a pierde timpul cu mondenități.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. Melanie își păstra zâmbetul încremenit; Matt era încruntat și Christie era roșie de mânie interioară.

– Poate ar trebui să invit toată lumea într-una din aceste seri, spuse ea în sfârșit, străduindu-se să zâmbească. Cu lapte de cocos, cununi de flori după gât și o baie în lagună la miezul nopții....

Treptat, conversația se reluă, iar Melanie îi puse lui Christie numeroase întrebări despre Londra, unde era disperată că nu mai putuse merge de atât de mult timp.

Când Matt o anunță de întoarcerea cabotierului, îi adresă lui Christie un zâmbet dezarmant și o invită să vină să petreacă o zi la Tamautoa, la ea acasă.

Christie nu știu cum să evite invitația, care fu stabilită pentru a doua zi.

Când o conduseră pe Melanie, Matt se întoarse spre Christie.

– Te voi duce înapoi, îi spuse tăios.

Christie nu răspunse. Oare este atât de grăbit să scape de mine? se gândi cu o strângere de inimă. De-a lungul drumului, bărbatul rămase la fel de impenetrabil și nu-și descleștă dinții. În sfârșit, ajunși în fața casei, o privi îndelung și înclină capul într-un salut ironic.

– Într-adevăr, nu ai aceeași înfățișare ca dimineață, spuse.

– Mă simt altfel, răspunse Christie.

– O astfel de toaletă merită recompensa unui mic sărut de adio, reluă el cu ironie.

– Doar toaleta?

– În locul tău, n-aș căuta să aprofundez prea mult problema....

Fără ca tânăra fată să-și dea seama, o trase în brațele sale. Și Christie se află în paradis, un paradis și mai minunat decât cel din seara din ajun....

Când se despărțiră, era ametită și trebui să închidă ochii. Luna plimba umbre fantastice printre palmieri. Aerul era înmiresmat. Paradisul.... Fără să vrea, deschise din nou ochii.

– Nu intri să bei ceva? îl întrebă cu o voce gâtuită.

– Chiar crezi că ar trebui?

Tânăra fată îl privi, fără să știe ce ascundea în spatele aparenței indiferente. În sfârșit, el îi atinse umărul cu o mângâiere ușoară. Înainte ca tânăra fată să poată face un gest, dispărea deja în noapte și, de departe, agita mâna într-un salut degajat.

***

Când voia, Melanie Haydon putea să fie o gazdă impecabilă.

O aștepta pe Christie în port, într-o mașină mică sport pe care o conducea cu mână sigură și cu viteza unui alergător profesionist. Familia Haydon locuia într-o imensă vilă albă, spre capătul golfului, înconjurată de o grădină cu înfățișare de parc, prelungită cu o plajă particulară. Ca însăși Melanie, casa și interiorul erau de un gust foarte sigur, dar cu o lipsă de căldură care-i dădu lui Christie dorința de a fugi încă de la sosire.

După un prânz fastuos, compus din mâncăruri importante cărora Christie crezuse că le uitase gustul, se duseră să se întâlnească și cu Jeanne Chalmers, nepoata doctorului, pe care Christie o cunoscuse cu câteva zile înainte, cu Lonnie. În compania a doi oameni tineri, dintre care unul era la Tamautoa în vacanță și celălalt un tânăr medic asistent al doctorului Chalmers, Christie făcu descoperirea insulei cu uimire. Nu cunoștea decât aerodromul, hotelul și cartierul comercial de pe malul mării. În ciuda dimensiunilor sale mici, Tamautoa conținea toate minunile naturale pe care le promiteau afișele turistice. Unicul drum de centură îi duse curând într-un loc idilic unde toată lumea se așeză în iarbă pentru a profita de spectacolul admirabil.

Căderea de apă din Kuniya ieșea din coasta muntelui într-o curbă grațioasă, pentru a ajunge să apară brusc într-un bazin natural săpat în roca vulcanică prin efectul apei, de mai mult de două mii de ani. Împrejur, flori și tufișuri. Orhidee sălbatice înmiresmau atmosfera. Plante agățătoare atenuau colțurile stâncilor. Christie nu văzuse nimic atât de frumos. Dar nu se bucura de această plăcere. Matt nu înceta să-i ocupe gândurile și totul îi părea gol...

Nu fu supărată când veni timpul să se întoarcă. Dacă nu sosea prea târziu la Kalinda, poate ar fi avut timp să meargă să-l vadă pe

Matt, să-i povestească ce văzuse și că-i lipsise. În timp ce ceilalți plecau în mașina lor, Melanie porni pe drumul spre port. Câțiva kilometri mai departe, se opri pe o mică suprafață de staționare tăiată în rocă și care dădea spre mare, opri motorul și se întoarse spre Christie, care o privea surprinsă.

– Avem timp, spuse Melanie. Vasul tău nu pleacă înainte de trei sferturi de oră. Până atunci, aș vrea să-ți vorbesc...

Christie fu imediat în defensivă.

– Și de ce? o întrebă tăios.

Melanie făcu o pauză, prefăcându-se că verifică dacă frâna de mână este bine trasă.

– Nu crezi că te compromiți inutil cu Matt Denham? Știu, continuă întrerupând cu un gest protestul lui Christie, nu este deloc plăcut de spus. Dar trebuie totuși ca cineva să se sacrifice pentru a-ți deschide ochii. Este în joc reputația ta...

– Reputația mea? izbucni Christie. Cu ce drept îndrăznești....

– Ascultă-mă, în loc să țipi. Aici nu suntem la Londra. Nu-ți dai seama că toată lumea face haz pe socoteala ta? O fată tânără de vârsta ta, să meargă să trăiască singură cu un bărbat pe o insulă... Acceptă că asta face să se clevetească.

– Oamenii vor cleveti despre orice! exclamă Christie. Dar tu? Cum se face că nu se clevetește despre vizitele tale la Matt?

– Este o diferență enormă: eu nu locuiesc pe Kalinda. Iar familia sa este prietenă cu părinții mei. În orice caz, l-ai pus într-o situație extrem de jenantă. Măcar dacă m-ar fi ascultat înainte de sosirea ta...

– Dacă te-ar fi ascultat?

– Da, dacă ar fi cumpărat afacerea unchiului tău, chiar la de zece ori valoarea sa, ar fi fost scutit de probleme mult mai serioase.

Un gând trecu subit prin mintea lui Christie și nu-și putu stăpâni un strigăt. Ei bine, nu, era imposibil... Melanie nu purta inel.... Matt nu vorbise niciodată, nu făcuse nici cea mai mică aluzie...

– Ești.... logodnica lui Matt? reuși în sfârșit să spună cu o voce gâtuită.

Buzele roșii ale Melaniei se curbară într-un zâmbet crud:

– Eu? Ei bine, nu se pune problema. Ah, așadar nu știi?

– Ce să nu știu?

Fața brusc lipsită de orice urmă de sânge a lui Christie privea rătăcită triumful care strălucea în expresia Melaniei.

– Ei bine, Matt are doi fii, spuse aceasta, accentuând cuvintele. Cel mai mare este la internat, cred. Al doilea are deja șapte ani.

Christie era șocată. Cu capul plecat și mâinile încrucișate cu nervozitate pe genunchi, reuși în cele din urmă să-și recapete stăpânirea de sine și să nu dea frâu liber suspinelor care-i puseseră un nod în gât.

– Imposibil, nu te cred. Matt nu mi-a spus niciodată nimic despre asta... Mi-ar fi spus....

Cuvintele Melaniei ajunseră la ea de foarte departe, ca dintr-un coșmar.

– Lui Matt nu-i place să vorbească prea mult nici despre el, nici despre familia lui. Chiar dacă ești tânără și naivă, ți-ai dat totuși seama că nu te-a primit extrem de bine, când ai vrut să trăiești singură cu el pe acea insulă.

Christie se simțea răvășită, distrusă de parcă o bombă i-ar fi explodat în inimă. Fără măcar să vadă cruzimea și expresia ironică de triumf care apăruse pe chipul Melaniei, întoarse spre ea o privire inexpresivă.

– Vrei să spui.... că Matt este căsătorit?

Cu ochii săi reci, nemiloși, Melanie îi aruncă o privire de dispreț, dând încet din cap.

Apoi, fără să adauge un cuvânt, porni motorul și puse mașina în mișcare.

Capitolul 8

După ce trecu primul șoc, Christie nu-și aminti nimic. Nu știu cum o părăsise pe Melanie, cum se îmbarcase pe cabotier, cum plătise drumul. Ajunse acasă fără să-și fi dat seama că făcuse traversarea.

Matt era căsătorit.

Cu gesturile unui automat, intră și se prăbuși pe un scaun, ațintindu-și privirea asupra globului portocaliu al lămpii, până când încăperea dispăru, lăsând-o singură în mijlocul unui neant pe măsura spaimei sale. Nu putea decât să-și pună fără încetare aceeași întrebare: de ce Matt nu mi-a spus niciodată nimic? De ce? De ce?...

Când în cele din urmă se ridică să se pregătească de culcare, era ca într-un nor de puf. Somnul refuza să vină și-și petrecu toată noaptea răsucindu-se în pat, străduindu-se în zadar să-l urască pe Matt, să se disprețuiască pentru propria slăbiciune și orbire. Da, el încercase s-o avertizeze prin aroganța, iritarea și eforturile sale repetate de a o face să plece de pe insulă. Nu înțelesese adevăratul motiv și acum, acest motiv venea s-o lovească drept în față, ca un

pumn. Cât trebuie să-i fi părut de proastă! Cât de nostim trebuie să fi găsit să-l seducă împotriva voinței lui!

Când, în sfârșit, apărură zorii, Christie știa că nu avea de luat decât o decizie. Evident, nu mai putea rămâne. Dar era incapabilă să-l revadă față în față pe Matt. Trebuia să plece cât mai repede posibil. Să se întoarcă acasă... Brusc, la amintirea familiei, simți un nod în gât de tristețe. Îi va regăsi la fel. Doar ea va fi schimbată.

Se scutură și se strădui să se gândească la aspectele practice ale hotărârii sale. Două ore mai târziu, totuși, nu făcuse nimic, rătăcind ici și colo prin casă, luând un lucru la întâmplare pentru a-l pune în altă parte. Cum va încerca să-și facă bagajele? Ce va face cu tot ce avusese unchiul său? Era imposibil să ia totul cu ea. În afară de câteva obiecte mici, restul nu avea decât valoare sentimentală. Vasul, echipamentul de scufundare le va lăsa lui Matt... Poate copiii săi vor fi mulțumiți să se folosească de ele. În rest, Lonnie și Ben o vor ajuta să lichideze totul. Epuizată, fără să fi făcut nimic, se lăsă pe un scaun, cu bărbia în mâini și privea pierdută în gol.

Brusc, zgomotul de pași de pe scândurile verandei o făcu să tresară. Matt! Privi speriată în jur, căutând să fugă. Dar o voce necunoscută o uimi: era patronul cabotierului. În ajun, fără măcar să știe ce spunea, îi ceruse să vină s-o ia și bărbatul se neliniștise la debarcader. Îl urmă, docilă.

Ce va face la Tamautoa? N-avea nici cea mai mică idee. Tot ce conta, era să fugă de pe insulă, să-l evite cu orice preț pe Matt. Când puse piciorul pe chei, era încă devreme și Christie rătăci îndelung printre tarabele care se puneau în funcțiune în piață. În sfârșit, își făcu curaj și pătrunse în prăvălia Teyburn & Cope. Dacă măcar Lonnie și Ben n-ar pune prea multe întrebări...

Îi anunță că se hotărâse să plece și spre marea sa ușurare ei nu puseră întrebări, nu dădură dovadă de o curiozitate excesivă. O clipă mai târziu, totuși, Lonnie îi făcu cu ochiul:

– După plecarea lui Matt, Kalinda va fi complet pustie.

Christie tresări.

– Ce? Matt pleacă?

Se ghemui mai mult pe scaun, făcând un efort pentru a avea un aer indiferent.

– Oricum, reluă ea, asta n-are nimic de-a face cu Matt. O să mă ajutați să lichidez afacerile unchiului Noll, nu-i așa?

– Pentru că n-ai intenția să te întorci? întrebă Ben.

– Nu. Plec pentru totdeauna.

Lonnie se aplecă spre ea, cu un aer sincer îngrijorat:

– Ei bine, Christie, ce nu merge?

– Nimic, Lonnie, absolut nimic...

Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a nu le mărturisi toată întâmplarea, să-și descarce inima de un secret care devenise prea greu.

Ei o vor alina, îi vor demonstra simpatia. Dar nu, era imposibil. Poate bărbații flecăreau la fel de ușor ca femeile și ea nu voia cu niciun preț să provoace noi bârfe referitoare la Matt și la ea.

– Când este viitorul avion? reluă Christie.

– Peste zece zile.

– Zece zile! Nu este nimic mai devreme?

– Nimic.

Tânăra fată crezu că această nouă lovitură a sorții o va da gata. Încă zece zile de petrecut Kalinda. Cu siguranță, Matt va pleca în același moment. Destinul se înverșuna să-i apropie.

Își reveni suficient cât să plătească celor doi prieteni cecurile de călătorie necesare cumpărării biletului, prefăcându-se absorbită de detaliile practice. Dar nu se mai putea gândi decât la un singur lucru: îi rămâneau zece zile de petrecut pe Kalinda. Zece zile în timpul cărora nu-l va putea evita pe Matt.

De-abia debarcase de pe cabotier, și amenințarea se materializă. Matt era rezemat cu nonșalanță cu coatele de balustrada bungaloului și o strigă în trecere:

– Unde ai dispărut de două zile? Totul este bine?

– Da, foarte bine. De ce n-ar fi?

– Într-adevăr, nu-i niciun motiv. Vino să bei un ultim pahar înainte de culcare.

Christie refuză, acceptă, se bâlbâi... În definitiv, era mai bine să bea repede un pahar cu el, aici, mai degrabă decât s-o conducă și să înceapă să pună întrebări despre comportamentul său ciudat. I se alătură pe verandă și rămase acolo, rezemată cu coatele de balustradă, privind laguna fără s-o vadă. Câteva clipe mai târziu, Matt reveni cu două pahare și luă loc alături de ea. O privi curios:

– Ești foarte liniștită în seara asta, Christie, spuse în cele din urmă.

Tânăra fată se înfioră și bău distrată o înghițitură.

– Se pare că pleci, Matt. Când asta?

Bărbatul ridică ușor o sprânceană.

– Oh, în vreo cincisprezece zile, răspunse cu o indiferență prefăcută. Curând se împlinesc trei luni de când sunt aici, marea vacanță s-a terminat. Trebuie să-mi reiau munca în serios și am un turneu de conferințe prevăzut în două luni.

Christie strânse lemnul balustradei și se strădui să rostească:

– Soția ta va fi mulțumită să te vadă întorcându-te. Trebuie să-i fi lipsit. Trei luni, sunt lungi.

– Ce? Ce înseamnă asta?

Era împărțit între stupoare și mânie și se întoarse brusc, pentru a o privi pe Christie în față.

– Înseamnă pur și simplu ce am spus. Aș fi preferat s-o aflu de la tine, Matt...

Vocea i se frânse fără să vrea și își mușcă buzele pentru a le împiedica să tremure. Strânse pumnii atât de puternic, încât unghiile îi zgâriară palmele. În sfârșit, ridică ochii și-i întâlni privirea. Încă o privea cu un aer dur.

– Și ce voiai să afli de la mine? o întrebă cu bruschețe.

Christie nu-și putu stăpâni lacrimile.

– Dumnezeule, Matt, oare trebuie să pun punctul pe i?

Matt o prinse brusc de umeri și o trase cu asprime spre el, privind-o cu mânie.

– Cine ți-a spus asta? o întrebă.

Având un nod în gât, tânăra fată fu incapabilă să răspundă. Vedea chipul lui Matt deformat printre lacrimile care curgeau acum din belșug.

– Ce importanță are? spuse în sfârșit, suspinând. Dar... Nu mai sta în preajma mea, Matt. Eu.... eu....

Incapabilă de a rosti o vorbă în plus, lăsă paharul pe care îl strângea convulsiv și fugi în noapte.

***

Matt luase probabil întocmai ultima sa rugăminte, deoarece nu-l văzu nici a doua zi, nici în ziua următoare. În dimineața celei de-a treia zi de agonie, îl zări de departe cum măsura în lung și-n lat coralul la reflux.

Încercă să se concentreze asupra treburilor sale, pregătirea bagajelor, trierea a ce voia să ia cu ea și ce-i va cere lui Lonnie să vândă sau să dea. O înțepătură de insectă de pe încheietura mâinii o mânca și pe măsură ce se scărpina distrată, devenea cu fiecare zi mai roșie și mai umflată. Nu-i dădu atenție, puse într-o seară cremă, se scărpină din nou. A doua zi dimineață, inflamația dispăruse, dar rana mică sângera. Cel puțin, se gândi, nu voi mai avea de suferit acel mic supliciu inutil.

Oscila între dorința de a arunca totul și cea de a lua totul. De ce să se încurce cu amintiri dureroase ale foarte scurtului său sejur în paradisul terestru? Dar de ce să se priveze de mărturii ale perioadei celei mai fericite din viața sa? Hărțuită de sentimente contradictorii, se agita inutil și pregătirile nu înaintau. Sâmbăta următoare, Lonnie Teyburn veni s-o vadă și pentru a o distra, o duse să facă o plimbare lungă cu vasul pentru a vizita câteva insule ale arhipelagului. Nu fu nici ploaie, nici furtună și compania bătrânului negustor o făcu să uite pentru un timp frământările care n-o mai părăseau. Dar seara, din nou singură în căsuța în dezordine, doar în fața perspectivei unei nopți lungi de liniște, se simți aproape sfâșiată. O durea capul și dormi prost, chinuită de o sete de nepotolit. Nu băuse decât lapte de cocos fermentat, cu niște indigeni, într-una din insule, se gândi. Mâine, îi va trece...

Dar, când se lumină de ziuă, nu se simți mai bine, ci dimpotrivă. Înghiți două aspirine și se duse să-și facă baia rituală de dimineață în

lagună, sperând că apa o va revigora. Dar trebui să-și scurteze scăldatul și rămase pe nisip pradă unei amețeli, cu picioarele moi și capul greu. Cu mare greutate, traversă plaja clătinându-se și se prăbuși pe canapeaua din ramuri de palmier. La prânz, trebui să-și piardă orice iluzie: nu era vorba de o indispoziție trecătoare. Mai luă două aspirine și se duse să se culce, sperând că leacul își va face efectul. Adormi un somn greu și nu se trezi decât când se înnopta.

Când vru să pună picioarele pe pământ, camera începu să se învârtă, dușumeaua să se clatine și Christie trebui să se prindă de masă pentru a nu cădea. Brațul drept era insensibil și mai greu decât plumbul, simțea că-i arde tot trupul, străbătut de dureri și junghiuri intolerabile.

Roșeața inflamației îi cuprinsese tot antebrațul și ajunsese aproape la cot. Așadar, acea neînsemnată înțepătură de insectă, căreia nu-i dăduse atenție, fusese probabil veninoasă, mai periculoasă decât s-ar fi gândit.

Trebui să se oblige să nu cedeze panicii. Instinctul orb de apărare nu-i mai dicta decât o singură linie de conduită. Trebuia să găsească ajutor. Și repede.

De-abia fu conștientă de calvarul care urmă, de marșul interminabil de-a lungul plajei, unde briza călduță îi dădea impresia unui vânt ca gheața peste pielea ei fierbinte, de fiecare pas, de fiecare cădere. Până la urmă parcurse ultimii metri târâș prin nisipul care-i înțepa pielea ca vârfurile unor ace. De-abia își dădu seama că reușise să urce treptele lui Matt, că deschise ușa împingând-o cu disperare. Era aproape complet inconștientă când Matt întoarse spre ea o față stupefiată văzând-o și auzindu-i mormăitul de durere. De-abia își aminti de pata de culoare pe care o făcea cămașa sa când

se repezi spre ea și o prinse, în timp ce se prăbușise deja, incapabilă să mai rămână în picioare o secundă în plus.

Matt de-abia înțelese bolboroseala delirantă pe care încerca s-o scoată, dar își dădu imediat seama de febra care o mistuia. Christie nu mai păstra din acea perioadă decât o imagine confuză și dezordonată. Își aminti, mai târziu, că Matt o făcu să bea și o culcă într-un pat. Își aminti că-l auzise vorbind cu cineva pe care nu-l vedea. Își aminti că văzuse fețe necunoscute care se aplecaseră asupra ei, printre care unul care i se păruse împodobit cu o aureolă de argint. Simți că fusese întoarsă și că i se înfipseseră niște ace. Simțea în special durerea, care o strângea pentru a o zdrobi într-o menghină de oțel.

După asta, deveni complet inconștientă, o inconștiență plină de visuri și de coșmaruri. Mai târziu, mult mai târziu, simți un parfum, parfumul florilor de frangipanier care părea s-o mângâie în valurile plăcute de aer rece care îi scăldau fața. Deschise ochii, îi închise, îi deschise din nou, văzu neclar pereții de culoare verde-deschis, o fereastră deschisă spre aerul pur al dimineții. În sfârșit, mai distinct, mai aproape, văzu trăsăturile celui care o privea cu un aer grav, în picioare la căpătâiul său.

– Așadar, te trezești în sfârșit, îi spuse Matt.

Christie făcu un efort puternic pentru a-și concentra privirea, și-și umezi buzele uscate.

– Unde sunt? întrebă cu o voce imperceptibilă.

– Tot la mine.

Tânăra fată dădu din cap și se strădui să coordoneze noțiunile uitate, de trecut și prezent.

– Și... de când?

– De două zile.

– Două zile?

Vru să se ridice, dar Matt îi puse o mână fermă și blândă pe umăr.

– Fără agitație, fetițo. Să știi că vii de departe.

Christie se supuse, prea slabă pentru a protesta.

– Două zile? reluă ea pe un ton puțin mai sigur. Toate astea din cauza acestei ridicole înțepături de țânțar.

– Nu întru totul. Doctorul Chalmers a găsit și un microb pe care l-ai înghițit. De bine de rău, chiar a reperat tot ce ți-a produs starea. Practic, a petrecut toată noaptea aici și voia să te ducă la clinica sa, dar marea era agitată. Din câte văd, eforturile i-au fost încununate de succes. Mai dormi, Christie, este tot ce este de preferat să faci deocamdată. După aceea, te vei simți mai bine.

Îi puse pe frunte o mână răcoroasă și reconfortantă. Îl ascultă ca un copil și închise ochii.

Când se trezi din nou, era singură. Totul îi părea mai clar și aproape reuși să se ridice pe perne. Deja îi revenise instinctul feminin și-și dădu seama cu durere de părul încurcat și pielea sa uscată și întunecată. Când își puse de bine de rău puțină ordine în coafură, lăsă ochii în jos și avu o tresărire de surpriză văzând că Matt o îmbrăcase într-una din cămășile sale. Mângâind distrată materialul plăcut și mătăsos, se adânci în gândurile sale, înțelese dimensiunea a tot ce trebuise să facă Matt pentru ea de două zile, a abnegației de care trebuise să dea dovadă față de ea. Când bărbatul reveni în cameră, mult mai târziu, Christie remarcă de asemenea florile de frangipanier în cupe de pământ ars și nu îndrăzni să-l privească în față.

Matt puse o tavă pe noptieră și se aplecă spre ea.

– Este timpul să mănânci, spuse pe un ton vesel.

– Matt... A venit Melanie în timp ce... dormeam?

– Da, a venit să-și propună serviciile. Dar n-are mare experiență ca infirmieră, și am preferat s-o trimit înapoi.

Christie dădu din cap fără să răspundă, fără să îndrăznească totuși să ridice ochii.

– Matt... Îmi pare rău că ți-am dat toată această bătaie de cap. N-aș vrea în niciun caz să-ți fac necazuri, Matt. Oare.... îi va vorbi despre asta soției tale?

– Taci și mănâncă, spuse el pe un ton brusc. Vom vorbi după aceea.

Fără să mai adauge nimic, tânăra fată îl ascultă. Când termină prima ceașcă de ceai, pe care o bău cu încântare, Matt își trase un scaun și se așeză la căpătâiul său.

– Și acum, Christie, să punem lucrurile la punct. Nu te pot lăsa să continui să ai o impresie greșită despre situație. Am fost căsătorit, Christie. Dar soția mea a murit acum cinci ani.

Christie îl privi, uluită. Emoțiile dezordonate din ea, o împiedicau să înțeleagă cu adevărat ce tocmai îi spusese.

– Dar.... ea mi-a spus că ești căsătorit. Mi-a spus că ai doi fii...

– Ceea ce este întru totul exact.

– Mi-a spus că toată lumea clevetește în legătură cu noi, că reputația mea și a ta... Oh, Matt! De ce, cum a putut să-mi spună asemenea lucruri? Oare cum am putut s-o cred?

– Știu, știu. Am început să-mi dau seama că se întâmplă ceva, în acea seară. Dar ai fugit atât de repede, încât n-am avut timp să pun lucrurile la punct. Totuși, nu este un secret pentru nimeni.... Ah, iată-l pe doctorul Chalmers!

Sub coama de păr argintiu, doctorul zâmbea văzându-și bolnava atât de bine restabilită. Dar nu se punea încă problema să se dea jos din pat. Febra nu dispăruse și chiar Christie trebui să fie de acord că încă n-o țineau picioarele. După ce-l conduse pe doctor, Matt reveni, îi lăsă niște cărți și-i spuse că restul după-amiezii el trebuie să lucreze.

Tânăra fată chiar nu simți cum trecură orele lungi, trecând de la somnolență la a visa cu ochii deschiși, iar visele nu mai aveau nimic de-a face cu coșmarurile avute. În sfârșit, la asfințit, Matt reveni și-i întinse un suc de fructe rece. Christie întinse instinctiv mâna și-l reținu de încheietură când el se întoarse.

– Nu pleca atât de repede, Matt. Rămâi cu mine.

Bărbatul rămase îndelung nemișcat, întorcându-i lui Christie privirea rugătoare pe care aceasta i-o aruncase. În sfârșit, aproape împotriva voinței sale, se așeză pe pat și-și puse ușor mâna peste ale sale.

– M-ai lăsat singură toată ziua, reluă tânăra fată. Mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă...

Privirea lui Matt rămase totuși la fel de impenetrabilă.

– Ascultă, spuse în sfârșit, nu încerca să-ți faci iluzii. Și ar fi mai bine pentru amândoi să nu-ți faci iluzii în legătură cu mine. Nu, lasă-mă să vorbesc. Poate părea prostesc sau pretențios, dar pari să fi uitat că sunt mult mai în vârstă decât tine, Christie. Am mai multă experiență de viață. Am face amândoi o gravă greșeală dacă am ceda... unui capriciu pasager.

Înainte ca tânăra fată să-și vină în fire, el se ridicase și ieșise din cameră. După plecarea sa, tăcerea păru apăsătoare și Christie nu fu în stare să-și găsească odihna. Bucuria care o cuprinsese aflând

adevărul despre gelozia răutăcioasă a Melaniei dispăruse complet. Matt nu părea să revină s-o vadă, părea chiar că fuge. Îi lăsase tot ce i-ar fi putut trebui, îl auzea venind și plecând din încăperea a cărei lumină se filtra pe sub ușă. Dar noaptea devenea profundă fără ca ea să-i revadă silueta conturându-se în cadrul ușii.

Trebuia să accepte adevărul, așa neplăcut cum era. Se comportase ca o proastă față de Matt. I se aruncase de gât fără jenă, fără măcar să se întrebe dacă nu-i era indiferentă. La început, el se amuzase. Dar acum, îi spusese limpede, brutal, că micul joc se terminase, că nu voia să-și încurce viața cu o copilă ca ea. Ceea ce luase drept un semn de afecțiune din partea sa, nu fusese decât pur și simplu solidaritate umană elementară. Dar acum nu mai avea motiv să abuzeze de ospitalitatea sa. Nu mai avea motiv să-și facă iluzii în ce-l privea. Venise chiar timpul să se întoarcă acasă și să aibă singură grijă de ea. În mai puțin de opt zile, oricum totul se va termina. Nu se vor mai vedea niciodată.

Hotărârea fiind luată, Christie nu vru să piardă timpul până la a o pune în practică. Cu inima bătând, se îndreptă, puse picioarele pe dușumea, și se ridică gata să cadă. Pe pipăite, cu urechile ciulite pentru a percepe cel mai mic semn de viață din partea lui Matt, se încordă de bine de rău, își adună hainele și se îmbrăcă așa cum putu. Desculță, străbătu încăperea și ajunse în liniște pe verandă. Rugându-se să nu facă vreo scândură să trosnească, făcu un pas, apoi altul... Brusc, simți o prezență în spatele ei și își înăbuși un strigăt.

Era gata să se prăbușească simțind brațul care o prinse de talie ca oțelul.

– Ce faci aici? Prostuțo...

– Lasă-mă... Mă duc înapoi. Vreau să mă duc înapoi....

Matt o ridicase deja ca pe un fulg și o puse fără blândețe pe patul de unde se ridicase cu mare greutate câteva minute mai devreme.

– Nu ești nebună, nu? Îți dai seama de ce faci, în starea în care ești?

Ca pentru a se feri de furia sa, Christie ridică un braț în fața chipului său și închise ochii pentru a nu-l mai vedea. Ar fi vrut să moară, să dispară pe loc.

– Lasă-mă, Matt. Du-te! Nu mai pot...

Nu fu în stare să spună mai mult și lacrimile pe care și le stăpânise de atâta timp, începură să-i curgă pe obraji.

– Pentru Dumnezeu, Christie, nu plânge!

Cu un gest instinctiv, se aplecă spre ea, îi netezi părul în dezordine care-i cădea pe brațul ridicat, împiedicând o mângâiere...

– Christie! În ciuda aparențelor, ultimul lucru din lume pe care-l vreau, este să-ți fac rău. Nu face mutra asta. Nu plânge...

– Este cam târziu, nu? Lasă-mă să plec, Matt. Totul este din vina mea...

– Nu, Christie! răspunse cu tărie bărbatul. Nu. Este la fel de mult și a mea. N-ar fi trebuit...

Cu un gest sălbatic, aproape disperat, se aplecă spre ea și-i înăbuși suspinele de pe buze, punându-și buzele peste ale sale, acoperindu-i fața udă cu nenumărate mici sărutări pline de tandrețe, care dăruiau fara să pretindă nimic în schimb. Fără măcar să știe ce făcea, tânăra fată se lăsă în fine să cedeze la ce-i striga instinctul, ridică brațele și-l îmbrățișă, strângându-l lângă trupul său care palpita înfierbântat. Nu se mai gândea la pericol. Nu căuta decât să găsească în sfârșit alinarea durerilor inimii sale rănite. Rămaseră mult timp astfel îmbrățișați, pierduți într-un sărut interminabil, în care se

răspândea extazul unei iubiri mai puternice decât orice. În sfârșit, Matt se desprinse printr-un efort care-l făcu să tremure și-și afundă capul în părul lui Christie, împrăștiat pe pernă.

– Destul! murmură încet. Destul. Este inuman...

– Matt, știi cât de mult te iubesc...

Vocea inocentă și pasionată care-i șopti aceste vorbe la ureche, îl scoaseră în sfârșit din încântare. Aproape brutal, se ridică și-și ațintи asupra ei o privire plină de seriozitate și tristețe.

– Nu, fetițo, nu. Nu mă iubești. Ce iubești tu, este dragostea. Trezește-te, privește realitatea în față. Ai debarcat în ceea ce considerai un paradis la tropice, cu marea albastră, soare, exotism... Vei înțelege repede că nu asta este viața. S-a întâmplat pur și simplu să fiu singurul bărbat disponibil la fața locului, pentru a-ți materializa visurile. Îți va trece repede, foarte repede.

Christie nu răspunse. Cu ochii larg deschiși și mintea perfect limpede, lucidă, îl privea cu neîncredere.

– Vrei să spui că m-am îndrăgostit de primul venit? Așa, fără să mă gândesc?

Matt răspunse printr-un mormăit. În mintea lui Christie, sentimentele se învălmășeau cu un zgomot de tunet. În sfârșit, deveni de un calm ciudat. Acum, vedea lucrurile cum trebuia .

– Spune-mi un lucru, Matt, unul singur. Când mă săruți, când mă ții în brațe, nu este de asemenea pentru că sunt fată, că sunt aici, disponibilă, cum spui tu? Răspunde-mi, Matt. Trebuie să știu ce gândești, dacă vreau să mă pot privi într-o oglindă și să păstrez puțin amor propriu, puțină demnitate...

O profundă tăcere se instală între ei, iar Christie nu îndrăzni s-o rupă. Matt se ridică, străbătu cu pași mari încăperea și rămase

îndelung în picioare, în fața ferestrei cu privirea ațintită spre stele. În sfârșit, cu fața gravă, reveni și se așeză pe pat.

– Nu, Christie. Nu te-am ținut în brațe ca pe o fată oarecare. N-am avut niciodată intenția de a avea cu tine o aventură trecătoare, o aventură fără viitor. Dar răspunsul nu este atât de simplu cum ai vrea...

Ezită și-și drese glasul. Christie își ținu respirația, cu mâinile încrucișate nervos pe cearșaf.

– Am treizeci și șase de ani, fetițo, reluă el. Am doi fii, dintre care cel mai mare are deja zece ani. Este aproape la fel de înalt ca tine. Iar tu, n-ai douăzeci de ani și ai în fața ta toată viața pentru a descoperi ce vrei să faci și cu cine.... Ți-am spus deja, am făcut tot posibilul pentru a te face să înțelegi, Christie, că nu putem avea un viitor comun. Ne despart prea multe lucruri. Și.... țin prea mult la tine pentru a vrea să-ți fac rău, sau pentru a-ți distruge iluziile.

Christie nu făcu niciun gest. Durerea care-i cuprinsese inima era prea vie. Totuși, în același timp simțea o bucurie profundă răspândindu-se, deoarece știa în sfârșit că Matt avea pentru ea un sentiment profund. Cinstea și sinceritatea sa izbucniseră în ce spusese. Nu se înșelase judecându-l. Era demn de dragostea sa.

– Iluziile mele, Matt, spuse ea cu durere, nu le-ai fi putut distruge decât nefiind cinstit. Am fost și sunt impresionată.... Știi, reluă gânditoare, îmi dau seama de schimbările intervenite în mine de când am sosit la Kelindo. Înainte, nu mi-aș fi putut imagina vreodată că i-aș putea spune unui bărbat ce ți-am spus în seara asta... Oare tu ești cel diferit de alții? Eu m-am schimbat în asemenea măsură? Viața mea trecută îmi pare de acum un vis. Nu mai pot să trăiesc într-un vis, Matt...

Bărbatul se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte.

– Dormi, micuță Christie.

Somn ușor. Când vei uita toate astea, vei vedea că viața nu este un vis.

Și vei deveni adevărata Christie Irvine pe care încă n-o cunoști. Așa cum încă nu ești.

Capitolul 9

Clipa de care se temuse atât de mult sosise. Matt puse capacul peste ladă și se întoarse să ia un ciocan și cuie.

– Asta este tot? o întrebă. Mi se pare că nu lipsește niciun lucru...

Christie făcu pentru ultima dată înconjurul încăperii, atingând obiectele și mobilele pe măsură ce se apropia de ele.

– Las totul exact cum era în acea clipă, spuse cu o voce gâtuită.

– Oare intenționezi să te întorci?

– Niciodată, spuse cu un râs care suna fals. Voi revedea această încăpere așa cum este, mi-o voi imagina cum se umple încet de praf, sau mai degrabă de mucegai. Păianjenii vor reveni și vor învălui totul în pânzele lor...

Nu-și putu stăpâni un tremur convulsiv.

– Christie...

Vei uita toate astea. Vei uita, vei vedea.

Matt îi puse blând o mână pe umăr. Christie se întoarse și buzele îi tremurau încă.

– Nu, Matt, nu... Altfel, nu mă voi mai putea controla...

Îl părăsi brusc, trecu în bucătărie, în lunga anexă în care unchiul Noll își instalase biroul și stocul de scoici, se prefăcu că verifică dacă nu uitase nimic, deși o făcuse de sute de ori în aceste ultime trei zile. Când în sfârșit se întoarse, reușise să se stăpânească. Matt o aștepta pe verandă, alături de cutia bătută în cuie și etichetată gata de plecare.

– Sosește vasul, îi spuse el.

Christie, chiar ești hotărâtă să iei avionul singură? Nu vrei să te însoțesc?

– Nu, Matt, este mai bine așa. Lonnie va veni cu mine și se va ocupa de bagaje.

Era încordată, tensionată și se prefăcu absorbită în a scotoci în poșetă, pentru a vedea dacă avea biletul și pașaportul. Voia să fie curajoasă.

Cabotierul acostă și silueta plinuță a lui Lonnie sărise deja pe uscat. Lui Christie nu-i mai rămăseseră decât câteva clipe de petrecut cu Matt. Respiră profund și întinse mâna cu un gest stângaci.

– Bun, ei bine... mulțumesc, Matt, mulțumesc că m-ai ajutat să-mi pregătesc lucrurile și.... și...

Privirile li se întâlniră și Christie își pierdu tot curajul pe care și-l adunase cu trudă de câteva minute. Înghiți cu greu, gata să izbucnească în suspine.

– Ai să-mi scrii? bâigui ea. Cel puțin, n-ai să uiți?

Matt își puse mâinile pe umerii tinerei fete și zâmbi:

– Scriu oribil, dar nu voi uita. Drum bun, fetițo...

– La revedere, Matt. Adio...

Totul merse foarte repede. Luntrașii îmbarcară cutia mare, Lonnie o luă pe Christie de braț cu amabilitate.

Motorul gâfâia deja și se îndepărtă de Kelindo. Christie avu senzația dureroasă că ceva se termina inevitabil; o pagină din viața sa se întorsese și nu va mai reveni niciodată. Știa de asemenea că o parte din ea însăși, poate cea mai bună, rămăsese pentru totdeauna cu silueta masculină înaltă, rămasă în picioare pe debarcader și care-i făcu un ultim semn înainte de a se întoarce și a se îndepărta, de a se îndepărta pentru totdeauna.

Din fericire pentru Christie, îndată ce puse piciorul pe chei la Tamautoa, nu mai avu timp să se gândească la nimic.

Înainte de a se duce direct la aerodrom, Lonnie Teyburn făcu un scurt ocol pentru ca ea să-și ia adio de la Ben Cope. Ajungând la micul teren, de cealaltă parte a insulei "Lăcusta" – cum fusese supranumit micul bimotor care făcea legătura între insule – era deja aproape gata de plecare.

Clienții obișnuiți schimbau glumele uzuale cu pilotul. Tot ca de obicei, exista o întârziere de ultim minut, provocată de data aceasta de căutarea frenetică a unei cutii cu pui vii, care călătoreau în compania unui băiețel speriat. În sfârșit, "Lăcusta" făcu să se audă huruitul motoarelor și elicele începură să se miște. Câteva clipe mai târziu, aparatul se ridică greu în aer.

Femeia grasă, între două vârste, pe care Christie o avea ca vecină, părăsise Fidji foarte devreme în acea dimineață, pentru o legătură cu un zbor direct din Anglia. Oboseala unei călătorii lungi o făcuse irascibilă, ceea ce, la drept vorbind, era scuzabil. Din nefericire pentru necăjita Christie, imobilizată între hublou și talia impozantă a vecinei, aceasta era de asemenea extrem de guralivă. Încă de la decolare începu să se lamenteze, mai ales în legătură cu "Lăcusta". Făcu expuneri interminabile asupra confortului rudimentar,

comparat cu luxul Boeingurilor pe care obișnuia să le ia și nu se dădu în lături să critice sever inadmisibilele pierderi de timp ale acestei călătorii. Deoarece, ca o justificare a numelui, "Lăcusta" zbura aproape la rasul valurilor și ateriza în cele mai mici insulițe ale arhipelagului. Firește, doamna cea grasă nu știa faptul că avionul reprezenta pentru locuitorii acestor insule singura legătură cu lumea exterioară. Dar nefericita doamnă Amalia Bane nu se preocupa decât de propriul confort și nu acorda niciun interes celui al altora.

În timp ce doamna Bane profera acuzații, Christie nu avea altă alegere decât să asculte pasivă, de altfel indiferentă la cuvintele necruțătoare ale doamnei grase. Află, împotriva voinței sale, că doamna va petrece o vacanță lungă cu fiul său pe o insulă mică despre care Christie nu auzise vorbindu-se vreodată, dar care, după cum povestea pisăloaga sa vecină, conținea adevărate bogății de minereuri strategice. Fiul său era sufletul întregii afaceri. Fiul său era un om care se spetea muncind. Fiul său își construise o vilă luxoasă, prevăzută cu tot confortul. Fiul său avea planuri mari pentru dezvoltarea turistică și imobiliară a insulei. Fiul său făcuse să se construiască un hotel.

Și fiul său va face să se mărească terenul de aviație pentru ca cele mai mari avioane să poată ateriza acolo... Dar ei nu-i plăcea deloc, în special soția sa. Deoarece fiul său, în ciuda tuturor perfecțiunilor, comisese greșeala considerabilă de a se căsători cu o americană. Iar doamna Bane nu putea suferi americanele. Acestea sunt atât de așa, și atât de pe dincolo...

Exasperată de toată această vorbărie și de acele prejudecăți ridicole, Christie nu se putu stăpâni să întrerupă valul discursurilor acide ale doamnei Bane, remarcând că ea cunoscuse personal

americance și le găsise fermecătoare, inteligente, simpatice și deloc snoabe.

– Se întâmplă, desigur, admise doamna Bane cu un oftat de regret.

– Și sunt convinsă că atunci când o veți cunoaște mai bine pe nora dumneavoastră, o veți aprecia la justa sa valoare. La urma urmei, a știut să-i placă fiului dumneavoastră...

Surprinsă de această rezistență neașteptată, doamna Bane întoarse o privire pătrunzătoare spre obraznica sa vecină și, părând să-i remarce pentru prima dată prezența, o măsură cu toate aparențele unui dispreț profund.

– Îmi pari foarte tânără pentru a călători atât de departe de casă, micuțo. Oare ce faci prin aceste regiuni? În vacanță?

Atunci urmă un interogatoriu în toată regula și, pentru a nu fi complet nepoliticoasă, Christie se strădui să răspundă cât de laconic putu. Dar nu avea forța de a-i ține piept doamnei Bane. Puțin câte puțin, aceasta din urmă îi smulse destule frânturi din povestea sa pentru a reconstitui și a trage concluzii foarte personale.

– Adevărat? Singură pe o insulă pustie? Pff... Tinerii de astăzi sunt foarte ciudați. Cât despre unchiul dumitale, dacă-mi pot permite, trebuie să fi fost o persoană... puțin obișnuită, dacă dau crezare la ce mi-ai spus. Ce se întâmplă? strigă ea brusc. Avionul tocmai se zgâlțâi brutal, în timp ce motorul își schimbă regimul.

– Un gol de aer, fără îndoială, răspunse Christie ca o călătoare blazată. Nu-i nimic, nu va dura.

– Sper! se lamentă zgomotos doamna Bane cu un oftat de exasperare. Dacă aș fi știut că această călătorie va fi atât de neplăcută, n-aș fi acceptat niciodată să...

Panica cea mai deplină încremenise pe toată lumea. Brusc, la fel de brutal cum se oprise, motoarele porniră iar cu sughițuri și bubuituri. Atunci, din toate gâturile se ridicară strigăte de groază, într-un vacarm de nedescris. Avionul se clătinase ca pe o mare dezlănțuită. Cușca aceea cu pui, îmbarcată în ultimul moment și așezată lângă ușă, alunecă pe aleea centrală cu un trosnet puternic. O voce tare și plină de autoritate încercă să se facă auzită la celălalt capăt, de partea postului de pilotaj, fără să reușească să învingă vacarmul. Printr-o minune, se pare, avionul se redresă. Apelurile vocii se făcură în sfârșit auzite peste strigătele înspăimântate. Un bărbat înalt și solid stătea în picioare în față și respinse cu piciorul cutia cu pui.

– Fără panică! strigă el. Legați-vă centurile și lăsați capetele în jos!

Strigătele de groază redeveniră mai puternice. Unii pasageri ascultară docili, alții erau încremeniți, incapabili să facă vreun gest. De undeva se auzea un copil plângând.

– Tăceți! strigă bărbatul solid. Vom face o aterizare forțată. Este o pană de injector, nimic serios. De douăzeci de ani, compania n-a pierdut încă niciun pasager și nu va începe acum! Luați loc, legați-vă centurile și păstrați-vă calmul. N-aveți de ce să vă temeți.

Potoliți, pasagerii tăcură și în cabină se făcu iar liniște. O liniște supranaturală, subliniată de-abia de șuieratul vântului de-a lungul fuzelajului. Avionul pierdea rapid din altitudine și albastrul mării se grăbea în întâmpinarea sa. Livizi, îngroziți, pasagerii așteptau șocul groaznic, pregătindu-se să fie înghițiți de valuri. Unii spuneau rugăciuni în șoaptă.

Christie își legase centura și-și protejase capul cu amândouă brațele îndoite. Cu mintea golită ciudat de orice gând, aștepta. Când

în cele din urmă surveni șocul, era gata să întâmpine întunericul neantului cu un sentiment de ușurare. Dar întunericul nu veni. Dimpotrivă, lumina părea mai vie și era însoțită în mod curios de o senzație foarte plăcută de plutire. Aceasta fu întreruptă subit de un zgomot puternic de ruperi și de o zguduitură. Totuși, nici Christie, nici ceilalți nu avură sentimentul imediat de amenințare.

– Dumnezeule! strigă o voce exasperată. Probabil că una dintre elice a deschis burta avionului spre coralul ăsta blestemat!

Salva de înjurături care scăpă atunci din mai multe guri păru să ușureze groaza pasagerilor. Dar un element nou veni imediat s-o înnoiască.

– Apă! Apă! Ne scufundăm!

Într-adevăr, dușumeaua cabinei începuse să se acopere cu apă de mare, iar bărbatul solid trebui să-și sporească strigătele pentru a se face auzit. În cele din urmă, avertismentele și apelurile sale la calm avură câștig de cauză. Parcurse bălăcindu-se toată lungimea cabinei și explică situația. Avionul fusese înțepat de un recif de corali și eșuase, ca o banală pirogă pe un fund ridicat, unde nu erau mai mult de treizeci de centimetri de apă. Nu exista niciun motiv de panică, deoarece era imposibil să se scufunde, sau să se înece. Nu mai aveau decât să aștepte cu răbdare ajutoare și cel mai sigur era să rămână mai degrabă liniștiți în avion, decât să riște în ambarcații de salvare. Exista cu ce să fie hrănită din plin toată lumea. Ceea ce se abținu cu grijă să anunțe, totuși, era că pilotul își luxase un umăr și că radioul nu se putea folosi...

Acum, când orice pericol imediat era îndepărtat, pasagerii se resemnară ușor cu soarta lor. Se legară prietenii și patru bărbați începură o partidă de pocher animată. Dar curând fu evident că

soarele devenea cel mai de temut inamic. Se deschiseră ușile, dar aerul circula prost și fuzelajul deveni curând un adevărat cuptor.

Primele ajutoare se observară la patru ore de la sosire, de altfel fără să poată face nimic, deoarece refluxul nu permitea niciunei ambarcațiuni să se apropie de recif. După ce trecu primul entuziasm, dispoziția deveni din nou sumbră.

Unii pasageri voiau să iasă, să ajungă la cea mai apropiată insulă înotând. Dar bărbatul solid, care până la urmă fu recunoscut ca fiind copilotul, se opuse cu fermitate: era mai bine să fiarbă la soare, decât să riște o întâlnire cu un rechin.

Soarele era la zenit și ardea ca toate focurile iadului când Christie puse în sfârșit piciorul pe uscat. Un melanezian, care i se păruse înalt ca o statuie, o prinse în brațe cu un zâmbet mai strălucitor decât razele soarelui, o duse mai întâi, cu alții, la umbra unor cocotieri. Apoi, o flotilă de pirogi își croiră drum printre valuri cu o viteză amețitoare, sub impulsul pagaielor mânuite de zeci de brațe de culoarea bronzului, care luceau de transpirație ca și când fuseseră acoperite de ulei auriu.

Spre apusul soarelui, toată lumea se afla pe o insulă cu numele Aramura.

"Hotelul negustorilor" putea fi cu greu numit hotel de turism. De fapt, își merita numele, deoarece în general nu primea decât rarii negustori suficient de îndrăzneți pentru a se aventura până acolo și a se acomoda cu cel mai rudimentar confort oferit de local. Insula fusese scurt timp trezită din amorțeala sa seculară în timpul războiului din Pacific, din anii patruzeci; nu mai servea decât ca escală rarelor cargouri venind s-o viziteze din când în când pentru a prelua producția de miez de nucă de cocos decorticat și a descărca

aprovizionarea necesară populației puține. Pista de aviație din ciment, părăsită de militari, se deteriorase încet sub asaltul vegetației tropicale.

Avionul sinistrat transporta optsprezece călători și "Hotelul negustorilor" nu avea în total decât cinci camere, fără nici urmă de baie. Foarte repede, natura umană ieși în evidență. Naufragiații europeni, uitând de minunea căreia îi datorau salvarea vieții, se lăsară pradă reproșurilor înverșunate legate de lipsa de confort a adăpostului temporar. Cum, nu era nici măcar un șef bucătar care să le pregătească mesele? Cum vor supraviețui într-o baracă din scânduri, acoperită cu tablă ondulată ruginită? Oare de ce nu venise deja o flotă de nave și de avioane cu reacție pentru a-i scoate din acel infern?

Și mai speriat decât clienții săi fără voie, proprietarul făcu tot ce putu pentru a le da o masă improvizată cu resurse locale. În acest timp, copilotul discută cu autoritățile portuare și veni să le dea vești pasagerilor instalați de bine de rău în holul încărcat cu palmieri plăpânzi, în ghivece pline de praf.

– Mâine dimineață, la prima oră, va veni să ne ia un vapor. Da, am putut transmite toate mesajele dumneavoastră. Și acum, doamnelor și domnilor, odihniți-vă puțin, este tot ce puteți face mai bine.

Pasagerii fură înghesuiți în trei sau patru camere. Se scoaseră toate saltelele, chiar și cele din paie. Unii se mulțumiră cu fotoliile din ramuri de palmier din hol. Epuizată, Christie se afla cazată cu doamna Bane, care nu mai spunea nimic și o femeie tamili cu doi copii. Nerestabilită complet după boală, nu reuși să închidă ochii aproape toată noaptea. Gândurile îi reveneau irezistibil spre

bărbatul care-i permisese să deschidă o ușă secretă ducând în cele mai ascunse colțuri ale sufletului său și care, imediat după aceea, îi luase cheia.

Nu se mai putea gândi la viitorul său cu Matt Denham și perspectivele erau descurajante, goale, întunecate ca neantul. Înainte ca somnul să-i aducă în sfârșit uitarea binefăcătoare, Christie petrecu cele mai lungi și mai triste ore pe care le trăise vreodată, sufocându-se în cămăruța lipsită de aer, între sforăiturile sonore ale doamnei Bane și scâncetele unui copil.

Pentru ea, se mulțumi să verse lacrimi amare, dar tăcute, de disperare totală.

***

În ciuda asigurărilor date de copilotul solid, trebuiră să aștepte până aproape de prânz înainte ca transportul de salvare să apară la orizont.

Nu mai era vorba de un vapor, ci de un hidroavion militar, ceea ce pasagerilor le era indiferent, atâta timp cât era vorba de un mijloc de a evada din închisoarea lor.

Solidul copilot se grăbi în întâmpinarea celor doi ofițeri în uniformă albă cu galoane aurii și-i conduse spre holul hotelului, unde adunase toată trupa.

La vederea celor doi salvatori, moralul crescu ca prin farmec și glumele începură să apară pe toate buzele.

Dar lucrurile nu erau atât de ușoare pe cât speraseră naufragiații.

În prealabil, li se anunță că vor fi duși la Fidji, de unde avioane speciale sau curse regulate îi vor duce la destinația normală.

Doamna Bane era într-o criză de furie.

Nu, ea nu voia să se întoarcă la Fidji. Venea din Fidji. Voia să meargă la Manea și nicăieri în altă parte; și pretindea să afle imediat ce intenționau să facă aici subalternii iresponsabili pentru a-i satisface pretențiile legitime de pasager cu tarif întreg. De altfel, vor avea vești de la fiul său...

Cei doi ofițeri se arătară plini de răbdare. Încercară s-o facă să gândească, își dădură osteneala să-i explice că acum singurele lor funcții erau să procedeze la salvarea pasagerilor în situație critică și că nu aveau nicio obligație să se substituie zborurilor companiilor aeriene regulate și civile, pentru că ei erau militari. O asigurară pe doamna Bane că simpatizau din tot sufletul cu victimele inocente ale accidentelor nefericite care le provocau asemenea perturbări în program... Până la urmă răbdarea le ajunse la limită și tonul lor deveni mai incisiv.

Poate doamna prefera să-și încheie călătoria pe vapor. Insula era, o dată pe lună, în legătură cu cargourile care veneau să îmbarce recolta de miez de nucă de cocos. În acest caz, se va putea face ce este necesar. Viitoarea legătură era peste trei săptămâni.

"Doamna" capitulă, fără nici cea mai mică bunăvoință, cu însoțirea de oftaturi și bombăneli asupra incapacității congenitale a funcționarilor.

Dacă "Fiul său" ar fi fost așa, niciodată economia Pacificului n-ar fi beneficiat de luminile sale...

Când totul părea să intre în normal, tânăra mamă tamili o succedă brusc. Încurajată de revolta doamnei Bane, declară răspicat

că nu va mai putea suporta o secundă în plus încercarea intolerabilă de a se mai afla într-o mașină zburătoare și că jura solemn să nu mai pună vreodată piciorul acolo. Dacă trebuia, va aștepta șase luni, dar niciodată, absolut niciodată nu va mai încredința viața ei și a urmașilor săi aripilor acestor mașinării pe care cu siguranță zeii nu le binecuvântaseră.

Copilotul era gata să facă o criză de apoplexie. Atunci, în mod ciudat emoționată de această suferință mai profundă decât a sa, doamna Bane își simți brusc trezindu-se un instinct maternal pe care nu și-l putea oferi cu generozitate în absența "Fiului său!" O luă imediat pe tânăra mamă speriată sub aripa sa protectoare, o alină, îi spuse cuvinte liniștitoare. Comentă că avea perfectă dreptate să nu mai aibă încredere într-o companie mizerabilă de avioane ruginite și cu piloți incapabili să facă diferența dintre dreapta și stânga – ceea ce era gata să-i provoace o criză de nebunie mortală copilotului, care deveni cărămiziu – dar că-și putea cu siguranță încredința viața în mâinile pricepute și calificate ale acestor buni piloți militari, ale căror uniforme strălucitoare atestau calificarea și conștiința lor profesională.

În acest timp, un tânăr inginer malaesian încerca la rândul său să-l convingă pe copilotul cel solid că făcuse deja ce trebuia pentru a părăsi Aramura prin propriile mijloace.

Liniștit când văzu că revolta părea să fi dat chix, copilotul se întoarse atunci spre Christie și-i provocă un șoc căruia ea nu-i putu bănui nici cauza, nici originea. Din spusele sale, tânăra fată nu va pleca împreună cu ei.

– Acestea sunt ordinele, domnișoară Irvine. Sunteți domnișoara Irvine, nu-i așa?

Christie dădu din cap, mută de stupefacție. Nu putea fi decât o greșeală, o neînțelegere uimitoare. În sfârșit, venindu-și puțin în fire, discută, rugă, luă ca martori cei doi piloți militari care nu îndrăzneau să spună nimic, cu un aer îngrijorat.

– Haideți, fără panică, o liniști copilotul solid de pe "Lăcusta". Totul este aranjat.

Am primit instrucțiunile adineaori. Domnul Lim, aici prezent și dumneavoastră, trebuie să rămâneți aici și să așteptați. Transportul dumneavoastră va sosi puțin mai târziu.

– Dar de ce? întrebă Christie, gata să plângă. De ce eu? Nu înțeleg...

– Nici eu, replică bărbatul cel solid cu un aer exasperat. Dar ordinele sunt ordine.

Mi s-a spus că trebuie să așteptați, veți aștepta, punct. Și nu vă îndepărtați de hotel, ați înțeles?

De când durau aceste discuții, piloții militari dădeau semne de nerăbdare. Cel mai în vârstă îi făcu un semn celui mai tânăr.

– De acord, s-a discutat destul, răspunse acesta din urmă. Să mergem...

La acest semnal, călătorii se ridicară cu murmure de ușurare și ieșiră din încăpere unul câte unul, cu brațele încărcate cu bagaje. Curând nu mai rămăseseră decât Christie și inginerul malaizian.

În clipa în care părăsi holul și se alătură pasagerilor, cel mai în vârstă dintre aviatori ezită văzând mina tulburată a lui Christie, care asista la exod; după câțiva pași, reveni spre ea.

– S-ar spune că nu vă surâde să mai așteptați? o întrebă cu un zâmbet. Dar n-aveți de ce să vă speriați.

Nu veți fi uitată, liniștiți-vă...

– Sper că nu, răspunse tânăra fată cu o voce gâtuită.

– De altfel, mi se pare că sunteți singura călătoare cu destinația Anglia?

Christie aprobă din cap, aproape gata să-l roage pentru ultima dată să nu țină seama de acele ordine misterioase și de neînțeles și s-o ia cu ceilalți. Dar el se grăbi și puse părintește o mână pe umărul său:

– Cu siguranță asta este, spuse cu un aer atotștiutor. Vă va permite să câștigați o zi, ca și inginerul. Cred că el trebuie să ducă urgent piese de schimb la Manea, pentru o mină sau ceva de genul ăsta. Societatea trimite un avion special pentru a-l lua.

– Și pe mine?

– Veți vedea, totul va fi foarte bine, spuse pilotul cu un zâmbet larg.

Nu este mai mult de o oră de la Manea la Papeete. Și ajunsă la Papeete, sunteți practic acasă...

Practic acasă!... Cu siguranță, voia să spună că tânăra fată va găsi acolo marile linii internaționale. Dar noțiunile de distanțe și de timp deveniseră de neînțeles pentru Christie, care se simțea prea tulburată de evenimentele din ultimele ore, pentru a-și păstra luciditatea.

– Veți câștiga chiar două zile! o anunță pilotul pe un ton triumfător. În acest moment, la Fidji este încă ieri. Așa că, vedeți...

Christie reuși să-i adreseze un biet zâmbet, prea epuizată pentru a asimila subtilitățile fuselor orare și misterele acelor zile întregi care apăreau și dispăreau ca prin farmec la simpla trecere de o linie imaginară pe o hartă. Cu un gest al mâinii pilotul făcu adio, adăugând o privire care se voia încurajatoare. Curând, dispăruse în

fugă pentru a se alătura micii procesiuni care începuse să se îmbarce în hidroavion.

Acum, că plecaseră toți, hotelul părea pustiu și Christie nu-și putu stăpâni un frison de teamă când auzi hidroavionul decolând. Era singură, abandonată pe o insulă necunoscută. După toate aparențele, inginerul malaesian nu era nicăieri și cele două lăzi care conțineau prețioasele piese a căror grijă o avea, erau invizibile. Oare se îmbarcase într-un avion special?

Ea fusese abandonată fără speranța de a revedea civilizația, cel puțin o lună, până la trecerea viitorului cargou? Oare cum va trăi până atunci? Își cheltuise aproape toți banii pentru a-și plăti biletul până la Londra...

Orele treceau, interminabile. Acea doamnă Bane, își aminti, nu mergea chiar la Manea?

Cum se făcea că i se refuzase avionul inginerului? Nu era lucru curat în toate astea și era cu siguranță victima unei greșeli imense... Umil, directorul hotelului veni să-i propună o masă pe care ea o înghiți distrată, mai mult pentru a rupe monotonia după-amiezii, decât pentru a-și potoli foamea pe care n-o simțea. Era încă devreme și soarele ardea nemilos. Christie era din nou singură, deoarece însuși hotelierul dispăruse în mod misterios. Atmosfera închisă din holul hotelului îi deveni curând insuportabilă. Numărase toate scorojelile zugrăvelii verzui, toate ramurile de palmier prăfuite, toți palmierii din ghivece. Citise și recitise revistele vechi, pe jumătate rupte care se îngrămădeau pe masa joasă... Nemaiputând să suporte inactivitatea, se ridică și ieși.

În calitate de paradis tropical, Aramura era departe să egaleze Kalinda, se gândi cu strângere de inimă. Neștiind unde să meargă, se

întoarse spre soare și merse fără țintă de-a lungul țărmului. Cele câteva bărăci acoperite cu igrasie și mucegai care o mărgineau nu mergeau mai departe, iar drumul de pământ se pierdea foarte repede în nisip și ierburi arse de soare. Mai departe, cheiul din lemn căruia îi lipseau o jumătate din stâlpi, ducea la un fel de teren mocirlos.

Christie se întoarse din drum și trecu din nou prin fața hotelului. Drumul se îngusta rapid pentru a se deschide la șes. Porni pe el fără să se gândească, fără țintă și aproape imediat se află pe marginea unui fost teren de aviație construit în timpul războiului.

Contemplă neîncrezătoare spectacolul care i se oferea. Niciun avion nu s-ar putea așeza vreodată deasupra, își spuse. Betonul pistei era despicat de crevase lungi între care creșteau iarbă și tufișuri. Un copac se înălța chiar în mijloc. Pretutindeni, vegetația își reintra în drepturi.

De cealaltă parte a pistei era un bloc de beton. Un motor ruginit era acoperit de flori.

Parfumul de franipanier înmiresma aerul, aducându-i lui Christie accese de nostalgie.... Își reveni brusc, se întoarse și porni din nou pe cărare în direcția țărmului.

O urmă până în clipa în care ajunse la liziera unei plantații de palmieri, bine întreținută. Acolo fu prima urmă de ordine și activitate pe care o văzu pe insulă. Recunoscu în depărtare rândurile de suporturi pentru uscat miezul de nucă de cocos. O flotilă de pirogi era ancorată lângă țărm, în fața unui sat din colibe de paie.

Se așeză la răcoare, sub niște ferigi arborescente, cu ochii în gol. Când auzi zgomotul de deasupra capului, nu înțelese imediat despre ce era vorba.

Elicopterul cobora foarte repede; făcu o scurtă pauză deasupra liniei de arbori și dispăru într-un luminiș. Christie se ridică dintr-o săritură și începu să alerge pe plajă. Un elicopter! Desigur, un avion n-ar fi putut ateriza vreodată! Aterizase probabil pe pista veche și ea nu fusese acolo! Speriată, respirând greu, alergă cât de repede putea, cu inima bătând să-i spargă pieptul, sub bluza subțire, udă de transpirație. Epuizată de efort, nu reuși să mențină viteza și trebui să încetinească...

Era la mai puțin de o sută de metri de luminiș când văzu elicopterul decolând din nou.

Se opri brusc îngrozită, și-l privi ridicându-se în aer asemenea unei insecte uriașe.

Cu ochii ieșiți din orbite, începu să scoată strigăte inutile de neauzit din cauza zgomotului puternic al rotorului, agitând brațele cu disperare. Când înțelese zădărnicia eforturilor sale, se prăbuși la pământ...

Nu, se gândi ea, nu mi se poate întâmpla mie. De ce a plecat atât de repede?

Nu rămăsese la sol decât un minut, cel mult două. De ce m-am îndepărtat, de ce n-am fost acolo? De data aceasta, sunt cu totul abandonată...

Mult, foarte mult timp mai târziu, se ridică și-și reluă clătinându-se mersul printr-un adevărat coșmar.

Umiditatea, insectele bâzâitoare care o chinuiau, epuizarea după cursa nebună și mai mult, după tragica decepție, o lăsaseră fără puteri. Corpul nu-i mai era decât o cochilie goală, din care dispăruse orice dorință de a trăi. Scândurile pline de mucegai ale "Hotelului negustorilor" îi apărură ca un miraj care se va risipi în aer, îndată ce

va ridica mâna... Tot ce i se întâmpla nu putea să fie decât un vis urât, impus de vreun geniu rău. Se va trezi, va uita toate aceste renghiuri pe care i le jucau imaginația. Ca cel de a o face să audă o voce pe care n-o va putea uita niciodată.

Pradă unei amețeli, cu capul învârtindu-se ca un carusel necontrolat, pătrunse în holul hotelului care, după lumina orbitoare de afară, i se păru un puț întunecat. Ochii nu vedeau nimic, dar în urechi îi răsună încă o dată sunetul vocii familiare, al vocii lui Matt Denham care vorbea cu calmul ironic pe care-l cunoștea atât de bine:

– Ei bine, fetițo, s-ar spune că atragi catastrofele!

Capitolul 10

Ca lovită de trăsnet, Christie rămase nemișcată în prag. Treptat, ochii i se obișnuiră cu întunericul și, distingând formele, recunoscu silueta. Nu, nu visa!

– Matt! Ești chiar tu?

Vocea nu-i era decât o exclamație surdă, aproape un murmur.

– Vino și constată singură.

De-abia avu timp să-i întindă mâna, că tânăra fată era deja lângă el, în brațele sale, acoperită toată de acel adăpost unde se simțea în sfârșit protejată de incoerențele unei lumi care nu-i oferea decât pericole și absurditate. Scuturată de suspine convulsive, încercă să-i spună totul, temerile și disperarea sa.

– .... și am crezut că elicopterul a plecat fără mine. Nu mai știam ce să fac, credeam că am ratat singurul mijloc de a pleca...

Își afundă și mai adânc fața la pieptul cald și liniștitor al lui Matt și trebui să-și întrerupă cuvintele fără șir.

– Și credeai că toată lumea te-a uitat pe insulă? Sărmană micuță, Christie!

Îi ciufuli părul cu tandrețe, într-o mângâiere care o tulbură.

– Mi-e cu neputință.... începu Christie.

Dar un nou gând, mult mai descurajant o lovi ca un pumn și o făcu să revină brusc la realitate. De ce se lăsase și se lăsa încă în brațele aceluia care fără să-i lase nicio speranță, o alungase din viața sa?

Se eliberă din îmbrățișarea lui Matt cu un gest convulsiv și se dădu cu un pas înapoi. Visul se încheiase. Fusese un vis frumos, dar nu era făcut pentru ea. Înghiți cu greu și se străduí să-și revină.

– Iartă-mă Matt, spuse tânăra fată. Nu voiam să cedez astfel. Dar...

Se sili să zâmbească și-și reluă respirația.

– Erai ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd aici, spuse cu o voce tremurătoare.

– Adevărat?

Își reluă tonul ironic. Cu o mână fermă, el îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și o întoarse spre lumină.

– Cel puțin n-ai fost rănită? N-ai pățit nimic, când a căzut avionul?

– Nu. A fost o adevărată minune. Unele persoane au avut niște vânătăi, pilotul și-a luxat un umăr. Dar n-au fost alte victime, decât puii, cred...

Curajul o părăsi și nu-și putu stăpâni un nou tremur. Matt îi lăsă fața și se îndreptă spre tejgheaua numită pompos "Recepție" unde agită cu autoritate clopoțelul care chema. Din instinct, Christie îl urmă.

– Dar, Matt.... nu mi-ai spus cum ai aflat.... Ai venit cu elicopterul acela?

– O clipă! o întrerupse cu autoritate. Am nevoie să beau ceva și, cu mina pe care o faci, ai și mai multă nevoie decât mine.

Oare nu este nimeni în baraca asta? strigă cu o voce de stentor.

O perdea din mărgele se dădu la o parte și proprietarul își făcu apariția. Matt comandă două whiskyuri duble, luă paharele și o conduse pe Christie spre singurul colț aproape liniștit, o masă lângă fereastră, la celălalt capăt al holului. Soarele se filtra prin crăpăturile obloanelor, brăzdând chipul lui Matt cu umbre mișcătoare, care nu puteau ascunde gravitatea expresiei sale. Cu un gest autoritar, îi făcu semn lui Christie să bea. Docilă, aceasta se supuse.

Lichidul de culoarea ambrei părea agitat de o furtună, atât de puternic îi tremura mâna. Îi era teamă să întoarcă prea mult privirile spre Matt, să nu fie decât un vis gata să se destrame, care încă o chinuia. Nu, totuși, totul părea real... Arsura alcoolului o aduse cu picioarele pe pământ. Se sufocă și își stăpâni un râs nebunesc.

– Este un tratament șoc, sau încerci doar să devin inconștientă? îi spuse printre sughițuri.

– Nu, răspunse Matt cu severitate. Încercam doar să împiedic reacția care trebuia să se producă, sau măcar s-o minimalizez... Bea. Nu spune nimic. Așteaptă să ai din nou culori în obraji...

Tânăra fată nu-și dăduse nici măcar seama de starea sa. Era într-adevăr în pragul unei crize de nervi, dar calmul și autoritatea lui Matt își făceau efectul. Ascultătoare, ridică paharul, luă o nouă înghițitură de whisky, apoi alta. Atunci începu să-i simtă căldura răspândindu-se în ea, să încerce un sentiment de relaxare încurajatoare. Încă o înghițitură lungă și își goli paharul.

Matt și-l terminase deja pe al său și se duse imediat la tejghea să fie umplute din nou. Punându-le pe masă, începu să vorbească înainte ca tânăra fată să-i poată pune întrebări.

– Elicopterul va veni să ne ia, dar deocamdată duce pe cineva.

L-a luat pe inginer să-l ducă la Manea, așa că avem mai multe ore înaintea noastră. Ar trebui să profiți și să dormi puțin.

– Să dorm? Să dorm după tot ce...

Se străduí să se calmeze și bău o înghițitură de whisky. Atunci remarcă pluralul ciudat din ceea ce tocmai îi spusese Matt.

– Matt, reluă ea, ai spus că elicopterul revine să ne ia. Nu înțeleg... Va trebui să facă două călătorii...

Ideile nu reușeau să se ordoneze în mintea sa obosită. Oftă profund, știindu-se incapabilă să facă față încă o dată durerii profunde de a-și lua adio și care fusese deja foarte greu de suportat. Se forță să-și țintească privirea asupra unei crăpături din obloanele din spatele umărului lui Matt și găsi în whisky ultima tresărire de curaj care-i rămăsese înainte de a relua:

– Ascultă, Matt, dacă vrei să mă însoțești până la Papeete, pentru a fi sigur că iau cu bine avionul, chiar nu merită osteneala, dar.... dar.... nu este cazul să te consideri răspunzător de siguranța mea, doar pentru că ai fost destul de bun pentru a te ocupa de mine când am fost bolnavă la Kalinda.

Fără să vrea, vocea i se frânse, dar se obligă să continue. Dacă se întrerupea și-i arunca o privire, știa că-și va pierde tot curajul.

– În definitiv, am convenit că este mai bine să uităm totul, nu-i așa? Atunci, de ce ți-ai da toată această osteneală, degeaba?

Nu-și dădu seama de mesajul mut care se citea în ochii săi și se opri, epuizată de efort. Pentru a umple tăcerea care urmă, își luă paharul și bău o înghițitură lungă. Găsind în ea un nou acces de energie, ridică ochii pentru a-l privi în față.

– Este adevărat, Matt, reluă ea. Nu este necesar.

– Nu m-am putut împiedica să vin, Christie.

Vocea lui Matt ajunse la ea parcă deformată de nu știu ce filtru ciudat. Un bubuit de tobe îi suna în urechi fără să recunoască în el bătăile înnebunite ale propriei inimi, care făceau să-i zvâcnească venele de la tâmple. Uluită de răspunsul lui Matt, voia să-i strige ceva, să-l rănească, să-l facă să înțeleagă că nu mai putea, nu mai voia să rămână prizoniera acestei situații înșelătoare, disperate, în care dragostea nu-i era împărtășită, că nu mai putea suporta acea barieră invizibilă, dar de netrecut, în spatele căreia el se punea la adăpost. Matt începuse deja să vorbească, pe același ton ciudat de inexpresiv și cu sonorități modificate.

– Noaptea trecută am suferit un supliciu gândindu-mă la tine, întrebându-mă dacă erai rănită, dacă sufereai, dacă-ți era teamă, fără nimeni care să te încurajeze, să te îngrijească....

Se întrerupse o clipă și respiră profund.

– Îmi reproșam teribil că te-am obligat să pleci, reluă cu vocea mai joasă. Dacă n-aș fi fost astfel...

De asta a trebuit să vin.

Undeva în hotel se trânti o ușă. Un curent ușor de aer agită încet perdeaua de mărgele, făcându-le să sune. Apoi, se lăsă liniștea, atât de profundă, atât de deplină, încât Christie se simți sufocându-se. Era atât de contrariată, încât accesul de furie pe care-l resimțise mai înainte domolindu-se, spori în violență. Disperarea o gâtuia, o orbea. Silueta lui Matt, în fața ei, dispăru în spatele unei perdele roșii, apoi albe. Strânse convulsiv pumnii și începu să bată cu ei în masă.

– N-aveai de ce să vii! izbucni în sfârșit Christie. Spui că ai suferit un supliciu! Dar eu, ce crezi că am simțit? Și nimeni, mă auzi, nimeni nu m-a obligat să părăsesc Kalinda. Mai ales tu!

Se ridică dintr-o săritură, împingându-și scaunul care se clătină și rămase o clipă în echilibru pe două picioare înainte de a se izbi cu zgomot de pământ. Dar Christie nu auzi nici măcar zgomotul asurzitor. Surdă și oarbă, alerga deja spre scară, spre camera pe care o ocupase în ajun. Trânti violent ușa după ea, închise obloanele cu un gest furios și se prăbuși în cele din urmă pe pat, cu fața în cearșafuri, urlând și suspinând cum nu făcuse niciodată în viață.

Mai mult simți decât auzi ușa deschizându-se cu o asemenea violență, încât tremurară pereții. Din trei pași, Matt fu alături și o ridică de umeri, strângând-o atât de puternic, încât o durea.

– Încetează să faci pe proasta! îi strigă. Oare nu înțelegi absolut nimic? Nu înțelegi de ce am venit?

O scutură fără măcar să-și dea seama de forța sa. Când o auzi pe Christie scoțând un strigăt de durere, slăbi brusc strânsoarea și mormăi rușinat.

– Oh, Christie, de ce ești oare atât de vulnerabilă, atât de fragilă, atât de mică încât aproape te-aș putea frânge cu mâinile goale... în timp ce încerc doar să nu te rănesc? Mi-e teamă... teamă de mine, de tine. Privindu-te, înțeleg că nimeni nu ți-a făcut rău vreodată, nimeni decât eu.

– Nu! exclamă tânăra fată. Nu, Matt...

Îl respinse încet și se îndreptă pentru a-i ține piept.

– Nu, Matt, reluă ea. Ți-am spus deja că nu te cred răspunzător de ce mi s-a întâmplat. Încetează o dată pentru totdeauna să te simți inutil vinovat.

Un suspin o întrerupse.

– Nu-mi este rușine de dragostea mea pentru tine, îi spuse. Și n-are de ce să-ți fie rușine că nu poți să mi-o înapoiezi. Dragostea nu

se controlează... Dar ultimul lucru pe care l-aș accepta de la tine sau de la oricine, este mila. Nu vreau mila ta, Matt.

Bărbatul o privea intens, cu ochii plini de fulgere și maxilarele strânse.

– Tot nu înțelegi ce am venit să fac! exclamă el.

Fără o vorbă în plus, o luă sălbatic în brațe și o trase irezistibil lângă el. Sărutul care urmă era o culme a surescitării și nu avea blândețea unui preludiu. Un baraj tocmai se rupsese în el, eliberând torente de forță prea mult stăpânite, de care Christie fu luată ca un înotător care se îneacă într-un vârtej. Strivită de pieptul de oțel al lui Matt, cu capul dat pe spate și respirația tăiată, Christie lăsă să treacă uraganul fără să poată face un gest, nici măcar să înțeleagă limpede ce i se întâmpla. Când în cele din urmă Matt îi dădu drumul, era năucită și prea agitată pentru a reacționa.

Imediat, bărbatul o luă din nou lângă el și-și afundă fața în părul lung în dezordine, pe care-l mângâia cu mișcări bruște, convulsive. În sfârșit, mult mai târziu, gesturile se domoliră, se calmară și Matt scoase un oftat încet, care-l făcu să tremure.

– Iartă-mă, micuță Christie, iartă-mă. Nu voiam să mă comport astfel...

Îi murmura încet la ureche și își regăsiră tandrețea.

– Dacă am venit, reluă el, este pentru că îmi erai prea dragă pentru a te lăsa să scapi. Am avut destulă putere pentru a te trimite înapoi, cu scopul de a-ți salva propria fericire. Dar n-am fost destul de tare pentru a o sacrifica pe a mea...

Christie simțea respirația lui Matt răsunând în propriul său piept. Bătăile inimilor lor se confundau, într-o cursă nebună. Tânăra fată simți o ușoară neîncredere cuprinzând-o, apoi cedând locul altui

lucru, ceva la care nici nu îndrăznise să viseze. Un sentiment atât de nou, atât de încântător, încât ameți. Încet, cu nesfârșite precauții, înălță capul și deschise ochii. Află în fața ei privirea lui Matt, care o măsura cu intensitate, o foame, o necesitate pe care n-o mai văzuse vreodată în privirea unui bărbat.

– Da, am venit, spuse Matt cu o voce lentă și gravă. Am venit să te iau cu mine. Pentru totdeauna.

Cu o îmbinare de tandrețe și autoritate, ridică mâna, îi cuprinse fața și o trase spre el.

– Vrei... șopti el, vrei să vii cu mine?

– Vrei să spui, Matt, vrei să spui că dorești să-ți aparțin? Simți pentru mine...

Se întrerupse. Nu vorbise decât printr-un murmur, dar acel murmur era încă prea puternic pentru a exprima o bănuială cumplită. Oare nu cădea iar victimă unei greșeli îngrozitoare?

Intensitatea privirii lui Matt nu slăbi. O clipă mai târziu, un val de tandrețe veni s-o îmblânzească într-o expresie pe care Christie nu îndrăzni s-o descifreze. Încet, bărbatul înclină capul fără să răspundă la întrebarea mută din ochii femeii căreia nu îndrăznea să-i mărturisească dragostea sa. Dar modul în care mâinile lor se împreunară făcu să treacă între ei curentul unei iubiri în sfârșit împărtășite.

– Nu știi cât de mult... Nici eu însumi n-am știut cât de mult te iubeam, Christie. Până când am aflat vestea acestui accident. Dar trebuie să fie pentru totdeauna. Ești sigură că vrei? La rândul său, Christie înclină capul, înainte de a-și găsi cuvintele.

– Nu m-am îndoit niciodată de sentimentele mele față de tine, Matt. Tu erai cel care se îndoia.

– Da, mă îndoiam. Pentru că nu puteam crede că erau de-ajuns câteva scurte săptămâni pentru a clădi o dragoste durabilă. Pentru că nu voiam să risc să-ți distrug fericirea.

Îi dădu drumul încet, lăsându-și mâinile cu regret să se oprească pe umerii săi.

– Christie, reluă cu o voce gâtuită, trebuie să privim lucrurile în față, chiar dacă ne iubim cu pasiune. Nu, lasă-mă să termin... Ce am de spus este destul de dificil și trebuie să-mi păstrez ideile limpezi pentru a anticipa viitorul nostru și a apăra șansele noastre de fericire. Oare ai să fii în stare să te dezrădăcinezi complet, Christie? Nu se pune problema doar a unei călătorii scurte. Poate să fie pentru totdeauna. Pe viitor, toată viața mea se va desfășura în aceste regiuni.

– Oare n-am acceptat deja această schimbare a vieții în clipa în care vaporul meu a părăsit Anglia? răspunse calm tânăra fată.

– Nu, nu este același lucru. Pleci nepăsătoare, în căutare de noi orizonturi. Nerăbdarea tinereții te făcea să închizi ochii asupra dificultăților celui care se exilează pentru totdeauna. Știai că trecutul tău era mereu acolo, pentru a te primi, familia, prietenii, amintirile tale. Oare poți lăsa toate acestea în urmă, fără regret?

Christie nu răspunse imediat. Se gândi îndelung. În sfârșit, se ridică, se duse spre fereastră și privi prin crăpăturile obloanelor peisajul tropical care se întindea sub ochii ei.

– Răspunsul meu este da, Matt, spuse în cele din urmă, cu o voce gâtuită. Dacă mă iubești suficient....

– Te iubesc suficient, Christie. Dar mai este un lucru. Sau mai degrabă două. Și care sunt importante...

– Știu, fiii tăi, David și Peter.

Se întoarse complet și se apropie de el.

– Nu știi cum mă vor primi, cum vor reacționa văzând o străină luând locul mamei lor, nu-i așa, Matt?

– Da și nu. Tu, te simți în stare să intri într-o familie deja constituită? Să accepți copiii unei alte femei?

Christie îl privi cu niște ochi care își regăsiseră toată luciditatea.

– Nu este exact ce vrei să spui Matt și cred că înțeleg ce ascunzi probabil de tine însuți. Ce vrei să știi, de fapt, este dacă voi fi în stare să-i iubesc de parcă ar fi ai mei. Dacă voi fi capabilă să le ofer dragostea de care au nevoie. Tot ce-ți pot răspunde, Matt, este că voi face tot ce pot. Voi face totul pentru a înlocui până la un anumit punct ce au pierdut... dacă, în ce-i privește, vor face un efort să mă iubească. Și dacă mă vei ajuta să-i înțeleg, cu ajutorul dragostei tale.

– Nu cred că vei avea nevoie de foarte mult ajutor în acest domeniu, îi răspunse Matt cu un zâmbet.

Îi întinse brațele și ea alergă să se cuibărească acolo. Rămaseră îndelung îmbrățișați, murmurând cuvinte care se deslușeau cu greu, pe care doar îndrăgostiții le înțeleg în comuniunea lor. Prin sărutări, șterseră ultimele îndoieli, ultimele temeri ale unei iubiri care n-ar fi împărtășită pe deplin. În sfârșit, liniștiți, fericiți, se îndepărtară atât cât să se contemple în fericirea lor și Christie desenă tandru cu un deget curba buzelor bărbatului pe care-l iubea.

– Știi totul despre mine, Matt, știi că te-am iubit înainte chiar de a mi-o mărturisi mie însămi. Totuși, la început păreai atât de rece, de indiferent... M-ai fi aruncat în apă pentru a mă face să plec de pe insulă cât mai repede, dacă ai fi putut...

– Pentru că, încă din primul moment, am bănuit ce se va întâmpla.... Și apoi... mai bine să fiu cinstit, nu-i așa? Îmi era teamă să-mi dăruiesc inima unei mâini de fată, care nu-mi ajunge la umăr,

care o clipă seamănă cu o copilă și o clipă mai târziu cu o femeie – copil, provocatoare fără măcar să bănuiască fascinația pe care o exercită asupra bărbaților; o pușcoaică insuportabilă care părea să simtă o plăcere răutăcioasă în a se face nesuferită, cu susceptibilitatea și onestitatea sa... M-am gândit vag să mă recăsătoresc într-o zi, dar silueta viitoarei mele soții nu semăna deloc cu ce erai tu.

– Crezi că dragostea ideală seamănă întotdeauna cu realitatea? răspunse Christie râzând. La început, te detestam, Matt. Dar nu puteam să abandonez fără să-ți dovedesc că voi pleca din cauza ta. Și apoi, într-o zi, ai părut că-mi accepți prezența. Atunci...

Se întrerupse, roșind cu timiditate. Matt o trase lângă el, strângând-o în brațele sale.

– Știu, îi spuse. Noaptea pe care am petrecut-o la bordul lui "Chiton"... În acea seară, am fost cu adevărat odios.

Un zâmbet ironic i se contură pe buze.

– Dacă ai fi știut, reluă el. Exact în acea clipă am înțeles că ai câștigat. De aceea am făcut toate eforturile pentru a încerca să te deziluzionez, să te fac să crezi că era vorba de un capriciu de adolescentă, pe care îl vei uita repede...

– N-a mers foarte bine, spuse Christie.

– Totuși, credeam că am reușit atât de bine. Tratându-te cum am făcut-o, în asemenea împrejurări, prima fată venită ar fi înțeles unde duceau probabil avansurile mele... Asta m-a uluit. În loc să joci festele obișnuite, să-ți afirmi cu indignare virtutea sau să mă faci să joc după cum îmi cânți, ca celelalte, m-ai prins în propria mea capcană. Ai dat dovadă de o demnitate, de o inocență care m-a făcut să-mi fie rușine de comportarea mea. Și totuși, din instinct, n-ai făcut

nimic ce mi-ar fi putut răni vanitatea masculină cea mai susceptibilă...

Christie nu răspunse. Își amintea foarte bine acea noapte, temerile și speranțele sale. Într-adevăr, înțelese instinctiv că nimic nu putea distruge încrederea pe care i-o acordase. Poate îi va mărturisi într-o zi că fusese foarte aproape de a pune în discuție principiile în care credea. Dar alungă repede această idee. Era prea plină de alte gânduri, mai urgente, mai importante, de la satisfacția acelei pasionate dorințe feminine, de a se ști iubită și de a putea înapoia dragostea pe care o inspira.

O amintire îi apăru brusc în memorie. Oare care era acea misterioasă propunere de care Matt îi vorbise de mai multe ori, dar pe care în aglomerarea evenimentelor, uitase să-l facă să i-o precizeze?

Vraja se rupse pe loc. Bărbatul își scoase tabacherea, își lăsă timp să aprindă o țigară și exală un lung nor de fum.

– Există planuri în curs pentru a declara Kalinda sit protejat, îi spuse. Fauna sa submarină este foarte rară pentru a nu fi apărată cu orice preț. Societatea de salvare de care aparțin este gata să cumpere afacerea cu scoici a unchiului tău și a te despăgubi la valoarea sa. Dar ți se va lăsa proprietatea casei și dreptul de a veni să stai acolo de câte ori vei vrea.

Se întrerupse, cu un aer gânditor.

– Dar eu aveam o cu totul altă propunere să-ți fac. Voiam să aduc copiii să petreacă acolo câteva săptămâni de vacanță, să văd cum ar fi evoluat lucrurile între voi. Gândindu-mă bine, am preferat să nu dau curs acestui proiect. Mai ales pentru că ar fi fost o mărturisire că...

Ezită înainte de a încheia:

– ... că mă gândisem deja să-mi împart restul vieții cu tine...

Christie era și ea gânditoare. Se întoarse spre fereastră și deschise obloanele. Soarele înconjurase casa și acum era umbră. Foarte aproape, marea albastră fremăta încet.

– Și Melanie, Matt? spuse fără să se întoarcă. Te-am văzut sărutând-o într-o seară, lângă debarcader. Ești sigur că nu-ți vor lipsi buchetele sale de flori?

Bărbatul izbucni într-un râs ușor și veni s-o înconjoare cu brațele, rezemându-și capul pe umărul ei.

– Oricum, n-ai să fii geloasă pe toate femeile pe care le-am sărutat sub clar de lună!

– Nu, bineînțeles.... Cu condiția să nu le mai săruți.

– Christie! Ți-ai pierdut deja încrederea în mine?

Tânăra fată se întoarse brusc, încă prizonieră în brațele lui Matt, și-l privi cu teamă:

– Melanie este o scorpie! exclamă ea. Nu se gândea, cel puțin ea, să vă căsătoriți?

Matt o prinse de bărbie cu o mână fermă și o privi intens, cu vechiul său zâmbet sarcastic:

– Iubito, Melanie nu este genul de femeie pe care un bărbat cu mintea sănătoasă s-o ia de soție. A vrut o aventură cu mine și a avut-o. Cunoaște regulile jocului...

– Când nu le impune pe ale sale.

– Exact. Aparent, eu joc mai bine decât ea...

Matt devenise iar grav. Cu un gest impulsiv, Christie îl strânse în brațe. Țigara pe jumătate consumată zbură pe fereastră, în timp ce buzele li se întâlniră într-un sărut lung, plin de pasiune. Cu un oftat

de încântare, Christie se lăsă pradă dragostei sale. Îi înapoia lui Matt sărutările cu înflăcărarea unei pasiuni care o mistuia ca un foc cu care nu mai încerca să lupte.

Timpul trecea, cuvintele încetând să existe, pentru a se transforma în veșnicie. Brusc, Matt o îndepărtă cu bruschețe:

– Nu, dragostea mea, destul. Nu aici... îi spuse cu o voce răgușită. N-aș putea rezista tentației: să fiu atât de aproape și în același timp atât de departe de a te avea... În clipa aceasta, te doresc prea mult.

– Și eu te doresc, Matt...

Cu regret, Christie se îndepărtă de pasiunea care ardea în ochii lui Matt. Plecă pleoapele, pentru a ascunde focul care ardea în ai săi.

– N-aș fi crezut că mă voi simți astfel vreodată, plină de o dorință atât de mare, de nevoia de a-i aparține bărbatului pe care-l iubesc, spuse în șoaptă tânăra fată.

– Acum înțelegi de ce am făcut totul pentru a combate o asemenea trezire înainte să fie prea târziu? îi spuse Matt, recăpătându-și stăpânirea de sine. Voiam să fiu mai întâi sigur de tine, sigur de sentimentele tale față de mine. Și voiam ca și eu să fiu sigur de ale mele, să nu risc să te rănesc...

– Matt, te iubesc atât de mult!

– Te iubesc, Christie. Din toată inima...

Se scuturã, se îndreptă spre ușă, o deschise și întinse mâna.

– Haide, vino, mica mea pescuitoare de scoici! Avem o mulțime de lucruri de făcut, pregătiri de pus la punct. Și o călătorie de făcut. De data aceasta, împreună.

– Da, Matt. Împreună!

Christie alergă veselă spre el pentru a-și pune mâna, viața, în mâinile sale și a face împreună primii pași spre viitorul lor.

În timp ce coborau treptele trosnind de vechime ale scării de lemn, Christie își aminti ce-i spusese draga și bătrâna doamnă Allen, pe vapor, când îi ținuse mica sa predică. Ce spusese, exact? Ah, da... Fericirea nu este niciodată o chestiune de loc sau de împrejurări. Ființele și nu locurile sunt cele care ne produc dureri, dar și cele mai mari fericiri...

Bătrâna doamnă oarbă, avea o viziune foarte pătrunzătoare despre viață și dăduse dovadă de mare înțelepciune. Deoarece Christie găsise în Matt Denham cele mai vii temeri. Și cea mai mare fericire.

Sfârșit